

บันทึกเรื่องราวที่วัยรุ่นควรรอบถึง
25 เรื่อง ครอบคลุมเกือบทุกแง่มุม

วัยรุ่นกับชีวิต และ ความรัก

หนังสือในเครือ

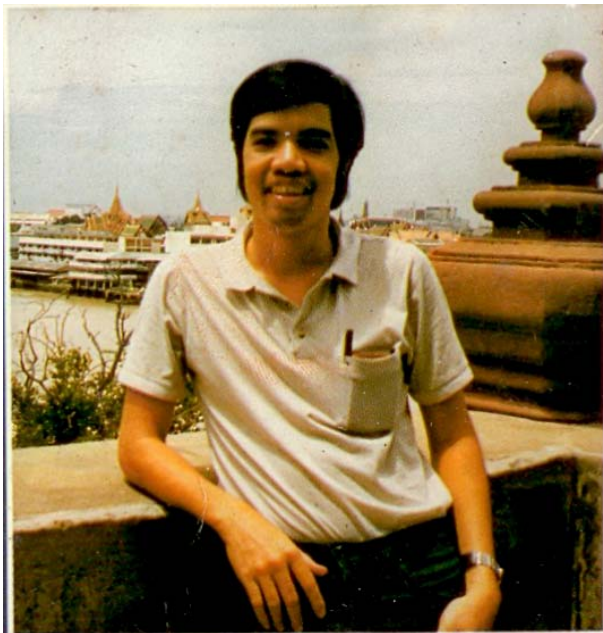
T. Y. New Testament Commentary

เขียนโดยธวัช เย็นใจ

วัยรุ่นกับชีวิต

และ

ความรัก

ธวัช เย็นใจ

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์จักรลตนิทวงศ์ 367/18-19 ใกล้เคียงสามแยกไฟฉาย กท.10700
นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2529 โทร.4113374

ชื่อหนังสือ/วิทยุ่่นกับชีวิต และความรัก

ผู้เขียน/รวัช เย็นใจ

พิมพ์ครั้งที่ 1 /จำนวน 1,000 เล่ม/ปี 1986

หนังสือในเครือ T.Y. New Testament Commentary

โรงพิมพ์จรัลสนิทวงศ์

ผู้พิมพ์เผยแพร่/เรณู เย็นใจ

798/13 หลังตลาดสวนพลู ยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

(หนังสือเล่มนี้ไม่สงวนลิขสิทธิ์)

สารบัญ

บทที่ 1 วัยรุ่น.....	7
บทที่ 2 วัยรุ่นกับความรัก	11
บทที่ 3 วัยรุ่นกับที่ปรึกษา	14
บทที่ 4 วัยรุ่นกับการทำดี.....	18
บทที่ 5 วัยรุ่นกับความหวัง	22
บทที่ 6 วัยรุ่นกับความปรารถนา	25
บทที่ 7 วัยรุ่นกับทางลัด.....	28
บทที่ 8 วัยรุ่นกับชีวิตที่เรียบง่าย	31
บทที่ 9 วัยรุ่นกับการขี้ม.....	35
บทที่ 10 วัยรุ่นกับความรักภาคปฏิบัติ	39
บทที่ 11 วัยรุ่นกับความตาย.....	43
บทที่ 12 วัยรุ่นกับคุณค่าของชีวิต	46
บทที่ 13 วัยรุ่นกับความแค้น	49
บทที่ 14 วัยรุ่นกับโรคเอดส์.....	51
บทที่ 15 วัยรุ่นกับนิวเคลียร์ล้างโลก	54
บทที่ 16 วัยรุ่นกับสมอง	58
บทที่ 17 วัยรุ่นกับการออกกำลังกาย.....	61
บทที่ 18 วัยรุ่นกับการกิน	64
บทที่ 19 วัยรุ่นกับการดื่มเหล้า.....	67
บทที่ 20 วัยรุ่นกับการสูบบุหรี่.....	70
บทที่ 21 วัยรุ่นกับความเชื่อที่ผิด.....	72
บทที่ 22 วัยรุ่นกับความจำ	75
บทที่ 23 วัยรุ่นกับความกล้าหาญ.....	79
บทที่ 24 วัยรุ่นกับเสียงนินทา.....	81
บทที่ 25 วัยรุ่นกับการใช้เงิน.....	84

คำนำ

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าลงมือเขียนหนังสือเล่มหนึ่งเล่มใด ข้าพเจ้าจะตั้งใจเขียนตะลุยกตั้งแต่บทแรกจนกระทั่งถึงบทสุดท้าย หลังจากนั้น เมื่อตรวจทานต้นฉบับจนเป็นที่พอใจแล้ว จึงส่งเข้าโรงพิมพ์

แต่สำหรับหนังสือ “วัยรุ่นกับชีวิต และความรัก” เล่มนี้ ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาในการรวบรวม เรียบเรียงและเขียนอยู่เป็นเวลาหลายปี

เริ่มแรกนั้น เป็นเพียงบทความสั้น ๆ ที่พิมพ์ในวารสารต่าง ๆ เช่น ปีติสาร ไผ่ตริจิตสาร สารพระคริสตธรรมปริทัศน์ และสารอธิษฐานของ อปท. ต่อมาข้าพเจ้าได้นำกลับมาเขียนใหม่ โดยตัดแปลงปรับปรุง ตัดตอนและแก้ไขเพิ่มเติม ด้วยจุดประสงค์เพื่อให้เหมาะกับวัยรุ่น (แต่กระนั้น ก็ไม่สงวนสิทธิ์ผู้ที่อยู่ในวัยอื่น)

บางตอนเป็นเพียงคำแนะนำเท่านั้น มิใช่เป็นหลักตายตัว ที่จะต้องปฏิบัติตามทุกประการ!

ท่านจะได้อ่านเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของปุถุชน อันประกอบด้วยด้านร่างกาย จิตใจ และด้านจิตวิญญาณ เราตระหนักซึ้งว่า ทุกอย่างในชีวิตจะต้องมีความสมดุลย์กัน

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “มนุษย์ไม่อาจจะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องดำรงด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

พูดอย่างง่าย ๆ ก็คือว่า “ปัจจัย 4” ไม่เพียงพอสำหรับชีวิตของมนุษย์ที่ต้องการประสบกับความผาสุกที่แท้จริง!

สาระสำคัญของหนังสือเล่มนี้ จึงขึ้นอยู่กับหลักความจริงข้อนี้.

บทที่ 1 วัยรุ่น

ความสำคัญของวัยรุ่น

ประเทศไทยของเรามีประชากรกว่า 50 ล้านคน และเป็นผู้ที่อยู่ในวัยรุ่นเสียราว 14 ล้านคน วัยรุ่นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่มีความสำคัญอย่างมาก ด้วยตระหนักถึงความจริงข้อนี้ องค์การสหประชาชาติจึงมีมติให้ปี 1985 เป็นปีเยาวชนสากล ไม่ว่าจะชายหรือหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไปจนถึง 25 ปี ล้วนอยู่ในกลุ่มของเยาวชนทั้งสิ้น

เมื่อพูดถึงวัยรุ่น เราก็จินตนาการถึงคนที่มีรูปร่างสมบูรณ์ แข็งแรง ปราดเปรียว ร่าเริงเบิกบาน (เหมือนดอกไม้บานยามเช้า) เป็นวัยที่เอาจริงเอาจัง (แต่ชั่วคราวช่วยยามเท่านั้น) วัยรุ่นจะชินกับการใช้ศัพท์สะแลงต่าง ๆ

ในภาษาไทยคนที่อายุยังน้อยเราเรียกกันหลายอย่าง

เยาวชน ตามความหมายของราชบัณฑิตสถาน คือ บุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์

อนุชน หมายถึงคนรุ่นหลัง หรือคนรุ่นต่อไป

วัยรุ่น คือ วัยที่ย่างเข้าสู่หนุ่มสาว

วัยรุ่นมีความสำคัญอย่างมากต่อครอบครัว ต่อสังคมและต่อประเทศชาติ ดังสโลแกนที่ว่า “เยาวชนคือหัวใจและอนาคตของชาติ” นอกจากนั้น วัยรุ่นยังมีความสำคัญต่อแผ่นดินของพระเจ้าและต่อคริสตจักรอีกด้วย คริสตจักรใดที่จะเจริญหรือตกต่ำก็ให้ดูได้จากจำนวนวัยรุ่นในคริสตจักรนั้น เพราะคนเหล่านี้จะเป็นผู้สืบทอดเจตนารมณ์ของเหล่าบรรพชน เพื่อจรรโลงให้พระราชกิจของพระเจ้ารุ่งเรืองสืบไป

วัยรุ่นดั่งม้าศึก

วัยรุ่น เปรียบเหมือนม้าศึกที่ศึกคักอยู่ตลอดเวลา อยากจะผาดโผนโจนทะยานออกไปสู่โลกอันกว้างไกล อยากจะสัมผัสกับสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพิ่มพูนประสบการณ์และดื่มด่ำกับชีวิตในวัยหวาน คำว่า “ขอให้รออีกหน่อย” ในความรู้สึกของวัยรุ่นนั้น มันเหมือนจะบั่นทอนชีวิตให้ดำดิ่งลงไปในนั้บปล้น

ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังกาย ใจและจิตวิญญาณ อัดแน่นด้วยอุดมการณ์ในการสร้างสรรค์โลก เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่าเป็นวัย “แอกทิฟ” เป็นวัยที่รั้งไม่ค่อยหยุด อดไม่ค่อยอยู่ เป็นวัยแห่งความคิด (บางครั้งคิดแผลง ๆ) มีความกระฉับกระเฉงว่องไว ใจร้อนและเร่งรีบในการตัดสินใจ

บางครั้งความร้อนรนที่ขาดบั้งเหียนกลับกลายเป็นความลุกี้ลูลนไป!

จุดอ่อนของวัยรุ่นคือ ขาดความอดทน ใจตรงไม่ค่อยรอบคอบ บางครั้งวัยรุ่นถึงผลเลิศเกินไป มองสิ่งต่าง ๆ ในแง่บวกมากเกินไปจนเกิดความไม่สมดุลย์ทางด้านความคิด เมื่อเหตุการณ์ไม่ได้เป็นไปดังที่ตนเองจินตนาการเอาไว้ ก็จะเกิดความผิดหวัง ท้อแท้ใจและ “เซย์กูดบาย” ไปอย่างง่ายดาย

บทเรียนจากรถไฟ

ฝรั่งเขาเปรียบเทียบเอาไว้เข้าทำดี เขาบอกว่า ชีวิตของมนุษย์เป็นเหมือนรถไฟ เหมือนอย่างไรก็ลองฟังดู

ตอนที่อายุ 20 ปี วิ่งไปได้ทุกที่ แถมยังจอดไม่เลือกสถานีอีกด้วย

พออายุ 30 ปี กลายเป็นขบวนพิเศษ จอดตามเมืองใหญ่ ๆ เท่านั้น

เมื่ออายุ 40 ปี เป็นขบวนรถด่วน จอดเฉพาะสถานีใหญ่ ๆ ในมหานครของโลกเท่านั้น

ลูถึงวัย 50 ปี กลายเป็นขบวนรถหวานเย็น ต้องหยุดใส่พิน เดิมน้ำมันกันรั่วไป ซ่อมแซมไม่ขาดระยะ

พอถึงอายุ 60 ปี กลายเป็นขบวนรถเศษเหล็ก ที่จอดทิ้งไว้เป็นวัตถุโบราณ

อุทาหรณ์จากเรื่องนี้เตือนพวกเราซึ่งเป็น “วัยรุ่น” ทั้งหลายว่า “จงรีบทำงานรับใช้พระเจ้า เมื่อยังหนุ่มสาวอยู่”

วัยแห่งการร่ำเรียนดี

พระคัมภีร์บอกว่า “คนหนุ่มสาวเอ๋ย จงชื่นชมยินดีในวัยรุ่นของเจ้า” (ปัญญาจารย์ 11:9)

ไม่มีใครมาห้ามให้วัยรุ่นหยุดร่ำเรียนได้ ถ้าวัยรุ่นคนใดซึมเศร้าเหงาหงอย แสดงว่าผิดปกติทางด้านจิตใจ จะต้องรีบหาทางแก้ไขก่อนที่จะสายเกินไป

ในพระคัมภีร์มีตัวอย่างของคนที่ร่ำเรียนดี ดาวิดเป็นคนที่มีความชื่นชมยินดี เขายิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ ดาวิดชอบร้องเพลง คิดพิณ และกระโดดโลดเต้นถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า เขาร่ำเรียนมากจนกระทั่งถูกภรรยาขี้นก่อนขอเอา แต่ดาวิดหาแคร์ไม่

กษัตริย์ซาโลมอนได้กล่าวไว้ว่า “จิตใจที่ร่ำเรียนเป็นยาขนานวิเศษ” (สุภาษิต 17:22)

ในสมัยของผู้นิรันดร์ มีหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งที่ต้องจบชีวิตลงเพราะความชื่นชมยินดี เธอเป็นบุตรของเยฟธาห์ (ลูผู้วินิจฉัย 17:34) เธอตายเพราะความโง่เขลาบาปปัญญาของบิดาตนเอง

เปาโลได้บอกแก่คริสเตียนชาวเมืองฟิลิปปีว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกครึ่งหนึ่งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด” (ฟิลิปปี 4:4) แม้ว่าเปาโลจะถูกตีตรวนและจำคุกอยู่ ท่านก็สามารถมีความชื่นชมยินดีได้

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

ความร่าเริงยินดีที่แท้จริงนั้น จะต้องออกมาจากส่วนลึกของจิตใจ ไม่จำเป็นต้องอาศัยเหล่ายาเสพติด ผงขาว เฮโรอีน ไม่จำเป็นต้องอาศัยเหล่าแห่ง ทินเนอร์ กล้วยา ความชื่นชมยินดีที่แท้จริงไม่จำเป็นต้องอาศัยเพลงดิสโก้ การเดินร่า บาร์หรือไนท์คลับ หรือมั่วสุมในเรื่องเพศ และไม่จำเป็นต้องอาศัยคนที่มาทำตลกให้ดู

ความชื่นชมยินดีของคริสเตียน มาจากการได้สัมผัสกับฤทธิ์อำนาจแห่งความรักของพระเจ้า!

วัยแห่งการตัดสินใจ

วัยรุ่นเป็นช่วงที่ต้องเดินผ่านจุดวิกฤติ ซึ่งเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นจุดที่ต้องตัดสินใจเลือกว่า จะไปหรือไม่ไป จะไปทางไหน ทางซ้ายหรือทางขวา?

จะทำหรือไม่ทำ จะทำอะไรหรือไม่ทำอะไร?

จะเอาหรือไม่เอา จะเอาอะไรหรือไม่เอาอะไร?

จะเรียนหรือไม่เรียน จะเรียนอะไร?

จะคบเพื่อนหรือไม่คบ จะคบเพื่อนแบบไหน?

จะมีเพื่อนต่างเพศหรือไม่มี จะมีแบบไหน?

จะทำงานหรือไม่ทำงาน จะทำงานแบบไหน?

จะนับถือพระเจ้าหรือไม่นับถือ จะนับถือพระเจ้าแบบไหน?

วัยรุ่นจะต้องมีการตัดสินใจทุกอย่าง ไม่มีการยกเว้น

การตัดสินใจเลือกของเรา จะเป็นเครื่องกำหนดอนาคตของเรา เมื่อเราเลือกอะไร แน่แน่นอน เราจะได้สิ่งนั้น พระคัมภีร์กล่าวว่า “คนที่หว่านอะไรลงไป ย่อมจะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

จักรพรรดิของโรมันชื่อมาร์คัส ออริเลียส (คศ. 121-180) กล่าวว่า “ชีวิตของเราเป็นไปตามความคิดของเรา”

นอร์แมน วินเซนต์พีล นักเทศน์ที่มีชื่อเสียงได้กล่าวว่า “ความคิดของท่าน แม้จะไม่ทำให้ท่านเป็นไปตามที่คิด แต่เมื่อท่านคิดอย่างไร ท่านก็จะเป็นไปอย่างนั้น”

วัยรุ่นที่รัก ท่านเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้หรือไม่?

กึ่งดีกึ่งเลว

เป็นการง่ายที่จะเลือกเอาระหว่างสิ่งที่ดีกับสิ่งที่เลวแต่เป็นการยากที่จะเลือกเอาสิ่งที่กึ่งดีกึ่งเลว สิ่งที่ดีกับสิ่งที่เลวนั้นเป็นเหมือนสีขาวกับสีดำ มองเห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจน

เรารู้ว่าเป็นความชั่วเมื่อฆ่าคน ลักขโมย ล้วงประเวณี (ทำผิดทางเพศ) แต่สิ่งเหล่านี้ล่ะ? เช่น การโกหก เพื่อให้คนอื่นสบายใจ การเก็บเงินหล่นได้ การเล่นหวย การซื้อข้อสอบ การขึ้นรถเมล์ไม่ได้เสียค่าโดยสาร เอาเวลาเรียนไปเที่ยว เอาเวลาของการนมัสการพระเจ้าไปทำอย่างอื่น การหลับในเวลาทำงาน การเอาเวลานอนไปคุยกับเพื่อน การเอาเงินสำหรับถวายแด่พระเจ้าไปใช้ส่วนตัว ฯลฯ

สิ่งเหล่านี้ อันไหนดีกว่ากัน หรือเลวกว่ากัน?

“เป็นการง่ายในการเลือกเอาสิ่งที่ดีหรือเลว แต่ยากที่จะเลือกเอาสิ่งดีอันดับหนึ่งและดีอันดับสอง”

แต่พระเจ้าต้องการให้วัยรุ่นทุกคนไปถึงเป้าหมาย “ดีอันดับหนึ่ง” ซึ่งเรียกในภาษาคริสเตียนว่า “น้ำพระทัยอันยอดเยี่ยมของพระเจ้า” (โรม 12:1-2)

พระคัมภีร์กล่าวกับวัยรุ่นว่า “ในปฐมวัยของเจ้าจงระลึกถึงผู้สร้าง” (ปัญญาจารย์ 12:1) พระเจ้าทรงรู้ว่าวัยรุ่นมีความสำคัญมากแค่ไหน มีแรงผลักดันอะไรอยู่เบื้องหลังในการกระทำแต่ละอย่าง พระองค์ทรงรู้ว่าวัยรุ่นควรจะทำเลือกตัดสินใจแบบไหน ฉะนั้น อย่าลืมที่จะอธิษฐานทูลขอสติปัญญาและคำแนะนำจากพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงชี้ทางเดินให้แก่เรา และจะกระทำให้อิทธิพลของเราดีขึ้น (ดูสุภาษิต 3:5-6)

พระเจ้าทรงสร้างวัยรุ่นทุกคนให้เป็นคนที่มีคุณค่าเมื่อวัยรุ่นมีค่าแล้ว เขาขอมจะทำให้ทุกสิ่งมีค่าตามไปด้วยและเราจะไม่เป็นดังคำที่เขาพูดกันว่า....

“รักคนดีกว่ารักหญ้า

รักคนไร้ค่า

รักหญ้าดีกว่ารักคน”

บทที่ 2 วัยรุ่นกับความรัก

โลกกำลังขาดแคลนความรัก

นักหนังสือพิมพ์ท่านได้กล่าวว่า “โลกไม่ได้ให้สิ่งต่าง ๆ ตามใจใครปรารถนา แต่โลกจะให้สิ่งต่าง ๆ แก่ผู้สมควรจะได้รับเท่านั้น”

เมื่อฟังคำพูดนี้แล้วบางคนอาจจะเห็นด้วย แต่บางที่อาจจะทำให้เกิดจิตใจห่อเหี่ยวก็เป็นได้ เพราะว่สิ่งอยากจะได้ก็ไม่ได้ สิ่งที่ไม่อยากจะได้ก็จำใจต้องรับเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่วัยรุ่นชวนชวยเสาะหามากที่สุด นั่นคือ “ความรัก” กลับไม่พบ (ซึ่งในความรักนั้นก่อปรด้วยความเข้าใจซึ่งกันและกัน มีความสุภาพอ่อนน้อม มีการทะนุถนอม ความชื่นชมยินดีและให้เกียรติแก่กันและกัน) แต่ความโศกเศร้า ผิดหวัง ไม่มีใครต้องการกลับประดังเข้ามาอย่างท่วมท้น

โลกในยุคคอมพิวเตอร์กำลังขาดแคลนความรักอย่างขนาดหนัก พอ ๆ กับเอธิโอเปียขาดแคลนอาหาร ท่านคงจะเคยได้ยินเพลง “ชายแปลกหน้า” ที่เนื้อร้องบอกถึงคนที่กำลังเสาะแสวงหาความรัก

“เย็นวันนั้นที่หน้าประตู หนูน้อยเปล็ดเปล็นเดินไปมาดูดอกไม้ เจ้าหมาตัวน้อยวิ่งตามไม่ห่างนาย เจอเอาชายแปลกหน้าคนหนึ่ง นัยน์ตาสับสนเดินเวียนวนมาหยุดยืน แล้วยื่นขนมในมือให้เจ้าหมา หนูน้อยนั้นนឹกว้น นึกแปลกใจ เหตุใดชายแปลกหน้า จึงนำอะไรมาให้หมากิน

ยื่นมองดูอยู่ครู่ใหญ่จึงเดินจากไป เดินไปไกลไม่กลับมา ทิ้งให้เจ้าหมานั้นเปล็นกินต่อไป หนูน้อยนั้นนឹกว้น นึกแปลกใจ เหตุใดชายแปลกหน้า จึงนำเอาอะไรมาให้หมากิน

เดินไปเจอที่หน้าตลาด ในวันต่อมาชายคนเดิมซื้อข้าวปลา แล้วเรียกให้หมามากินในห่อเดียวกัน หนูน้อยตัดสินใจเอ่ยถาม เหตุที่ชายแปลกหน้านั้น นำอะไรมาให้หมากิน

ตอบว่า เคยป้กใจจะหาความรักจากคน แต่ไม่เคยได้จากใคร และสุดท้ายจึงคิดเปลี่ยนใจ ไปตามเอาจากหมาหาความรักจากคน ไม่เคยได้จากใคร และสุดท้ายจึงคิดเปลี่ยนใจ ไปตามเอาจากหมา”

ลองหลับตาคิดดูว่า น่าสงสารและเวทนาสักปานใดที่มนุษย์ขาดรัซึ่งความรักต่อกันและกัน จนกระทั่งต้องไปขอความรักจากสัตว์เดรัจฉาน

ความรักคืออะไร?

กวีไทยท่านหนึ่งได้กล่าวถึงความรักว่า “ความรักคือน้ำผึ้ง คือน้ำตา คือยาพิษ คือหยาดน้ำอมฤต อันชื่นชุ่ม คือ เกษรดอกไม้ คือไฟรม คือความกั้ม คือความฝืนนั้นแหละรัก”

กิล เบิร์ต นักประพันธ์ชาวอังกฤษบอกว่า “ความรักคือสวนดอกไม้ริมปากเหว หากเราจะเอื้อมมือไปเด็ด จะต้องระวังให้มาก ถ้าพลาดพลั้งอาจตกเหวตายได้”

บางคนพูดถึงความรักว่า “ความรักทำให้คนตาบอด” “ความรักทำให้โลกหยุดหมุน”

แต่บางคนบอกว่า ความรักเหมือนกับบัวหนุ่ม

ความรักเหมือนโคลน

กำลังคืบคั้นไว้

ก็ไหลออกไปจากคอก

บ่ยอมอยู่ ณ ที่ขัง

ถึงหากจะกั้นไว้

ก็ดึงไปด้วยกำลัง

ยิ่งห้ามก็ยิ่งคลั่ง... ฯลฯ”

“ความรัก” เป็นหัวข้อที่เหล่านักปราชญ์พากันวิพากษ์วิจารณ์และถกเถียงมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว อธากรอนซึ่งเป็นปราชญ์ของกรีกได้พูดถึงความรักว่า “ความรักเป็นเทพเจ้าที่งดงามที่สุด และดีที่สุด... ในความรักนั้นมีความสุขอ่อนโยน ยุติธรรม กล้าหาญและเต็มไปด้วยสติปัญญา สิ่ง que ความรักให้แก่นมนุษย์คือ ความงามและความดี ทำให้เกิดสันติสุข และความรุ่มเย็นในทุกชีวิต”

แต่โสเครตีส (กคศ.470-399) นักปราชญ์ที่ยิ่งใหญ่ของกรีกได้แย้งว่า “ความรักไม่สวยงามและไม่ดี ความรักไม่ใช่เทพเจ้า ความรักไม่เป็นอมตะ ความรักเป็นภุมณีที่อยู่กึ่งกลางระหว่างเทพเจ้ากับมนุษย์ ดังนั้น ผู้ที่มีความรัก จึงอยู่กึ่งกลางระหว่างคนฉลาดและคนเขลา”

ความรักที่แท้จริง

จะเห็นได้ว่า ทศนะและความคิดหรือคำจำกัดความ “ความรัก” ของเหล่านักปราชญ์ทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วน่าสนใจ ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวข้องกับเทพเจ้า มนุษย์และสัตว์เท่านั้น แต่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บอกถึงความรักที่ยิ่งใหญ่สูงสุด เป็นความรักที่สมบูรณ์แบบและคงอยู่ตราบนานวัน

“พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8)

“พระองค์ตรัสว่า เราได้รักพวกเจ้า” (วิวรณ์ 3:9)

พระองค์ตรัสอีกว่า “เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์” (เยเรมีย์ 31:3)

“ความรักมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” (2 ทิโมธี 1:13)

“ความรักมาจากพระเจ้า ผู้ที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า” (1 ยอห์น 4:7,16)

เปาโลได้กล่าวถึงคุณลักษณะของความรักแท้ใน โครินธ์ 13:4-7 ว่า “ความรักนั้นอดทนนาน และกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคาย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่

คุณเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด แต่ชื่นชมยินดีเมื่อประพฤติดชอบ ความรักทนได้ทุกอย่าง แม้ความผิดของผู้อื่น และเชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง”

ท่านได้สรุปว่า “ความรักไม่มีวันสูญสิ้น... ความรัก เป็นใหญ่ที่สุด”

วัยรุ่นกับความรักเป็นของคู่กัน เหมือนดวงอาทิตย์คู่กับดวงจันทร์ หรือเหมือนกลางวันคู่กับกลางคืน เมื่อวัยรุ่นคนหนึ่งคนใดถูกศรัทธาปกป้อง เขาอาจจะคร่ำครวญว่า “ถึงกลางวันมีสุริยันแจ่มประจักษ์ ไม่เห็นหน้างลักษณะยังมีใหญ่ ถึงราตรีมีจันทร์อันอำไพ ไม่เห็นโฉมประโลมใจให้มีคมน”

เมื่อซิกมันด์ ฟรอยด์ นักจิตวิทยาชาวออสเตรียเชื้อสายยิว (คศ.1856-1939) ได้รักกับหญิงสาวชื่อ มาร์ธา เบอร์เนย์ส ตลอดระยะเวลาสามปี ฟรอยด์ได้เขียนจดหมายถึงเบร์เนย์สถึง 300 ฉบับ เฉลี่ยเดือนละประมาณ 25 ฉบับ นี่คือการรักที่แสดงออกเป็นการกระทำด้วยความคิดถึงและเอาใจใส่

ในความรักแท้นั้นไม่มีน้ำตา ไม่มียาพิษ ในความรักแท้มิใช่ดั่งไฟรม มิใช่ความกตัญญูมิได้นอนไม่หลับ ในความรักแท้ไม่มีความวิตกกังวล ความรักแท้มิใช่ดอกไม้ริมปากเหว แต่ความรักแท้คือ “ความจริงใจ” มิใช่ความฝันหรือละเมอเพื่อพัก ลม ๆ แล้ง ๆ ความรักแท้ไม่ได้ทำให้คนตาบอด ตรงกันข้ามกลับทำให้ตาสว่างไสว ความรักแท้มิใช่เป็นการเห็นแก่ตัวหรือทำลาย มิแต่สร้างสรรค์ สนับสนุน ส่งเสริมให้คนรักเจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป

ความรักแท้คือ “การให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่คนรัก” ความรักแท้มิใช่ดั่งโคถึกพิโรธและให้โทษแก่เจ้าของ แต่เป็นดั่งนกพิราบที่สุภาพอ่อนหวานและบริสุทธิ์ ความรักแท้มิใช่สิ่งทีมาจากเทพเจ้าหรือภูตแต่มาจากสวรรค์

ความรักแท้มีอยู่ในพระเยซูคริสต์

และมีอย่างอุดมสมบูรณ์ เพียงพอสำหรับทุกคนในโลก!

วัยรุ่นที่รัก ท่านได้พบกับความรักที่แท้จริงแล้วหรือยัง?

“คนที่มิเงินเท่านั้น ที่จะสามารถแบ่งปันเงินแก่คนอื่นได้” ความรักก็เช่นกัน “ถ้าท่านไม่มีความรักที่แท้จริงท่านจะแบ่งปันความรักแก่คนอื่นได้อย่างไร?

จริงไหม?

บทที่ 3 วัยรุ่นกับที่ปรึกษา

ดวงอาทิตย์ตั้งเกือบตรงศีรษะ แสงของมันทำให้สายน้ำสะท้อนเป็นประกายระยิบระยับ

หญิงสาวคนหนึ่งโบหน้าโศกเศร้าและหมองคล้ำ เดินทอดน่องไปบนสะพานอย่างหมดอาลัยตายอยาก เธอเดินมาหยุดตรงกึ่งกลางสะพาน แล้วชะโงกมองลงไปสู่เบื้องล่าง
นิ่ง...และเนิ่นนาน...

สายน้ำที่ไหลเชี่ยวกรากพัดมาปะทะเสาดอม่อ แล้วม้วนตัวเป็นเกลียวคลื่น กอสวะลอยมาเป็นระยะ มันลอยไปอย่างปราศจากความหมายเหมือนชีวิตของเธอ

เธอสูดหายใจเข้าเต็มปอด และเธอตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้าย ขณะที่เธอยกเท้าข้างขวาเตะราวสะพานเหล็ก

“คุณครับ... คุณครับ อย่า อย่าเพิ่ง” เสียงนั้นดังมาจากเบื้องหลัง ทำให้เธอชะงักและหันกลับไปมอง “อย่าเพิ่งคิดสั้นซีครับ มีปัญหาอะไรที่ผมพอจะช่วยได้บ้างครับ?”

เจียน... ไม่มีคำตอบจากริมฝีปากที่แห้งผากของเธอ!

“เฮ้อ...เฮ้อ ผมเป็นนักจิตวิทยา ทำงานด้านสังคมสงเคราะห์ ผมมีหน้าที่คอยให้คำปรึกษาปัญหาชีวิตแก่ทุกคนครับ”

แทนคำตอบกลับมีเสียงสะอื้น น้ำตาของเธอไหลพร่างพรู ชายหนุ่มปล่อยให้เธอร้องไห้เพื่อระบายความอัดอั้นตันใจ ซึ่งก็เป็นไปตามหลักวิชาการที่เรียนมา ปล่อยให้อารมณ์เก็บกั้นระเบิดออกมา แล้วอะไรต่ออะไรก็จะค่อย ๆ ดีขึ้น

“ดิฉันหมดสิ้นแล้วทุกอย่าง” เธอเสียงสั่นเครือเมื่อสร้างชาจากการสะอื้นให้

ภาพของคนสองคนยืนอยู่บนสะพาน ฝ่ายหนึ่งเป็นหญิงสาวที่มีปัญหาชีวิตอย่างหนักหน่วงเกินกว่าที่จะแก้ไขด้วยตนเองได้ เธอไม่อาจทนมีชีวิตอยู่ต่อไป กับอีกฝ่ายหนึ่งชายหนุ่มนักสังคมสงเคราะห์ผู้ชัดเจนในการแก้ไขปัญหาวินิจฉัยให้แก่อื่น

ในช่วงของการสนทนา ส่วนใหญ่แล้วฝ่ายหญิงจะพูด...พูดและพูด แล้วก็ร้องไห้ระบายปัญหาฝ่ายชายได้แต่พยักหน้ารับอยู่เป็นระยะ

เวลาผ่านไป และผ่านไป

ดวงอาทิตย์คล้อยไปทางทิศตะวันตกมากแล้ว แต่ทว่าปัญหาของเธอยังไม่หมดสิ้น เธอเล่าไปร้องไห้ไป มีแต่ปัญหา ๆ ๆ ๆ... ที่ไม่อาจจะแก้ไขได้

เมื่อดวงอาทิตย์จวนจะลับขอบฟ้า โดยไม่คาดฝันชายหนุ่มและหญิงสาวก็ป็นขึ้นไปยังบนราวสะพานและกอดคอกันกระโจนดิ่งลงสู่สายน้ำที่ไหลเชี่ยวกรากเบื้องล่าง

ต่อมา มีผู้พบศพของคนทั้งสองลอยขึ้นมาห่างจากสะพานที่เกิดเหตุหลายกิโลเมตร
นี่เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในต่างประเทศ

วัยรุ่นบางคนอาจจะมีคำถามว่า “ทำไมชายหนุ่มที่ปรึกษาคนนั้น จึงตัดสินใจกระโดดน้ำเพื่อจบชีวิตของตนเองพร้อมกับหญิงสาวที่มีปัญหา?”

คำตอบที่เราพอจะทราบก็คือ เพราะนักสังคมสงเคราะห์คนนั้นมีปัญหาส่วนตัวที่แก้ไม่ตกเหมือนกัน เมื่อมาพบกับปัญหาของคนอื่นเข้า ก็กลายเป็นปัญหาที่ทับถมทวีคูณ จึงสุดท้ายจะทนทานต่อไปไม่ได้

ดังนั้น เขาจึงเห็นว่า “ตายเสียดีกว่าอยู่”

บทเรียนสำหรับวัยรุ่นในเรื่องนี้ก็คือ ทุกคนมีปัญหาชีวิต โดยเฉพาะวัยรุ่นอาจจะมีมากกว่าวัยอื่น ๆ เมื่อเรามีปัญหาเกิดขึ้น เราจะทำอย่างไร? เราแก้ไขปัญหาโดยไปหาที่ปรึกษา? หรือตัดสินใจทำลายชีวิตตนเองด้วยความตายให้มันสิ้นเรื่องสิ้นราวไปเลย? หรือหันเข้าหายาเสพติดเพื่อบรรเทาความกดดัน?

แน่นอน ทุกคนย่อมมีปัญหา และปัญหาของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน (คนที่ไม่มีปัญหาคือคนที่ยังไม่จุติในครุภพมารดา) บางคนปัญหาเล็ก บางคนปัญหาใหญ่ มีปัญหาชีวิต ปัญหาความรัก ปัญหาแฟน ปัญหาคู่ครอง ปัญหาการเรียน ปัญหาสามีภรรยา ลูก ปัญหาการเงิน ปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาทางเพศ ปัญหาการเมือง ปัญหาศาสนา... ฯลฯ

ชายหนุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่ง มีลิ่วขึ้นเต็มใบหน้า เขารู้สึกอับอายเพื่อนฝูงยิ่งนัก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลัวว่าแฟนสาวจะไม่รัก จึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย.... นี่ก็เพราะลิ่วเป็นปัญหา!

น่าแปลกมาก ทุกคนต่างล้วนคิดว่า ปัญหาที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่นั้น ช่างมากมายมหาศาลเสียเหลือเกิน มันหนักเกินกว่าที่จะแบกรับเอาไว้ได้ แต่โสเครติสนักปราชญ์ของกรีกได้กล่าวให้ข้อคิดว่า “ถ้าเอาปัญหาทั้งหมดของคนเรามากองรวมกันตรงหน้า จากนั้นทุกคนจะต้องแบ่งเอาไปคนละเท่า ๆ กัน คนส่วนมากคงจะพอใจรับเฉพาะปัญหาของตนแล้วเดินจากไป”

ทำไม?

ก็เพราะตอนแรกเราคิดว่า ปัญหาของเรานั้นใหญ่โตมโหฬารเหลือเกิน แต่เมื่อเห็นปัญหาของคนอื่นแล้ว จึงรู้ว่าปัญหาของเรายังน้อยกว่าและพอทนได้

วิลเลียม เจมส์ได้กล่าวว่า “ความเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับชีวิต จงยินดีรับมันไว้ จงยินดีรับมันไว้... เพราะผู้ที่ยินดีต้อนรับทุกสิ่งทุกอย่างที่อุบัติขึ้นแก่เขา เป็นขั้นแรกแห่งชัยชนะและเขาจะชนะต่อไปเรื่อย ๆ ในเบื้องหน้า” หลิน ยู ถัง นักปราชญ์ของจีนก็พูดแนวเดียวกันคือ “ความสงบอันแท้จริงของจิตใจ มาจากการยินดีต้อนรับสิ่งร้ายแรงที่สุดที่เกิดขึ้นแก่เรา”

แฮรอด แอบบัตร์รู้สึกน้อยใจในวิถีชีวิตของตนเองยิ่งนัก เขาตกต่ำจนกระทั่งไม่มีแม่แต่รองเท้าจะสวมใส่ แต่วันหนึ่งขณะที่เขากำลังจะเดินข้ามถนน ก็พบชายคนหนึ่งเท้ากุดทั้งสองข้างมาบนล้อเลื่อน และใช้มือทั้งสองข้างดันพื้นให้ล้อเลื่อนไปข้างหน้า ชายพิการผู้มีใบหน้าอึมเิบอึมแยมแจ่มใสเอ่ยทักแฮรอดว่า “สวัสดีครับ วันนี้อากาศดีจังนะครับ”

เมื่อแฮรอดกลับมาถึงบ้านพัก เขาเขียนจดไว้ที่กระจกในห้องน้ำว่า “ฉันรู้สึกเศร้าใจเพราะไม่มีรองเท้าสวมแต่แล้วฉันก็หายเศร้า เพราะพบชายคนหนึ่งที่ไม่มียาที่ริมถนน”

วัยรุ่นที่รัก ปัญหานั้นเกิดขึ้นแน่ トラบิตที่เรายังคงดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ แต่เมื่อปัญหาเกิดขึ้นแล้วเราจะทำอย่างไร?

ประการแรก เราจะต้องระมัดระวังไม่ตัดสินใจอย่างรีบด่วนในการทำลาชีวิตของตนเองไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ทางตรงคือการฆ่าตัวตาย ทางอ้อมคือใช้ยาเสพติดหรือเก็บเนื้อเก็บตัวและโสโครกอยู่กับความทุกข์

ประการที่สอง เราจะต้องไม่ไปปรึกษาหารือกับคนที่ช่วยเหลืออะไรเราไม่ได้ หรือไปปรึกษากับคนที่มีปัญหาของเขาอยู่แล้ว เพราะนอกจากเขาจะไม่ได้ช่วยเรา เขายังจะทำให้เราจมดิ่งลงสู่ปัญหานั้นมากอีกด้วย

ประการที่สาม เราต้องปรึกษากับผู้ที่สามารถช่วยเราได้อย่างแท้จริง แน่แน่นอน ไม่มีใครสามารถช่วยเราได้ดีเท่ากับ “พระเจ้า” เพราะพระองค์เป็นที่ปรึกษามหัศจรรย์ เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ไม่มีปัญหาอะไรที่พระองค์แก้ไขไม่ได้เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกอย่าง

“มีสิ่งใดที่อัครธรรม์เกินฤทธิ์พระเจ้าจะทำได้”

“เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” (ปฐมกาล 18:14, ลูกา 1:37)

เป็นการดีที่เราจะไปปรึกษากับพ่อแม่ ญาติพี่น้องเป็นการดีที่จะไปปรึกษากับครูบาอาจารย์หรือเพื่อนฝูงที่ไว้ใจได้ เป็นการดีที่จะไปปรึกษากับศิษยาภิบาลหรือผู้นำคริสตจักร (ผู้ปกครอง มัคทายก ประธานคณะบุรุษ สตรีและอนุชน)

แต่ดียิ่งกว่านั้นทั้งหมดก็คือ “ปรึกษากับพระเจ้า” ด้วยการอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐานส่วนตัวกับพระองค์แสวงหาคำตอบจากพระพักตร์พระเจ้าโดยตรง

“บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28)

นี่เป็นคำตรัสเชิญชวนของพระเยซูคริสต์ วัยรุ่นเหน็ดเหนื่อยทางด้านจิตใจ ทางด้านการเรียน และทางด้านจิตวิญญาณ วัยรุ่นที่มีปัญหาภาระหนักอก จงเข้ามาพักพิงในพระองค์ผู้ทรงเป็น “ที่ปรึกษามหัศจรรย์” แล้วท่านจะหายเหนื่อยมีความสุข

“พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ด้วยคำปรึกษาของพระองค์ และภายหลังพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ ให้ได้รับเกียรติยศ” (สดุดี 73:24)

“ข้าพเจ้าสรรเสริญพระเจ้า ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า” (สดุดี 16:7)

“ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลวแต่มีผู้แนะนำมาก ๆ แผนงานนั้นก็สำเร็จ”
(สุภาษิต 15:22)

วัยรุ่นที่รัก ท่านเป็นผู้หนึ่งใช่ไหมที่มีปัญหา?

พระเยซูคริสต์ทรงเชิญชวนให้ท่านมาหาพระองค์เดี๋ยวนี้.

บทที่ 4 วัยรุ่นกับการทำดี

ชีวิตเปรียบเหมือนอะไร?

“อดีตเป็นความฝัน อนาคตเป็นความหวัง ปัจจุบันเท่านั้นที่เป็นของเรา”

วัยรุ่นที่รัก คำกล่าวนี้เป็นบทเรียนอย่างง่าย ๆ ว่าให้เราเป็นคนมองเห็นคุณค่าของเวลา และรู้จักใช้เวลาให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เปาโลได้เขียนจดหมายไปเตือนคริสเตียน เอเฟซัสว่า “จงรู้จักใช้เวลาที่มีอยู่บำเพ็ญแต่สิ่งที่ดีงาม เพราะเวลานี้เป็นเวลาที่จะชั่วช้ายิ่งนัก” (เอเฟซัส 5:16 ฉบับอมตธรรมเพื่อชีวิต)

บางคนเปรียบเทียบว่า ชีวิตของมนุษย์เป็นเหมือนแท่งเทียนไข บางแท่งเพิ่งถูกจุด บางแท่งไหม้ไปเกือบครึ่งแล้ว บางแท่งจวนจะมอดและบางแท่งดับไปแล้ว

เวลาในชีวิตของท่านเหลืออยู่เท่าไร? ไม่ต้องไปคิดถึงเวลาที่ผ่านพ้นซึ่งสูญเสียไปแล้ว แต่ให้คิดถึงเวลาเหลืออยู่ในชีวิตนี้ว่า เราจะใช้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์และคุ้มค่าที่สุด?

ชีวิตวัยรุ่นดังเทียนที่เพิ่งจะจุดได้ไม่นาน อาจจะยังเหลือหนทางอีกไกลที่ต้องเดินไป

เมื่อครั้งที่ผู้เขียนเป็นนักเรียน ครูภาษาอังกฤษ (ฝรั่ง) ได้ให้คำถาม 5 ข้อที่น่าคิดมาก....

1. คุณอยากเป็นอะไร (ใคร) มากที่สุด สามารถเป็นได้?
2. คุณอยากจะทำอะไรมากที่สุด?
3. ถ้าคุณมีเงิน 30 ล้านบาท คุณจะทำอย่างไรกับเงินจำนวนนั้น?
4. คุณอยากจะไปไหนมากที่สุด? ถ้าหากว่าสามารถที่จะไปได้
5. ถ้ามีเวลาเหลืออยู่ในชีวิตเพียง 24 ชั่วโมง คุณจะทำอย่างไร?

อยากจะให้วัยรุ่นทุกคนที่อ่านมาถึงตอนนี้หยุดคิดสองสามนาที แล้วตอบคำถามทั้งห้าข้อนี้

วัยของคน

พระคัมภีร์สอนเราว่า “อย่าอยู่อย่างคนโง่ แต่จงเป็นคนเฉลียวฉลาด” (เอเฟซัส 5:15) คนที่ฉลาดจะใช้ชีวิตและเวลาอย่างเป็นประโยชน์ คุ้มค่า นำมาซึ่งความพอใจ อิ่มใจและสุขใจมากที่สุด

คนทางภาคเหนือจะมีค่าเปรียบเทียบกับวัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

“วัยอานน้ำบ่หนาว (แรกเกิด -20 ปี)

เกี้ยวสาวบ่เมื่อ (20-30 ปี)

ผู้เสื่อทุกท่า (30-40)

รามือก่อนไถ่ (40-50 ปี)

ไปนานกลับมาทอดหุ่ย (50-60 ปี)

เป่าขลุ่ยบ่ดั่ง (60-70 ปี)

เดินหลังบ่ตรง (70-80 ปี)

ลงคินบ่ได้ (80-90 ปี)

จี๋ไหลบ่รู้ตัว (90-100 ปี)

ไช้ก็ตายบ่ไช้ก็ตาย (100 ปีขึ้นไป)”

วัยรุ่นบางคนอยู่ในวัยอาบนํ้าบ่หนาว แต่บางคนอยู่ในวัยเกี่ยวสาวบ่เบือ

คำเปรียบเทียบบ่ต่าง ๆ ข้างบนนี้ ทำให้เรามองเห็นภาพของสังขารไม่เที่ยงอย่างชัดเจน ดังนั้นพระคัมภีร์บ่อกให้วัยรุ่นทั้งหลายฉวยโอกาสโดยเน้นที่การ “ทำความดี”

“คนดีจะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา”

“คนดีเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า” (สุภาษิต 14:14, 12:2)

“จงเพียรทำความดีต่อกันและกัน”

“ให้ทำดีมาก ๆ” (1 เธสะโลนิกา 5:15, 1 ทิโมธี 6:18)

เปาโลได้บอกถึงจุดประสงค์ของพระเจ้าในการสร้างวัยรุ่นว่า “สร้างขึ้นเพื่อให้ประกอบการดี” (เอเฟซัส 2:10)

ทำดีต่อคนทั้งปวง

ในยุคปัจจุบันหลายคนถือว่า การทำดีเป็นสิ่งผิดปกติ แต่การทำชั่วเป็นสิ่งธรรมดา พวกเขาบ่มองอยู่ที่ “5 ก.” คือ “กิน กาม เกียรติ ภู และกอบโกย” เราไม่สงสัยว่าทำไมร้านอาหารเกิดขึ้นเป็นดอกเห็ด ไม่ว่าจะร้านอาหารชั้นสูงในโรงแรม ภัตตาคาร ร้านอาหารประเภทซีฟู้ด ฟาสต์ฟู้ด เรือยดะลงไปจนถึงร้านประเภทของ ๆ เหลาและหาบเร่ บางคนยึดหลัก “กินเรื่องใหญ่ ตายเรื่องกลาง ตะรางเรื่องเล็ก”

เราไม่สงสัยว่า ทำไมตามแผงหนังสือจึงมีแมกกาซีนประเภทโป๊เปลือยเกลื่อนกลาด เจ้าหน้าที่ตำรวจปราบไม่หมด และเราเห็นว่าทุกคนล้วนมีชีวิตอยู่เพื่อจะได้ซื้อเสียง เกียรติยศ และเงินทอง แม้ว่าจะได้มาโดยการคดโกงคนอื่น แต่เขาก็ยังชูคออร่อนอยู่ในวงสังคม

นี่เป็นความคิดบาปที่ทวีขึ้นอย่างรวดเร็วในบ้านเมืองของเราใน คศ.นี้

มีหลายคนที่รู้สึกเหนื่อยหน่ายต่อการทำดี เพราะการทำดีนั้นนอกจากจะเป็นสิ่งที่ยากแล้ว ยังมีอันตรายอีกด้วย ดังที่หลวงวิจิตรวาทการ ได้กล่าวว่า “จงทำดี แต่อย่าเด่น จะเป็นภัย เพราะไม่มีใครอยากเห็นเราเด่นเกิน”

ทำดีได้อย่างไร?

ในทัศนะของคริสเตียน พระคัมภีร์สอนว่า “เมื่อมีโอกาสดำเนินดีต่อคนทั้งปวง” (กาลาเทีย 6:10)
วัยรุ่นที่รัก เราจะทำดีได้อย่างไร?

เราทำได้ โดยการเชื่อฟังและไว้วางใจในพระเจ้า อธิษฐานและนมัสการพระเจ้า ทั้งการไปโบสถ์ และส่วนตัวเราทำได้โดยการประกาศข่าวประเสริฐ นำคนมาถึงความรอดในพระเยซูคริสต์ โอกาสที่เราจะนำวิญญาณนั้นมีถึง 70 เปอร์เซ็นต์ในเด็กแรกเกิดจนถึงอายุ 3 ขวบ และโอกาสประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ในเด็กอายุ 3 ขวบไปจนถึงวัยรุ่น 17 ปี แต่มีโอกาสดำเนินดีเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ที่จะนำพระวิญญาณคนที่อายุ 18 ปีขึ้นไปจนถึงวัยชรา

ดังนั้น การนำวิญญาณของคนมาถึงในพระเยซูคริสต์นั้น ยิ่งเร็วเท่าไร เราก็มีโอกาสมากเท่านั้น!

วัยรุ่น เราสามารถทำความดีได้โดยการเชื่อฟังพ่อแม่ ขยันขันแข็งในการเรียน การงาน ทำดีได้โดยช่วยเหลือเจือจานและให้ความรักความอบอุ่นแก่คนที่ว่าเหวในสังคม เด็กกำพร้า คนยากจน คนเจ็บไข้ได้ป่วย หมิงหม้ายไร้ที่พึ่ง คนชรา นักโทษในเรือนจำ คนติดยาเสพติด โสเภณี คนอกหักรักเป็นพิษ คนที่ผิดหวังในการเรียนหรือสอบตก วัยรุ่นทำความดีได้โดยช่วยเหลือคนที่มีความทุกข์ใจ คนที่ขาดเพื่อน

วัยรุ่นสามารถทำความดีได้โดยการประหยัดเงินทอง ไม่ฟุ่มเฟือย ใช้จ่ายที่ผลิตในประเทศของเรา แทนของที่มาจากต่างประเทศ ทำดีได้โดยไม่ขายหรือซื้อของหนีภาษี ทำดีได้โดยไม่เล่นการพนัน ไม่ว่าจะ เป็นลอตเตอรี่หรือหวยใต้ดิน ม้า มวยและอื่น ๆ

วัยรุ่นทำได้โดยเชื่อฟังเคารพกฎจราจร และรักษาความสะอาดของบ้านเมือง เราทำความดีได้โดยเสียภาษีเงินได้ให้แก่รัฐบาลตามความเป็นจริง

ผู้เป็นตัวอย่างแห่งการทำดี

พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเป็นตัวอย่างแห่งการทำความดี ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ไม่เคยทำสิ่งที่เลวร้ายใด ๆ เลย “พระองค์ไม่ได้กระทำความบาปเลย” (1 เปโตร 2:22)

พระองค์ทรงสอนเหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ” (มัทธิว 5:48)

วัยรุ่นที่รัก จงหาโอกาสที่จะกระทำดีในวันนี้!

เฮอราคลิตัส นักปราชญ์ชาวกรีก (กคศ.500) ได้กล่าวว่า “ท่านจะกระโจนลงไปในแม่น้ำเป็นครั้งที่สองไม่ได้” นั้นหมายความว่า กระแสน้ำเปลี่ยนไปในทุกวินาทีเช่นเดียวกันกับเวลา ถ้าไม่รีบฉวยโอกาสดำเนินดีเอาไว้แล้วมันจะผ่านไป และไม่หวนกลับมาอีกเลย

พวกนักธุรกิจมักจะถือว่า “เมื่อวานนี้คือเช็คที่ดึงไปแล้ว พรุ่งนี้คือเช็คที่ยังไม่ถึงกำหนด แต่วันนี้คือเงินสดงใช้มัน”

ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งมีสโลแกนที่น่าสนใจมากกว่า “เป็นคนดีที่ไหนก็ได้ ขอให้เป็นคนดีที่แท้จริงก็แล้วกัน”

วัยรุ่นคริสเตียน คือผู้ที่กระทำความดี

และวันนี้คือเวลาแห่งการทำดี!

ท่านเห็นด้วยกับความจริงข้อนี้ไหม?

บทที่ 5 วัยรุ่นกับความหวัง

ความลับที่มีมดมน

ภยิตจินบทหนึ่งบอกว่า “มะม่วงเมื่อสุกงอมมัน ไม่ต้องเอื้อมมือไปเด็ดหรอก แค่มาน่าห่มมันก็ร่วงหล่นแล้ว”

“ชีวิตหลังความตาย”

ดูเหมือนว่าจะไม่ค่อยเหมาะที่นำเรื่องความตายมาพูดกับวัยรุ่น แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะว่าวัยรุ่นก็มีสิทธิ์ตายได้เหมือนกับคนทั่วไป...จริงไหม?

ความตายเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยจะมีใครเอ่ยถึงมากนักเพราะเขาคิดว่าเป็นเรื่องน่ากลัว มีมดมนและเร็นลับเกินกว่าจะสืบเสาะหาต้นสายปลายเหตุได้ บางคนบอกว่า ความตายคือการไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น ฟันไม่มีและหนีไม่พ้นจะเห็นได้ว่า คำกล่าวนี้เป็นความจริงในบางด้านเท่านั้น

ในวาระสุดท้ายในชีวิตของขงจื้อนักปราชญ์เอกของจีน (เสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ.80 อายุได้ 72 ปี) ท่านได้กล่าวไว้ว่า “ขุนเขายังต้องพังทลาย ไม้ใหญ่ยังรู้จักหักโค่น คนก็ย่อมร่วงหล่นไปตามธรรมชาติ”

มีผู้ถามขงจื้อว่า “ความตายเป็นอย่างไร?”

ขงจื้อตอบว่า “เพียงแต่เรื่องเป็นยังไงไม่รู้ จะไปรู้เรื่องตายได้อย่างไร?”

วัยรุ่นที่รัก ถ้าเราอ่านคุณในพระคัมภีร์จะพบกับความสว่างไสวทางด้านจิตใจทันที พระธรรมฮีบรู 9:27-28 บันทึกไว้ว่า “มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้ว่า จะตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นจะมีการพิพากษาฉันใด พระคริสต์ก็เป็นฉันนั้น คือพระองค์ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาครั้งเดียว เพื่อจะได้แบกบาปของคนเป็นอันมากไว้ พระองค์จะทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง มิใช่เพื่อกำจัดบาปแต่ช่วยบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ด้วยใจจดใจจ่อ ให้ได้รับความรอด”

พระเยซูคริสต์เป็นทางนั้น

ครั้งหนึ่ง โธมาได้ถามพระเยซูคริสต์ว่า “จะไปสวรรค์ได้อย่างไร?”

พระองค์ตรัสตอบว่า “เราไปทางนั้น (คือทางที่จะไปสู่สวรรค์) เป็นความจริง และเป็นชีวิต (อมตะหรือชีวิตนิรันดร์) ไม่มีผู้ใดไปถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) ขอให้สังเกตว่า พระเยซูคริสต์มิได้บอกว่า พระองค์เป็นผู้ชี้ทางหรือนำทาง แต่พระองค์เป็นทางสวรรค์หมายถึงพระองค์เองนั่นแหละเป็นสวรรค์ และคำร้องขอยุ่ชั่ววันรันดร์ ไม่มีทางอื่นอีก ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “ในผู้อื่นความอยู่รอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นไม่ทรงโปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

ความตายในทัศนะของหลายคนคือ การสูญเสียชีวิตแล้วทุกอย่าง เป็นการจากกันไปชั่วนิรันดร์ แต่สำหรับคริสเตียนแล้ว ความตายคือการอำลาจากกันเพียงชั่วคราวเท่านั้น แล้วเราจะได้พบกันอีกบนเมืองสวรรค์ จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

ดั่งเพลงที่วัยรุ่นชอบร้องเวลาก่อนจากกันว่า

“ลาก่อนสุดที่รัก ลาก่อน ๆ ๆ

เราจะพบกันอีก เราจะพบกันอีก

ลาก่อน ลาก่อน”

เมื่อคอมมิวนิสต์ตาย

อาจารย์สมพงษ์ โทษิต (ปัจจุบันศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยฟูลเลอร์ คาลิฟอร์เนีย) ได้เล่าให้เขาฟังว่า เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 1985 เวลาตีสองในลอสแอนเจลิส ซึ่งตรงกับเวลาบ่ายสามโมงมอสโคว์ ข้าพเจ้านั่งดูโทรทัศน์ซึ่งเป็นการถ่ายทอดพิธีศพของเชอร์เนนโก ประธานาธิบดีของรัสเซีย ซึ่งถึงแก่อนิจกรรมเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 1985

เมื่อดูพิธีศพของคอมมิวนิสต์แล้ว ทำให้คิดถึงคาร์ล มาร์กซ (Karl Heinric Marx) ผู้ก่อตั้งลัทธิคอมมิวนิสต์มาร์กซ์เกิดในวันที่ 5 พฤษภาคม 1818 อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้เอง พวกคอมมิวนิสต์จึงฉลอง “วันแรงงาน” (May Day) ในต้นเดือนพฤษภาคมของทุกปี ปู่ของมาร์กซ์เป็นนักบวชชาวยิว และพ่อของเขาเป็นทนายความ และต่อมาพ่อของมาร์กซ์ก็ได้กลับใจเป็นคริสเตียน ตัวมาร์กซ์เองได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยบอนน์และเบอร์ลินในปี 1841 เขาได้รับปริญญาเอกทางด้านปรัชญา

มาร์กซ์กล่าวถึงศาสนาว่า “คุณค่าของศาสนาในอดีตจะอย่างไรก็ตาม มันเป็นการแสดงออกมาว่ามนุษย์ไม่มีเสรีภาพ มันเป็นผลพลอยได้จากคอร์ปชั่นทางระบบเศรษฐกิจ เป็นการพันนาการมนุษย์ในระดับต่าง ๆ เป็นยาเสพติดของประชาชน”

มาร์กซ์กล่าวถึงศาสนาต่อไปอีกว่า “ศาสนาเป็นความสุข ที่เป็นมายาหลอกลวง ดังนั้น การทำลายศาสนาเป็นสิ่งจำเป็น ในการที่เราจะได้มาซึ่งความสุขที่แท้จริง” (เลนินกล่าวในทำนองเดียวกันว่า “ศาสนาเป็นสุราฝ้ายจิตวิญญาณ ที่พวกทาสของลัทธินายทุนดื่มเสียจนเมามาย จนลืมความต้องการที่จะมีชีวิตอย่างมนุษย์โดยแท้จริง” ที่เป็นเช่นนี้เพราะคริสตจักรในสมัยของกษัตริย์ซาร์สั่งสอนเลนินและพวกสาวกเพียงแต่เปลือกนอกของคริสเตียน ฉะนั้นสิ่งที่เลนินกล่าวจึงเป็นความจริงบางส่วน)

จากการดูทีวีคืนนั้น ข้าพเจ้าเห็นภรรยาของเชอร์เนนโกเข้าไปกอดศพของสามี จูบศพแล้วร้องไห้ คอมมิวนิสต์ไม่เชื่อในเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย ไม่เชื่อในเรื่องวิญญาณ ไม่เชื่อเกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย มาร์กซ์กล่าวว่า “มนุษย์เป็นเพียงส่วนผสมของวัตถุ ตายแล้วก็จบกัน”

ดูท่าทีจากภาพที่ปรากฏทางทีวี แสดงให้เราเห็นถึง “ความสิ้นหวัง” อย่างชัดเจน เป็นการสูญเสียแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นภาพแห่งความอเนจอนาถใจยิ่งนัก

ตรงกันข้ามกับคริสเตียนเรา ไม่ว่าจะมามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เรามีความหวังอย่างเต็มเปี่ยมในองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงสัญญาว่า “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย เราจะกลับมาอีก รับท่าน ไปอยู่กับเราเพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:3)

วัยรุ่นบางคนคงจะเคยอ่านหนังสือ “ชั่วฟ้าดินสลายเรียบเองผู้เขียนได้ให้ตัวละครคนหนึ่งพูดว่า “ความตายคืออะไรเล่า? หากมีไขเบื้องคั่นของชีวิตใหม่”

แฮรี่ เอมเมอร์สัน ฟอสติกก็ได้กล่าวว่า “ความสุขไม่เพียงแต่เป็นความรื่นรมย์อันยิ่งใหญ่เท่านั้น หากแต่เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ด้วย”

เปาโลกล่าวถึงวันแห่งความหวังและวันแห่งความชื่นชมยินดี คือวันที่วัยรุ่นและคริสเตียนทุกคนจะได้พบกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาหลังความตายว่า “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพบิดร และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นขึ้นมาก่อน...

หลังจากนั้น เราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” (1 เธสะโลนิกา 4:16-17)

ด้วยความหวังอันยิ่งใหญ่นี้แหละ

ที่ทำให้วัยรุ่นคริสเตียนมีความชื่นชมยินดี

และดำเนินชีวิตในทางบริสุทธิ์ผุดผ่อง!

และมีความกระตือรือร้นในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า

ดำเนินชีวิตเหมือนดังที่มาร์ติน ลูเธอร์กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตประหนึ่งพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เมื่อวานนี้ ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาวันนี้ และจะเสด็จมาในวันพรุ่งนี้”

ด้วยความหวังอันเจิดจ้าอย่างนี้ วัยรุ่นคริสเตียนจึงกล้ากล่าวว่า “พระเจ้า เยชูเสด็จมาเถิด”

บทที่ 6 วัยรุ่นกับความปรารถนา

น่าอับอายและทนไม่ได้

ทางภาคเหนือมีคำพังเพยว่า

“ตุ๊กบ่มีกิน บ่มีใผเอาไฟมาส่องต๋อง

ตุ๊กบ่มีนุ่งบ่มีย้อม ปีน้องคุณคุณแควน”

ถ้าแปลเป็นภาษาไทยกลางก็จะได้ว่า “ความทุกข์ที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากไม่มีอาหารจะกิน ไม่มีใครคนไหนมองเห็น (เอาไฟมาส่องดูกระเพาะ) แต่ความทุกข์ยากที่เกิดขึ้น เนื่องจากไม่มีเสื้อผ้า อารมณ์สววย ๆ งาม ๆ สวมใส่นั้น มีคนเขามองเห็น และใคร ๆ ก็จะพากันเล่าลือนิทาและดูถูกดูหมิ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอับอายและทนไม่ได้”

วัยรุ่นที่รัก ด้วยเหตุนี้เองผู้คนจึงพากันชวนขวยกระเสือกกระสนเสาะหาวัตถุสิ่งของมา เพื่อประดับหน้าประดับตา เช่น บ้านหลังใหญ่ ที่ดิน รถยนต์ เครื่องเสียง ทีวี วีดีโอ ทองหยอง เพชรพลอย เสื้อผ้าแพรพรรณ การกินการดื่ม และเครื่องแต่งกายที่มีราคาแพง (จากต่างประเทศ)

ยุคแห่งการแข่งขัน

แม้ว่าจะมีคำกล่าวเตือนใจที่ว่า “อวดดีเป็นสมบัติของคนฉลาด อวดฉลาดเป็นสมบัติของคนโง่ อวดโก้เป็นสมบัติของคนจน” ถึงกระนั้นก็มีการแข่งขันกันว่าใครจะมีบ้านหลังใหญ่กว่ากัน ใครจะมีรถเก๋งที่มีราคาแพงกว่ากัน ใครจะมีเครื่องเพชรที่ล้ำค่ากว่ากัน โดยวัดจากฐานะที่มองเห็นภายนอก ด้วยตา (ส่วนท้องจะหิวโหยอย่างไรก็ช่างมันเถอะ เพราะไม่มีใครมองเห็น)

ถ้าวัยรุ่นผ่านไปทางถนนพหลโยธินแถวแยกลาดพร้าวจนถึงทางแยก ม.เกษตร จะเห็นว่ามีร้านขายรถยนต์มือสอง (รถใช้แล้ว) ตลอดสองฟากทาง รถพวกนี้ส่วนมากจะเป็นรถที่บริษัทยึดมาจากคนซื้อ ซึ่งไม่มีปัญญาผ่อนส่งพวกคนระดับกระจอกงอแงแต่อยากอวดโก้ ก็ไปควานรถมาขี่ แต่ไม่มีเงินส่งก็เลยหลุดมือ

ด้วยค่านิยมผิด ๆ อย่างนี้กระมัง เราจึงเห็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่บ่อย ๆ ว่า พ่อแม่บางคนขายลูกสาว (หรือสนับสนุน) ให้ประกอบอาชีพขายตัว เพื่อหาเงินมาปลูกบ้านให้ใหญ่โตโอ้อ่า ซึ่งปัจจุบันตามสถิติรายงานว่าในประเทศไทยมีโสเภณีถึง 500,000 คน (ห้าแสนคน) เป็นหญิงสาวที่มาจากทางภาคเหนือ 60 เปอร์เซ็นต์ มาจากภาคอีสาน 30 เปอร์เซ็นต์ และมาจากทางภาคกลางกับภาคใต้ 10 เปอร์เซ็นต์

หมายเหตุ สถิติซึ่งสำรวจใหม่บอกว่า เมืองไทยโสเภณีรวมทุกประเภทถึง 1,000,000 คน (หนึ่ง ล้านคนและส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ก็เรียกว่าอยู่ใน “พวกวัยรุ่น” เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย

ส่วนผู้ชายก็กระวีกระวาดพากันบินไปซุกทองในประเทศตะวันออกกลาง ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นการหาเงินเข้าประเทศ ทำให้เศรษฐกิจกระเตื้องขึ้น แต่หลายคนก็ถูกหลอกเสียเงินแล้วไม่ได้ไปทำงาน หรือไปถึงแล้วถูกลอยแพ ซ้ำอกซ้ำใจ บางคนไม่เพียงแต่เสียเงินแถมยังเสียนา เสียเวลาและเสียเมียอีกด้วย

ความปรารถนาที่แท้จริง

วัยรุ่นที่รัก พระเยซูคริสต์ทรงสอนในพระธรรมมัทธิว บทที่ 6 ว่า “ท่านทั้งหลายอย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของคนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ?”

พระองค์ตรัสต่อไปว่า “คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าล้วนแล้วเสาะแสวงหาสิ่งเหล่านี้กันทั้งนั้น แต่พระเจ้าทรงรู้ว่า วัยรุ่นคริสเตียนมีความมุ่งมาดปรารถนาอะไร

พระเยซูคริสต์ทรงวางหลักเกณฑ์แห่งการดำเนินชีวิตไว้ว่า....

1. ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
2. เมื่อแสวงหาพระเจ้าเรียบร้อยแล้ว พระองค์จะทรงพระราชทานสิ่งทั้งปวงที่จำเป็นแก่การดำรงชีพให้แก่เราทุกคน (อ่านมัทธิว 6:25-34)

เปาโลได้บอกให้วัยรุ่นคริสเตียนเรียนรู้จัก “ความพอใจ” ในพระธรรม 1 ทิโมธี 6:4-8 ว่า “เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันทใด เราก็อเอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันทนั้น” เป็นความจริงไหมวัยรุ่นทั้งหลาย? มีใครบ้างที่คลอดออกมาจากท้องแม่และคาบช้อนทองคำออกมาด้วย? พระคัมภีร์กล่าวต่อไปว่า “ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด”

กษัตริย์ซาโลมอนได้ตรัสถึงสังขรณ์ข้อหนึ่งว่า “เขาได้คลอดออกมาจากครรภ์มารดาตัวอ่อนฉันทฉันทใด เขาก็จะกลับไปอีกเช่นเดียวกันฉันทนั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลงานติดมือไปไม่ได้สักอย่างเดียว” (ปัญญาจารย์ 5:15)

ชีวิตที่สมถะ

เซนก้าได้กล่าวเตือนวัยรุ่นไว้ว่า “ถ้าสิ่งที่ท่านมีอยู่แล้ว ไม่ได้ทำให้ท่านเกิดความชื่นชมยินดี ท่านก็ยังไม่พอใจอยู่นั่นเอง แม้ว่าโลกทั้งโลกจะเป็นของท่าน”

มีคนหนึ่งเขียนไว้อย่างน่าคิดว่า “แม้ว่าเราจะได้เป็นเจ้าของประเทศอเมริกาทั้งประเทศ พร้อมกับ
กันรั้วล้อมรอบอย่างแน่นหนา เรายังคงกินอาหารเพียงวันละ 3 มื้อ นอนเพียงครั้งหนึ่ง ๆ เพียงเตียงเดียว
และใช้เสื้อผ้าครั้งหนึ่ง ๆ เพียงชุดเดียวเท่านั้น”

แต่เราตระหนักในความจริงที่ว่า วัยรุ่นคริสเตียนไม่ใช่นักบวช วัยรุ่นคริสเตียนไม่ใช่ฤทธิชัยไพร
วัยรุ่นคริสเตียนไม่ใช่ผู้ที่ลูโซดาบัน และวัยรุ่นคริสเตียนไม่ใช่ทูตสวรรค์ ที่ปราศจากความต้องการ
สิ่งของฝ่ายโลก

แต่วัยรุ่นคริสเตียนคือมนุษยธรรมศาสนาสามัญคนหนึ่ง

ที่มีเป้าหมายชีวิต “อยู่เพื่อพระเยซูคริสต์”

เรามีชีวิตอยู่มิใช่เพื่อที่จะกินดื่ม แต่รับประทานเพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ เรารู้ว่า บ้านอันแท้จริงของ
เรานั้นอยู่ในสวรรค์ โลกนี้เป็นเพียงทางผ่าน

วัยรุ่นทุกคนรู้ว่า ผู้ที่หลงไหลเพลิดเพลินอยู่กับดอกไม้ข้างทาง ย่อมจะเดินไปถึงจุดหมาย
ปลายทางของเขา

วัยรุ่นที่รัก ถ้าไม่มีสิ่งใดทำให้ท่านพอใจ ก็จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่

อย่ากระวนกระวาย อย่าวิตกทุกข์ร้อน

จงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าก่อนสิ่งอื่นใด

แล้วพระองค์จะทรงจัดหาสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตวัยรุ่นให้แก่เรา

ท่านเชื่อเช่นนั้นไหม?

บทที่ 7 วัยรุ่นกับทางลัด

ไม่มีทางลัด

เจ้าหน้าที่ของสนามบินลอสแอนเจลิสถึงกับผงะ! เมื่อกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ซึ่งไม่มีเจ้าของถูกเปิดออก เพราะในกระเป๋าใบนั้นแทนที่จะพบเสื้อผ้าหรือข้าวของเครื่องใช้เหมือนกระเป๋าทั่วไป แต่สิ่งที่ปรากฏตรงหน้า เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน!

วัยรุ่นที่รัก ลองทายซิว่า พวกเขาพบอะไร?

ในกระเป๋าใบนั้น มีร่างของหญิงสาวผู้หนึ่งนอนจกดอยู่ตัวแข็งทื่อ ข้าง ๆ กายของเธอมีกลิ่นอวลอยู่สามลูก และถูกกินไปแล้วหนึ่งลูก เธอได้สิ้นใจตายก่อนที่กระเป๋าจะถูกเปิดเป็นเวลาหลายชั่วโมงมาแล้ว เจ้าหน้าที่ต้องวิ่งวนเพื่อหาสาเหตุว่า นี่เป็นการลักพาตัวหรือฆาตกรรมกันแน่

กระเป๋าใบนี้ถูกส่งมาจากประเทศเยอรมันตะวันตกเจ้าของเป็นชายหนุ่มนักธุรกิจชาวอิหร่าน ที่เข้าไปตั้งรกรากทำมาหากินอยู่ในอเมริกา จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่า ก่อนหน้านี้นายหนุ่มได้เดินทางกลับไปยังประเทศของตน เพื่อเข้าพิธีสมรสกับหญิงสาวคนรักเชื้อชาติเดียวกัน

หลังจากเวลาแห่งการคิมน้ำผึ้งพระจันทร์ผ่านไปได้ไม่กี่วัน ชายหนุ่มก็หอบหิ้วภรรยาสุดที่รักเดินทางไปยังสหรัฐอเมริกา

เมื่อคนทั้งสองเดินทางมาถึงเยอรมันตะวันตก จึงได้ทำการขอวีซ่าเข้าสหรัฐ แต่สถานทูตอเมริกาในเยอรมันตะวันตกได้ออกวีซ่าให้เฉพาะชายหนุ่มเท่านั้น ส่วนหญิงสาวให้รอต่อไปอีกหกเดือน จึงจะออกวีซ่าให้

ชายหนุ่มคิดหนักและกลัดกลุ้มมาก เขาพยายามหาหนทางที่จะนำเอาภรรยาเข้าไปสหรัฐด้วยให้จงได้ ในที่สุดก็คิดออก จึงไปซื้อกระเป๋าเดินทางใบใหญ่มาและบรรจุภรรยาลงไป ปิดอย่างแน่นหนาและส่งรวมไปกับกระเป๋าใบอื่น ๆ ทางใต้ท้องเครื่องบิน

เจ้าหน้าที่ตำรวจลงความเห็นว่า “หญิงสาวผู้นี้ตายเพราะถูกกระเป๋าใบอื่น ๆ ทับขณะอยู่ใต้ท้องเครื่องบิน” อีกสามวันต่อมาสามีของหญิงสาวผู้นี้ซึ่งโศกเศร้ามากถึงกับคลุ้มคลั่งและใช้ปืนยิงตัวตายเพื่อชดใช้หนี้แห่งความเขลาของตน

ทางเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์

วัยรุ่นที่รัก จากเรื่องที่ทำให้เราคิดถึงพระคำรัสของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับการเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ พระองค์บอกกับสาวกว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิตไม่มีผู้ใดไปถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

ขอให้วัยรุ่นสังเกตว่า พระเยซูคริสต์ไม่ได้ตรัสว่า พระองค์เป็นผู้ชี้ทางไปสวรรค์ หรือเป็นผู้แนะนำคนให้ทำความดี แต่พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น” เป็นทางที่จะนำวัยรุ่นทุกคนไปถึงเมืองบรมสุขเกษม

มีบางคนอาจจะถามว่า มีทางอื่นอีกไหมที่จะไปสวรรค์ได้?

ไม่มีทางอื่น จะต้องไปตามทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เท่านั้น พระคัมภีร์ยืนยันโดยทางปากของอัครสาวกเปโตรว่า “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะนามอื่นในหมู่มนุษย์ทั่วได้ฟ้า อันเป็นที่รอดแก่เราทั้งหลาย พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้มี” (กิจการ 4:12)

การเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเรื่องที่ยากมากในปัจจุบัน แต่การเข้าสวรรค์ยิ่งยากกว่าหลายเท่าตัว

แต่จะเข้าอเมริกาได้อย่างง่ายดายถ้ามีพาสปอร์ต (หนังสือเดินทาง) และวีซ่า (หนังสืออนุญาตให้พำนักอยู่ในประเทศ)

กฎเกณฑ์ของพระเจ้า

วัยรุ่นจะต้องมาเรียนรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของพระเจ้าในการเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ คือ....

1. ท่านจะต้องมาหาพระเยซูคริสต์ (1 เปโตร 2:4)

2. ถ่อมใจลงสารภาพความผิดบาปของเรา (1 ยอห์น 1:9 “ถ้าเราสารภาพความผิดบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”)

3. ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว (ยอห์น 1:12 “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ผู้เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ทรงประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า”)

4. มีความเชื่อและไว้วางใจพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียว (ยอห์น 3:16 “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่ไว้วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”)

5. รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า (เอเฟซัส 1:13-14)

6. ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:18)

ไม่มีทางลัดที่จะเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า หญิงสาวที่เรากล่าวมาแล้ว เธอพยายามที่จะ ลักลอบเข้าเมืองแต่ผลที่ได้รับคือความตาย ในทำนองเดียวกัน การลักลอบเข้าแผ่นดินสวรรค์ก็ย่อมเป็น สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น ผลลัพธ์ก็คือ จิตวิญญาณพินาศในบึงไฟนรก

วัยรุ่นที่รัก “ถ้าท่านยอมรับอย่างเปิดเผยว่า พระเยซูคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อมั่นด้วยความจริงใจว่า พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์ฟื้นคืนมาจากความตาย ท่านก็จะรอด เพราะการเชื่อ ด้วยใจก็ทำให้ได้รับการนิรโทษกรรมในความผิดบาป และการประกาศถึงความเชื่อของตนต่อบุคคลอื่น ๆ เป็นการเสริมสร้างความรอดให้มั่นคง” (โรม 10:9-10 ฉบับอมตธรรมเพื่อชีวิต)

ไม่มีทางลัดเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์!

มีทางเดียวเท่านั้น คือ เชื่อและไว้วางใจในพระเยซูคริสต์

วัยรุ่นทุกท่าน ถามตัวท่านเองว่า ข้าพเจ้ารอดพ้นบาปแล้วหรือยัง? ข้าพเจ้ามีพาสปอร์ตและวีซ่า แห่งแผ่นดินสวรรค์แล้วหรือยัง?

ถ้ายัง...ทำไมล่ะ?

รีบจัดการเดี๋ยวนี้เลยซิ.

บทที่ 8 วัลรุ่นกับชีวิตที่เรียบง่าย

บทเรียนจากบอนไซ

ถ้าเพื่อนวัลรุ่นมีโอกาสไปเดินในงาน “ไม้ประดับ” จะพบกับต้นไม้ชนิดหนึ่งที่เรียกว่า “บอนไซ”

บอนไซเป็นการย่อส่วนต้นไม้ให้เล็กแคระ โดยบังคับปลูกในภาชนะเล็ก ๆ

บอนไซเป็นศิลปการปลูกต้นไม้ของชาวญี่ปุ่น ที่ได้ดัดแปลงมาจากต้นแบบของจีนครั้งโบราณ ในภาษาญี่ปุ่น “บอน” แปลว่าถาดต้นไม้ “ไซ” แปลว่าพรรณไม้

บอนไซทำให้เรามองเห็นแง่มุมเล็ก ๆ ของธรรมชาติก่อให้เกิดอารมณ์ที่ลึกซึ้ง เกิดมโนภาพถึงรูปโฉมของพันธุ์ไม้ใหญ่ในป่าเขาลำเนาไพรหรือตามหินผาชายฝั่ง ผู้ที่ชობเล่นบอนไซมีตั้งแต่ระดับพระมหากษัตริย์ไปจนถึงประชาชนธรรมดา

บอนไซ “อัตราย่อที่สมส่วน”

บอนไซมี “อัตราย่อที่สมส่วน” มีลำต้น กิ่งก้านสาขา ดอกและผลที่ย่อส่วนเหมือนต้นไม้ใหญ่ที่โตตามธรรมชาติ บางต้นมีอายุเก่าแก่หลายร้อยปี มีบอนไซต้นหนึ่งที่เลี้ยงมาตั้งแต่ปลายปี พ.ศ.2043 จนถึงบัดนี้

บอนไซมีหลายขนาด ตามหลักมีอยู่ 4 ขนาดคือ

ขนาดใหญ่ บอนไซขนาดใหญ่จะมีความสูง 26-40 นิ้ว

ขนาดกลาง มีความสูง 12-26 นิ้ว

ขนาดเล็ก มีความสูง 7-12 นิ้ว

ขนาดจิ๋ว มีความสูง ไม่เกิน 7 นิ้ว ชนิดจิ๋วนี้เลี้ยงยากมาก เหมาะสำหรับวางบนโต๊ะรับแขกเล็ก ๆ

ไม้ที่ใช้ทำบอนไซมักจะเป็นไม้เล็กที่เลี้ยงง่ายเช่น อาซาเรีย เซอร์รี่ วิตาเรีย หรือไม้ผลเช่นทับทิม คนไทยเรานิยมเล่นไม้ไทย เช่น มะขาม มะขามเทศ มะสัง ตะโก ข่อย โมก ชา ไทย มะนาวเทศ เป็นต้น

การปลูกบอนไซสำคัญอยู่ที่ดิน อาหารและน้ำ ทางระบายน้ำที่ถูกต้อง ดินมักจะใช้ดินเผาสีเหลือง บางทีก็ใช้ดินปนถ่านหิน ดินใบไม้ที่มีอาหารพืชและสัตว์ กับทรายหยาบผสมกรวดเม็ดเล็ก ๆ ซึ่งคล้ายกับดินช่วยระบายน้ำและทำให้รากของมันมีความเย็น ควรใส่ปุ๋ยในดินด้วย การปลูกจะวางดินเป็นชั้น ๆ ชั้นล่างสุดควรจะเป็นดินก้อนใหญ่ลดหลั่นสลับกันขึ้นมาจนถึงขนาดเล็กที่สุดคือชั้นบน

ภาชนะที่ใช้ปลูกจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับต้นไม้เพราะเป็นเครื่องส่งเสริมต้นไม้ให้เด่น!

บอนไซจะเจริญเติบโตอย่างจำกัดของรากและของกระถางเล็ก ๆ และจากการตัด ตกแต่งของทุก ส่วนไม่ว่าเป็นลำต้น กิ่ง ซึ่งก็ให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและสวยงามเป็นหลัก อาจกล่าวได้ว่า พันธุ์ไม้ เกือบทุกชนิดสามารถจะนำมาทำเป็นบอนไซได้

อุทาหรณ์สำหรับวัยรุ่น

ที่ได้ยินมาเรื่องบอนไซมาแล้วผู้กันฟังนี้ มิใช่มีเจตนาจะชักชวนให้วัยรุ่นทั้งหลายมาปลูกบอนไซ (แต่ถ้าทำได้ก็ดีนะ เพราะจะทำให้เราสามารถชื่นชมกับความงามของใบไม้ ดอกไม้ และไม้ผลได้ตลอด ทั้งปี อีกทั้งยังช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของอารมณ์เป็นอย่างดีอีกด้วย) แต่อยากจะนำมาเป็น อุทาหรณ์สำหรับวัยรุ่นคริสเตียน

ประการแรก วัยรุ่นคริสเตียนเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงพระเจ้า

บอนไซทำให้ผู้คนจินตนาการถึงพันธุ์ไม้ใหญ่ในป่ากว้าง วัยรุ่นก็ควรจะทำให้ผู้พบเห็นได้ จินตนาการถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างเช่นเดียวกัน

พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล 1:27)

เมื่อคนหนึ่งคนใดมองเข้ามายังชีวิตของวัยรุ่นคริสเตียน เขาจะมีความรู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้ง และเกิดความศรัทธาในพระเจ้าของคริสเตียนขึ้นมาทันที มีความปลาบปลื้มใจและชื่นชมยินดี เขาจะพากันกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “ดูพวกวัยรุ่นคริสเตียนซิช่างน่ารักจริง ๆ”

ประการที่สอง การตัดและตกแต่งชีวิตวัยรุ่นคริสเตียน

บอนไซจะได้ขนาดรูปร่างที่สวยงาม จะต้องมีการตัดและตกแต่งอยู่เป็นประจำ ในทำนองเดียวกัน ชีวิตของวัยรุ่นคริสเตียนจะสวยงามจะต้องมีการตกแต่งด้วยสถาปนิกเอกคือ พระเยซูคริสต์ พระองค์ ตรัสว่า “แขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น” (ยอห์น 15:2)

พระเยซูคริสต์ทรงอยู่ในฐานะเจ้าของสวนองุ่นที่รอบรู้ ชำนิชำนาญและมีความรับผิดชอบเอาใจ ใส่เป็นอย่างดี พระองค์ทรงดูแลรักษาชีวิตของวัยรุ่นคริสเตียนทุกคนทรงตัดและลิดด้วยจุดประสงค์ให้ ออกผลสวยงามมากขึ้น

พระองค์จะทรงตัดบางสิ่งบางอย่างไปจากชีวิตของเราแน่นอน ในการตัดและลิดนั้น ย่อมจะเกิด ความเจ็บปวดรวดร้าว แต่ในความทรمانนั้นมันเป็นเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น

วัยรุ่นที่รัก เราจะต้องตระหนักว่า ภาชนะที่ไม่ได้รับการตกแต่งนั้น ไม่มีใครเขาอยากจะเอา ออกมาโชว์หรอก เชื่อเหอะ.....!

ประการที่สาม วัยรุ่นคริสเตียนจะต้องมี “อัตราย่อที่สมส่วน”

จะเห็นได้ว่า บอนไซนั้นมีความสุขเพราะมีการให้อาหาร คือดิน น้ำอย่างจำกัด ไม่มีอย่างเหลือเฟือ แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังดำรงชีพอยู่ได้โดยไม่เหือดร้อน แล้วยังสวยงามและมีสง่าอีกด้วยนะ

โรคร้ายหลายชนิดเข้าเกาะกุมชีวิตของมนุษย์ เพราะเขาไม่รู้จักอัตราข้อที่สมควร หลายคนตายไปก่อนเวลาอันสมควร เพราะกินมากเกินไป นอนมากเกินไป ฟุ้งเฟ้อมากเกินไป และสุขสบายเกินไป

เชกสเปียร์กล่าวไว้ว่า “อร่อยนักมักตาย” นั่นเป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ปัจจุบันมีโรคสำหรับคนรวยที่อยู่ดีกินดี เช่น โรคเบาหวาน โรคหัวใจ ความดันสูง เส้นเลือดอุดตัน เป็นต้น

ถ้าวัยรุ่นคริสเตียนดำเนินชีวิตแบบ “อัตราข้อที่สมควร” ก็จะไม่เสียอะไรเลย มีแต่ทางได้เท่านั้น แต่หลายคนคิดว่า ถ้าดำเนินชีวิตแบบ “เท่าที่จำเป็น” แล้วเป็นความโง่เขลา ต้องเสียเปรียบอย่างมากเกิดมาทั้งที มีชีวิตเดียวไม่ฉวยโอกาสก็แย่แล้ว

เศรษฐีในคำอุปมาของพระเยซูคริสต์ก็คิดในทำนองเดียวกัน เขากล่าวว่า “เราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า จิตใจเอ๋ยเจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่กิน ดื่มและรื่นเริงเถิด” แต่พระเจ้าตรัสแก่ชายคนนั้นว่า “เจ้าคนโง่” (ลูกา 12:13-21)

นักจิตวิทยาคนหนึ่งได้กล่าวว่า “อะไรที่คนมองเห็นเป็นสิ่งที่เขาต้องการ” และ “ความปรารถนาของมนุษย์ไม่มีที่สิ้นสุด”

ผู้เขียนหนังสือปัญญาจารย์กล่าวว่า “มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่าสัตว์เดรัจฉาน เพราะสารพัดที่อนิจจัง...ทุกอย่างมาจากผงคลีดิน และทุกอย่างกลับเป็นผงคลีดินอีก”

พระกัมภีร์สอนให้วัยรุ่นคริสเตียนดำรงชีวิต “แบบเรียบง่าย”

ชีวิตที่เรียบง่ายและสมถะ

พระเยซูคริสต์ไม่เคยสอนให้สาวกอธิษฐานขอให้พระเจ้าประทานอาหารตลอดสัปดาห์ ตลอดเดือน ตลอดปี ตลอดชีวิต หรือขอเพื่อจะมีอย่างเหลือเฟือ

แต่พระองค์ทรงสอนว่า “ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ในกาลวันนี้” (มัทธิว 6:11) นายแพทย์ชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งคือ เซอร์วิลเลียม ออสเลอร์ มีคติประจำใจว่า “ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอทรงโปรดประทานขนมปังสำหรับวันนี้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้”

พระเจ้ามิได้บอกให้ชนชาติอิสราเอลเก็บกักตนมานา (อาหารจากสวรรค์) ไว้คนละหลาย ๆ กระบุงโดย แต่ให้เขาออกไปเก็บทุก ๆ เช้า ให้เพียงพอสำหรับวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น มีชาวยิวใจโลภบางคนเก็บกักตนไว้ แต่มานานั้นก็บดเน่าเป็นหนอง

บอนไซดำรงชีวิตด้วยน้ำ อาหารเท่าที่จำเป็น (ไม่มากเกินไปจนจำเป็น) ทำให้ชีวิตของมันเตอะตาผู้พบเห็นเพราะความสุขอย่างลึกซึ้งแบบ “สมถะ”

วัยรุ่นคริสเตียนก็ควรจะดำรงชีพด้วยสิ่งของที่จำเป็น (ไม่มากเกินไปจนเกินไป) เน้นชีวิตแบบประหยัด เรียบง่ายจะก่อให้เกิดความสวยงามแห่งชีวิต จะเป็นแบบอย่างและความชื่นชมยินดีแก่ผู้พบเห็น

ในสภาวะที่ประเทศไทยของเรากำลังขาดดุลย์การค้ากับต่างประเทศ (ทุกคนที่เกิดมาต้องแบกหนี้สินคนละหลายพันบาท) การใช้บริการของรถประจำทาง ก็ประหยัดกว่าการใช้รถเก๋งส่วนตัว

การรับประทานข้าวแกงในร้านเล็ก ๆ ก็ประหยัดกว่านั่งในภัตตาคารหรือโรงแรม

การแต่งกายแบบเรียบ ๆ ไม่มีเครื่องสำอางราคาสูงลิ่วพอก ไม่มีเครื่องเพชรพลอยสวมใส่ ก็มีได้ ทำให้ค่าของความเป็นคนด้อยลงไปเลย...จริงไหม?

การใช้ของที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ ถูกกว่าของจากเมืองนอก อีกทั้งยังเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาล ในเรื่องความประหยัดอีกด้วย และเป็นการลดดุลการค้า เงินทองไม่รั่วไหลไปต่างแดน

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ศิษย์ไม่ใหญ่ไปกว่าครู”

พระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพอย่างไร วัยรุ่นคริสเตียนก็ควรจะลอกเลียนแบบจากพระองค์ด้วย “พระเยซูตรัสว่า สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง นกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่จะวางศิรยะ” (ลูกา 9:58) พระองค์ตรัสต่อไปว่า “ถ้าท่าน (วัยรุ่นคริสเตียน) รักเรา ท่านก็จะทำตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)

เปาโลผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้า กล่าวถึงการดำเนินชีวิตของท่านว่า “ข้าพเจ้ามีฐานะอย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้ว ที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟิลิปปี 4:11)

พระเยซูคริสต์ทรงมีชีวิตอย่าง “อัคราย่อที่สมส่วน” มีเท่าที่จำเป็น ชีวิตที่เรียบง่ายและสมณะ

วัยรุ่นที่รัก ชีวิตของท่านจะเป็นอย่างไร?

บทที่ 9 วัยรุ่นกับการยิ้ม

If you had done the right thing,

You would be smiling.

ข้อความนี้คัดมาจากพระคัมภีร์ ปฐมกาล 4:7 ฉบับ Good News แปลเป็นไทยว่า “ถ้าคุณทำในสิ่งที่ถูกต้อง คุณก็จะยิ้มแย้มแจ่มใส”

ข้อความดังกล่าวนี้เป็นคำถามของพระเจ้าต่อคาอินผู้มีใบหน้าบูดบึ้งเพราะความไม่พอใจ ซึ่งในพระคัมภีร์ฉบับ 1971 ว่า “ถ้าเจ้าทำดี เราก็พอใจรับเจ้ามิใช่หรือ?”

คงไม่มีใครหรอกที่ทำความดีแล้ว ยังจะหน้าเจ้าหน้างออยู่ได้

วัยรุ่นคริสเตียนคือผู้ที่ได้รับความดีจากพระเจ้าและสำแดงความดีนั้นให้ปรากฏแก่สายตาของชาวโลกทั่วไปเพื่อคนเหล่านั้นจะได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้า (มัทธิว 5:16, 48)

แน่นอน ความดีนั้นมีมากมายหลายอย่าง ซึ่งไม่สามารถที่จะบรรยายให้หมดในที่นี้ได้ แต่ความดีอย่างหนึ่งในหลาย ๆ อย่างนั้นก็คือ “ใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส”

เราเคยร้องเพลงสั้น ๆ ว่า “ยิ้มกันเถิด สำแดงความสุขในใจ เชิญยื่นขึ้นหันไปทักทายปราศรัย โด่งค่านับผู้ยืนอยู่ใกล้ ด้วยใบหน้าแจ่มใส”

“ดวงตาคือหน้าต่างของหัวใจ” นั้นเป็นความจริงที่เดียว อะไรที่ปิดบังซ่อนเร้นอยู่ในส่วนลึกของจิตใจจะปรากฏให้เห็นทางสีหน้า กิริยาท่าทางและคำพูด พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ปากนั้นพูดสิ่งที่มาจากใจ” (มัทธิว 12:34)

บางคนเข้าใจผิดคิดไปว่า คริสเตียนคือคนที่ยิ้มไม่เป็น หัวเราะไม่ได้ ถ้าหัวเราะแล้วเป็นบาป การเป็นคริสเตียนจะต้องเคร่งขรึมมีใบหน้าโศกเศร้าและเจ้าหน้าตา ไม่เล่นไม่หัว ปราศจากยิ้มและความร่าเริงเบิกบาน เป็นคนชนิดเก็บกดและแบกโลกไว้ทั้งโลก โดยมีตัวเองขึ้นไปนั่งอยู่บนนั้นโดยไม่รู้ตัว

ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าพวกเขาได้เห็นภาพพระเยซูคริสต์ ที่จิตรกรเน้นพระพักตร์ของพระองค์ให้ดูน่าเกรงขามและโศกสลด เช่น ภาพพีธีศัลยศาสตร์ ณ ห้องชันบน ภาพพระองค์ทรงอธิษฐานในสวนเกทเซmani ภาพถูกตรึงบนไม้กางเขน และ ฯลฯ

แต่ตามความจริงแล้วเป็นอย่างไร? ท่านคิดว่าพระเยซูคริสต์ทรงยิ้มแย้มแจ่มใสไหม? พระองค์ทรงหัวเราะอย่างร่าเริงเบิกบานไหม? ขณะที่พระองค์ทรงสนทนากับเหล่าสาวก ขณะทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ และขณะที่ทรงเปรมปรีดีในพระวิญญูณบริสุทธิ

ผู้เขียนสุภาษิตกล่าวว่า “ใจที่ร่าเริงเป็นยาขนานวิเศษ” (สุภาษิต 17:22) นี่เป็นคำพูดของเศรษฐีคนหนึ่ง ในสมัยโบราณที่รักพระเจ้า เปาโลเองขณะที่ท่านติดคุกอยู่ ก็ยังมีจิตใจร่าเริงยินดี ท่านเปิดประตูคุก

ในตอนศึกด้วยเสียงเพลง (กิจการ 16:25) มิใช่เพียงชื่นชมยินดีคนเดียว แต่ท่านยังได้เขียนจดหมายไปกำชับคริสเตียนในเมืองฟิลิปปีด้วยว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด” (ฟิลิปปี 4:4)

มีข้อแตกต่างกันอยู่ระหว่างการยิ้ม (ด้วยความชื่นชมยินดี) ของคริสเตียนกับการยิ้มของชาวโลกทั่วโลก ความร่าเริงเบิกบานของชาวโลกเกิดขึ้นที่สมอง ที่ความคิด ที่สายตา ที่การได้ยินและขึ้นอยู่กับวัตถุสิ่งของ

คืนวันหนึ่ง เพื่อนของเรากำลังยืนคุยกับเพื่อนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนอยู่ ทันใดนั้น เขาก็ยกมือขึ้นดูนาฬิกาแล้วบอกด้วยท่าที่ร้อร่นว่า “ผมต้องไปก่อนล่ะ” เพื่อนของเราถามว่า “ทำไม จะรีบไปไหน?” เขาตอบว่า “รีบไปคูทิวี เพราะมีรายการตลกที่สนุกมาก” ความสุขของคนนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาได้ยินและมองเห็น

แต่ความสุขของคริสเตียนเกิดขึ้น เพราะได้รับสันติสุขจากพระเจ้า ความร่าเริงเบิกบานของเราเพราะรอดพ้นจากความพิศบาป โดยพระองค์ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้ลงมาสิ้นพระชนม์ที่บนไม้กางเขน

ถึงกระนั้น แม้ชาวโลกเขาจะมีได้ยิ้มออกมาจากส่วนลึกของจิตใจ แต่เขาก็ยังเน้นที่จะแสดงออกเพราะยิ้มไม่เคยให้โทษแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ตรงกันข้ามมีคุณอย่างเอนกอนันต์

คนจีนมีคำเตือน “คนที่ยิ้มไม่เป็น ไม่ควรเปิดร้านค้า”

ในแวดวงธุรกิจมีการแข่งขันอย่างมากด้านบริการ ผู้ที่ประสบความสำเร็จมักจะยึดสูตร 7 ประการคือ “ยิ้ม ไหว้ ใต้อตาม น้ำ บริการ งานเรียบร้อยและคอยส่งลูกค้า”

เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา มีคดีประหลาดเกิดขึ้นกล่าวคือ ผู้พิพากษาโรเบิร์ต เบลิว จูเนียร์ แห่งศาลแขวงสหรัฐ ได้ตัดสินเห็นด้วยกับอเมริกันแอร์ไลน์ ในสิทธิที่จะไล่พนักงานออก เนื่องจากยิ้มไม่มากพอ

ผู้ตกเป็นเหยื่อของคำพิพากษาคั้งนี้คือ นายโรเบิร์ต ดับบลิว คอกซ์ บริกรวัย 38 ปี ของสายการบินดังกล่าว แม้ว่าคอกซ์จะแก้ข้อกล่าวหาว่า ตนเป็นลูกจ้างที่ทำตามกฎเกณฑ์ของบริษัทมาโดยตลอด ยกเว้นเพียงเรื่องยิ้มเรื่องเดียวเท่านั้น

แต่ผู้พิพากษาเบลิวถือนโยบายของบริษัทที่ว่า “ต้องแสดงในหน้าที่เต็มไปด้วยความเป็นมิตร” นั้นสำคัญและจำเป็นสำหรับบริษัทอย่างมาก ในภาวะที่สายการบินต้องแข่งขันด้านบริการกันอย่างมากในขณะนี้”

บทเรียนที่เราได้รับจากเรื่องนี้ก็คือ “ในการทำมาหากินนั้นถ้ายิ้มไม่เป็นมีสิทธิ์ตกงานได้เหมือนกัน”

ประเทศไทยของเราเคยได้รับการขนานนามจากนานาชาติมาตั้งแต่ครั้งโบราณว่า “Land of smile” หมายถึง “สยามเมืองยิ้ม” ไม่ว่าจะไปทางไหนจะพบแต่มิตรไมตรีและรอยยิ้มอันอ่อนหวานน่าประทับใจยิ่งนัก แต่ปัจจุบันนี้เรายังรักษาเอกลักษณ์โดดเด่นอันนี้ไว้อยู่หรือเปล่า?

เมื่อไม่นานมานี้ ประเทศสิงคโปร์ได้จัดสัปดาห์แห่งการยิ้มขึ้น ชาวเมืองลอคซองทุกคน นับตั้งแต่ผู้นำรัฐบาลลงมา เมื่อเวลาพบหน้าแขก จะต้องส่งยิ้มเป็นอันดับแรกและติดตามด้วยการทักทายด้วยอักษรสยไมตรีอันอบอุ่น เพื่อจุดมุ่งหวังดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

เรากำลังจะถูกคนอื่นแย่งเอาตำแหน่งยิ้ม ไปครองหรือเปล่า?

ยิ้ม ตามความหมายของพจนานุกรม คือ “แสดงให้ปรากฏว่าชอบใจด้วยริมฝีปากและใบหน้า”

ฟุลตัน จอห์น ซิน ได้กล่าวว่า “การยิ้มเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่ง ที่ทำให้คนเราแตกต่างไปจากสัตว์อื่น ๆ”

กลุ่มผู้ค้นคว้าวิจัยชาวอังกฤษ นำโดยคริสโตเฟอร์ บรานนิแกนกับเดวิด ฮัมเชียร์ ได้แยกแยะการยิ้มออกเป็น 3 ประเภท คือ (1) ยิ้มธรรมดาเป็นการยิ้มไม่เห็นฟัน มักจะพบเห็นในคนที่ยิ้มให้แก่ตัวเอง (2) ยิ้มมาก เห็นฟันหน้าบน และตาสบตา เห็นได้เสมอในการทักทายระหว่างกลุ่มเพื่อนฝูง หรือเมื่อเด็ก ๆ พบพ่อแม่ของเขา (3) ยิ้มกว้าง เห็นได้ประจักษ์ระหว่างการเล่นและมักสลับไปกับการหัวเราะ จะเห็นฟันหน้าทั้งข้างบนและข้างล่างแต่จะไม่มีกรสบตากันเท่าไรนัก

เดล คาร์เนกี ได้กล่าวถึงความจริง ที่ทำให้ปวดใจเป็นอย่างยิ่งว่า “เดินไปกับคนหน้าบูดหน้าอ 1 กม. มีความเหน็ดเหนื่อยกว่าเดินไปกับคนหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส 10 กม.”

เมื่อปีกลายคริสเตียนคนหนึ่งได้เขียนจดหมายถึงเราคน ๆ นี้ ประสบอุบัติเหตุเขาเป็นอัมพาตทั้งสองข้าง เดินไม่ได้ ไปไหนมาไหนต้องใช้รถเข็น พร้อมกับจดหมายขอแนบข้อความหนุนใจให้ยิ้มมาด้วยคือ....

“การยิ้มสักทีหนึ่ง ไม่ต้องเสียอะไรเลย แต่ให้หลาย ๆ อย่าง

ยิ้มนั้นทำให้ผู้ยิ้มรู้สึกดีขึ้น

ยิ้มนั้นใช้เวลาเพียงนิดเดียว แต่ความทรงจำของมันเนิ่นนาน บางครั้งตราตรึงไปตลอดกาล

ไม่มีผู้ใดที่ร่ำรวยขึ้นมา หรือมีอำนาจอยู่ได้จนไม่ต้องยิ้ม

ไม่มีใครยากจนลง แต่ร่ำรวยขึ้น ด้วยการยิ้มเช่นกัน

ยิ้มก่อให้เกิดความสุขในบ้าน

ส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันในกิจการงานและเป็นจุดเชื่อมระหว่างมิตรภาพ

ยิ้มทำให้ผู้อ่อนระโหยังมิเรียวแรงขึ้น

ยิ้มนำความชื่นชมยินดีมาสู่ผู้ที่ท้อแท้ใจ

ยืมจะปราศจากคุณค่า ถ้าหากไม่แจกจ่ายออกไป

เมื่อคนอื่นเบียดหน้ายืมไป ที่จะยืมให้แก่ท่าน ท่านลองยืมให้เขาสักคนหนึ่งดูสิ

“ไม่มีผู้ใดปรารถนารอยยืมมากเท่ากับ คนที่จะไม่เคยยืมให้แก่ใครเลย”

ยืมของวัยรุ่นคริสเตียน จะต้องเป็นรอยยืม ที่มาจกสวรรค์ เต็มต้นไปด้วยความรัก สันติสุข มิตรภาพและความปรารถนาที่จะเห็นคนอื่นมีความชื่นชมยินดี

คริสเตียนจะต้องยืมให้แก่ทุกคน ยืมให้แม้กระทั่งศัตรู คริสเตียนจะต้องไม่เป็นคนชนิด “ปากหวานก้นเปรี้ยว” หรือเป็นคนแบบ “ลิ้นการทูต” หรือประเภท “ปากปราศรัย น้ำใจเชือดคอ” ดังสำนวนจีนที่ว่า “ใจว่ามีฟูเจียน” แปลว่า ปากเป็นน้ำผึ้ง ใจเป็นดาบ และ “เซียวจงอิวเตา” หมายถึงมีมืออยู่ในยืม หรือยืมซ่อนมีดนั้นแหละ

วัยรุ่นคริสเตียนที่รัก “ยืมกันเถิด” ยืมออกมาจากส่วนลึกในก้นบึ้งแห่งจิตใจและจิตวิญญาณ ยืมเมื่อมีความสุขและทุกข์ ยืมเมื่อมีดอกไม้และก้อนหิน ยืมได้ทุกเวลาและสถานที่ ยืมไม่ต้องเรียน ไม่ต้องเสียเงิน

ลองหัดยืมเสียเดี๋ยวนี้ เพื่อบางทีอาจจะมีใครสักคนหนึ่งกลับใจเป็นคริสเตียน เพราะรอยยืมอันน่าประทับใจของท่าน

ความบาปทำใบหน้าที่คาบิบึงตึง แต่สำหรับท่านล่ะ?

“ถ้าคุณทำสิ่งที่ถูกต้อง คุณจะมิใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสมิใช่หรือ?”

บทที่ 10 วัยรุ่นกับความรักภาคปฏิบัติ

แหงนหน้าฟังดูความรัก

“ความรัก”

ใช่แล้ว...ความรักทำให้วัยรุ่นมีจิตใจเบิกบาน ความรักสร้างความรู้สึกลึกให้สูงส่ง และก่อให้เกิดความอึ้งใจ ความรักสร้างความงดงามให้แก่ดวงจิต สร้างความเชื่อ ความหวัง ความรักก่อให้เกิดความกล้าหาญและเสียสละ

ความรักทำให้ความฝันกลับกลายเป็นจริง ความรักมีคุณอนันต์และมีอนุภาพที่สุดจะประมาณได้ ความรักแท้มิใช่เกิดจากรู้สึก หรือความใคร่ หรือเหตุผล

“แต่ความรักที่แท้จริงไม่ต้องการคำตอบ”

ความรักที่แท้จริงมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ เปาโลดำรงชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 1 ได้สัมผัสกับประสบการณ์อันไม่รู้ลืม ท่านได้เขียนไว้ว่า “เพื่อว่าท่านทั้งหลายจะได้เกิดความหยั่งรู้ สามารถเข้าใจถึงความกว้างไกล ความล้ำลึกและความสูงส่งแห่งความรักของพระคริสต์....และรับเอาความรักที่พระองค์มีต่อท่าน เพื่อตัวท่านเอง” (เอเฟซัส 3:18-19)

ขณะที่มนุษย์ขาดกำลัง พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปในเวลาที่เหมาะสม ขณะที่มนุษย์เป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า พระบุตร (พระเยซูคริสต์) ได้ทรงนำเรากลับคืนดีมีสันติสุขในพระองค์

“ความรักของพระเจ้านั้น กว้าง ยาว สูงและลึกเพียงใด?” (ฉบับประชาชนิยม)

ผู้คงแก่เรียนในสมัยโบราณ ได้แหงนหน้าฟังสายตาไปที่ไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์ และได้เห็น “สัญลักษณ์แห่งความรัก” คือแขนของไม้กางเขนจะกางออกไปเป็น 4 ทิศ แขนหนึ่งชี้ขึ้นข้างบน แขนหนึ่งชี้ลงเบื้องล่าง อีกสองแขนกางออกไปด้านข้าง นั้นหมายความว่า ความรักของพระเยซูคริสต์ได้แผ่ไปทั่วทุกสารทิศ

ความรักเอื้อมไปถึงนรก

เจอโรม ซึ่งเป็นคริสเตียนที่รักพระเจ้า ครั้งหนึ่งท่านได้กล่าวว่า “ความรักของพระเยซูคริสต์นั้นเอื้อมออกไปอย่างกว้างใหญ่ไพศาลถึงทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ

ความรักของพระเยซูคริสต์เอื้อมไปจนกระทั่งถึงเหล่าวิญญาณชั่วในบึงไฟนรก

และความรักของพระเยซูคริสต์ได้ปกคลุมมวลมนุษย์ที่ต่อสู้อุพระองค์ทั้งหมดไว้ ในความกว้างแห่งความรักนั้น ได้แผ่ปกคลุมวัยรุ่นที่หลงหายไปจากทางของพระเจ้าไว้ด้วย!

“ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิรันดร์ ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาหาพระเจ้า โดยทางพระองค์นั้นให้รอด” (ฮีบรู 7:25)

วิลเลียม บาร์คเลย์ นักเขียนและนักศาสนศาสตร์คนสำคัญของคริสเตียนได้กล่าวว่า “ไม่มีมนุษย์คนใดอยู่นอกเหนือความรักของพระเจ้า และไม่มีสถานที่แห่งใดที่พระองค์เสด็จไปไม่ถึง”

ความรักแท้กับความรักเทียม

วัยรุ่นหลายคนมักจะเกิดความสงสัยและถามว่า “ความรักแท้กับความรักเทียมมีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?”

ต่อปัญหานี้ ดร.อาเธอร์ พี ปาเรรา ได้แยกแยะความรักออกเป็น 2 ชนิด คือ “ความรักแท้” (แท้หมายความว่า ล้วน ๆ ไม่มีอะไรเจือปน, ไม่ปลอม, จริงทีเดียว) และ “ความรักเทียม” (เทียมหมายความว่าทำเอาอย่างให้เหมือนคล้ายของจริง)

ทฤษฎีต่อไปนี้วัยรุ่นสามารถที่จะนำไปวัดผลของความรักที่ท่านมีต่อเพื่อน ต่อญาติพี่น้อง ต่อผู้บังเกิดเกล้าต่อครูบาอาจารย์ หรือต่อแฟนที่จะมาเป็นคู่ครองของท่านในอนาคตข้างหน้าก็ได้ ในทำนองกลับกัน ท่านสามารถใช้หลักนี้ทดสอบความรักของคนอื่นที่มีต่อท่านได้โดยไม่ผิดเพี้ยน

ความรักแท้ จะมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความไว้วางใจ
2. เป็นทั้งฝ่ายให้และฝ่ายรับ
3. ส่งเสริมให้อีกฝ่ายหนึ่งขยันทำงานขึ้น ขยันเรียนมีความกระตือรือร้นในชีวิตมากขึ้น
4. มีความสุขใจ (ที่วัยรุ่นคริสเตียนเรียกว่า “สันติสุข” นั่นแหละ)
5. ความรักทำให้วัยรุ่นเป็นคนร่าเริง มีประโยชน์และช่วยกันทำงาน
6. ไม่กลบเกลื่อนข้อบกพร่อง แต่รักทั้ง ๆ ที่มีจุดบกพร่องและข้อผิดพลาด
7. พร้อมที่จะให้อภัยอยู่เสมอ
8. รีบขอโทษ พร้อมที่จะชี้แจงข้อเท็จจริง
9. ใช้เวลาในการสร้างสรรค์และเป็นประโยชน์
10. เมื่อหนุ่มสาวมีความรักต่อกันอย่างแท้จริง จะทำให้อยากพบกับครอบครัวของอีกฝ่ายหนึ่ง ทำตนเป็นคนคบง่ายและมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่
11. เคารพกฎเกณฑ์ของสังคม วัยรุ่นคริสเตียนจะต้องเคารพกฎเกณฑ์ของพระเจ้า
12. อุทิศตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม (ต่อคริสตจักรและต่อคนของพระเจ้า)
13. ภูมิใจในความรักและที่ได้รัก
14. สุขภาพ อ่อนนุ่มถ่อมตนอยู่เสมอ

15. พระเจ้าทรงเป็นที่มาของความรัก ความรักที่ไม่ได้มาจากพระองค์ ย่อมไม่ใช่ความรักที่แท้จริง
ความรักเทียม มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความหวงแหน
2. จู้หึง
3. จู้สงสัย
4. พบกันเพื่อความสนุกสนานตื่นเต้น หรือเพื่อความสุขทางเพศเท่านั้น
5. มีแต่ออกปากร้องขอ มีฝ่ายให้อยู่เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น
6. มีอารมณ์บูดอยู่รำไป ไม่สบายใจ เครียดและไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อกัน
7. จู้โมโห
8. ใจน้อย อยากจะอยู่คนเดียว
9. ใจเฝ้า จู้จี้ รำไรแต่เรื่องเก่า ๆ
10. มองไม่เห็นความผิดพลาดของคนที่คุณรัก ไม่อยากจะนำเอาความผิดพลาดนั้นมาพูดถึง
11. ลบล้างความคิดด้วยการขอโทษอยู่รำไป แทนที่จะยอมกลับใจอย่างแท้จริง
12. ใช้เวลาไปเพื่อความสนุกสนาน รำเริง เที้ยว ปิคนิค ดูหนัง เดินรำ งานปาร์ตี้ ลานสเก็ต ดิสโก้
13. ไม่อยากจะพบหน้ากับครอบครัวของอีกฝ่ายหนึ่ง ชอบพูดถึงในทางล้อเลียน หรือขาดความ

เคารพ

14. มีความประพฤติแบบคนบ้ระห่า
15. แสวงหาแต่ผลประโยชน์ของตนเอง ถือตัวเองเป็นใหญ่
16. ฉวยโอกาสแต่ะอั้ง ตอดหากำไรนิด ๆ หน่อย ๆ จากร่างกายของคนรัก
17. ทำตัวเป็นคนลึกลับและเต็มไปด้วยการเสแสร้ง
18. ล้อเล่นสนุกและเอาเปรียบ หรือหาผลประโยชน์จากคนรัก
19. ความรักที่จอมปลอม ทำให้วัยรุ่นห่างเหินจากศีลธรรมอันดีงาม สร้างรอยร้าวให้เกิดขึ้นภายในบ้าน ทำให้กระเทือนสายสัมพันธ์ที่เคยมีต่อมิตรภาพ อาจจะสร้างอันตรายให้แก่อารมณ์และจิตใจ
20. ความรักเทียมทำให้วัยรุ่น “ชิงสุกก่อนห่าม”

สำรวจความรักของท่าน?

วัยรุ่นที่รัก ลองพิจารณาไตร่ตรองดู “ความรักของท่าน” ว่าเป็นอย่างไรบ้าง?
เป็นความรักแท้หรือว่ารักเทียม?

ถ้าท่านไม่แน่ใจสักเท่าไรในคำตอบที่ปรากฏออกมา เพราะกลัวว่าท่านจะไม่เชื่อต่อตัวเองแล้ว
ตะก้อ ขอให้เปิดพระคัมภีร์โรม 5:6-11 และ 1 โครินธ์ 13:1-7 เพื่ออ่านดูว่า มาตรฐานและลักษณะ
แห่งความรักที่แท้จริงสูงส่ง ยิ่งใหญ่และมีอานุภาพปานใด

อาจกล่าวได้ว่า “ความรักเป็นภาคทฤษฎีประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ ส่วนอีก 90 เปอร์เซ็นต์เป็น
ภาคปฏิบัติ”

วัยรุ่นที่รัก!

ความรักของท่านเป็นอย่างไรบ้าง?

บทที่ 11 วัยรุ่นกับความตาย

เลือกเกิดไม่ได้

“มนุษย์เราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกตายได้”

เชื่อว่าวัยรุ่นทุกคนคงจะเห็นด้วยกับความจริงข้อนี้

ดาวิดกษัตริย์ปกครองประเทศอิสราเอลในสมัยโบราณได้ตรัสว่า “ระหว่างข้าพเจ้ากับความตาย เหลือเพียงก้าวเดียวเท่านั้น” (1 ซามูเอล 20:3)

วัยรุ่นที่รัก ลองคิดดูซิว่า ก้าวเดียวนั้นมีความยาวเท่าไร?

บางคนบอกว่า “ระหว่างเปลกับหลุมฝังศพ เป็นเพียงชั่วคัตนิ้วมือเดียว” ปัญญาจารย์ผู้รอบรู้ในประสบการณ์อย่างจะแจ้ง ได้บอกให้เราซึ่งเป็นคนรุ่นหลังทราบ ว่า สิ่งสารพัดในโลกนานาล้วนอนิจจัง ...อนิจจัง ไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอนเลย

ยาขอบ ซึ่งเป็นผู้นำคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็มในศตวรรษแรก ได้กล่าวถึงชีวิตของมนุษย์ว่า “ชีวิตของท่านเปรียบเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แล้วก็จางไป” (ยาขอบ 4:14)

คุณทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ ซึ่งเป็นนักพูดและนักเขียนที่มีชื่อเสียงของไทย ได้แนะนำวิธีที่จะตายทางหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ซึ่งผู้อ่านทุกคนสามารถที่จะเลือกเอาได้วิธีใดวิธีหนึ่ง คือ....

“ตายร้อน ตายเย็น ตายสูง ตายต่ำ ตาอึม ตายหิว ตายแข็ง ตายนิม ตายหอม ตายเหม็น ตายประมาท ตายหมู่ ตายแยก ตายเดี่ยว ตายเอง และตายปากหมา”

รายงานข่าวจาก เอพี. แจ้งว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัยบราวน์ ในโรดไอชแลนด์ จะมีการเลือกตั้งสภานักศึกษา มีญัตติหนึ่งที่น่าสนใจการเลือกตั้งคราวนี้คือ “สมควรที่มหาวิทยาลัยจะมียาพิษสำรองไว้หรือไม่ เพื่อให้นักศึกษากินฆ่าตัวตายในยามที่เกิดสงครามนิวเคลียร์ จะได้ไม่ต้องทนทุกข์เจ็บปวด และพิษร้ายของสงครามนี้”

ญัตตินี้โหวตกันเมื่อเดือนตุลาคมที่ผ่านมา

อย่างไรก็ตาม ดร.แซมเมอร์ ฮอฟแมน ผู้อำนวยการบริการสาธารณสุขของมหาวิทยาลัยบราวน์ ได้ให้ความเห็นว่า “หน้าที่ของเราคือ รักษาชีวิตคนไข้ ไม่ใช่การทำลายชีวิต”

ชีวิตหลังความตาย

แท้จริงแล้ว การตายเป็นสิ่งที่ไม่ยากเย็นอะไร มีวิธีตายนับร้อยนับพันวิธี ที่จะตายได้อย่างสมใจ แต่ทว่าหลังจากความตายแล้วนี่สิ เป็นเรื่องสำคัญ

วัยรุ่นที่รัก เราจะพบอะไรเมื่อลมหายใจเฮือกสุดท้ายสิ้นสุดลง?

เรารู้ดีว่า ความตายมิใช่เป็นจุดจบของชีวิต แต่มันเป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น!

พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “มนุษย์ถูกกำหนดไว้แล้วว่า จะต้องตายเพียงคนเดียว และหลังจากนั้นจะมีการพิพากษา” (ฮีบรู 9:27)

นั่นหมายความว่า เราซึ่งเป็นวัยรุ่น (ทุกคน) จะต้องปรากฏตัวอยู่จำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ผู้เขียนพระธรรม 2 โครินธ์ 5:10 บอกว่า “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับสิ่งที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว”

ผลที่มนุษย์จะได้รับจากการพิพากษาหลังความตายคือที่อยู่อันถาวรสองแห่ง

1.แผ่นดินสวรรค์

2.บึงไฟนรก

ชีวิตหลังความตาย เราซึ่งเป็นวัยรุ่นมีความแน่ใจมากน้อยแค่ไหน? ในการที่เราจะไปยังสถานที่ที่เราพึงพอใจโปรดฟังพระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์เป็นอันมาก จนได้พระราชทานพระบุตร (พระเยซูคริสต์) องค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่ไว้วางใจในพระบุตรนั้น จะได้พ้นจากความพิณาศ (ในบึงไฟนรก) และมีชีวิตนิรันดร์” (ในเมืองสวรรค์) ยอห์น 3:16 ฉบับอมตธรรม เพื่อชีวิต

พระเยซูคริสต์ได้ตรัสถึงเรื่องของ “เศรษฐีกับขทาน” ในพระธรรมลูกา 16:19-31 ทำให้เรามองเห็นภาพหลังความตายอย่างชัดเจน เศรษฐีอยู่ในโลกนี้นั่งห่มเสื้อผ้าราคาแพง (คงจะส่งมาจากต่างประเทศ) และกินอาหารอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยทุก ๆ วัน (จากภัตตาคารชั้นหนึ่งของเมืองนั้น)

อีกภาพหนึ่ง ขทานมีแผลพุพองไปหมดทั้งตัว นอนรอคอยความหวังที่จะได้กินเศษอาหารที่กระเด็นตกจากโต๊ะของเศรษฐี หมาดัวโปรดของเศรษฐีก็มาเลียหน้าเลียตาของขทาน อันที่จริงขทานมีฐานะต่ำกว่าหมาของเศรษฐีเสียอีก

ต่อมาทั้งเศรษฐีและขทานก็ได้ตายไป!

ตรงนี้ขอให้สังเกตให้ดี จะเห็นความแตกต่างกันลิบลับ ขทานได้ขึ้นไปอยู่ในอ้อมอกของอับราฮามในสวรรค์ ส่วนเศรษฐีต้องดิ่งลงสู่บึงไฟนรก สถานที่แห่งหนึ่งมีความสุข อีกแห่งหนึ่งมีความทุกข์อย่างแสนสาหัส แห่งหนึ่งมีความร่มเย็น อีกแห่งหนึ่งร้อนด้วยไฟเผาผลาญ แห่งหนึ่งมีความหวัง แต่อีกแห่งหนึ่งปราศจากความหวัง แห่งหนึ่งมีพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยความรักและเมตตา แต่อีกแห่งหนึ่งมีมารซาตานที่เหี้ยมโหด

นี่คือสภาพชีวิตหลังความตาย ที่เราทุกคนจะต้องเผชิญอย่างไม่มีทางเลี่ยง

“ความตายมิใช่เป็นสิ่งสำคัญ แต่ชีวิตหลังความตายสำคัญกว่า”

วัยรุ่นที่รัก ท่านได้ตัดสินใจแล้วหรือยังว่า จะไปอยู่ ณ ที่แห่งใดหลังความตาย?
วันนี้โอกาสยังเป็นของท่าน

บทที่ 12 วัยรุ่นกับคุณค่าของชีวิต

ชีวิตนี้ไร้ค่าจริงหรือ?

“ยิ่งพี่เสียให้พรุน เอาซิแม่คุณพี่แ่่นอกให้ ปล่อยเอาไว้ทำไม เพราะหัวใจแหลกแล้วทุกห้อง พี่ไม่ใช่รอกเท้า ที่เห็นว่าเก่าจะคิดถอดกอง เหนียวโกปิ่นแล้วส่อง ดายเสียไม่ต้องอยู่รกลูกตา...”

เพลงลูกทุ่งทำนองสนุก ๆ นี้ดังระเบิดอยู่ในสมัยหนึ่งและลึกลงไปได้แสดงความรู้สึกให้เราเห็น ถึง “ความผิดหวัง” ในชีวิตความรักอกหักอกเคาะ และเลยไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ดูโลกอีกต่อไป

ทุกเช้าเมื่อเปิดหนังสือพิมพ์รายวัน ก็จะพบเห็นข่าวที่น่าเศร้าในทำนองนี้เสมอ ๆ

“รัฐมนตรีใช้ปืนคู่ชีพระเบิดสมองตนเองหน้าทำเนียบรัฐบาล”

“พ่อค้าล้มละลาย ใช้ปืนยิงลูกชายลูกสาว ภรรยา และยิงตัวเองตายตาม”

“ชายหนุ่มสอบเอนทรานซ์ไม่ติด กรอกยาพิษใส่ปากลาโลก”

“ลูกแซ่ถูกโกง เสียใจจนหัวใจวาย”

“หญิงสาวผิดหวัง ถูกชายคนรักหลอกกินไข่แดงแล้วตีจาก ดิ่งสะพานหวังจบชีวิตเศร้า”

“เลสเบียนปากคอกู่ขา เพราะความหึง”

..... ฯลฯ

ชีวิตไม่ไร้ค่า

หยุดก่อน วัยรุ่นที่รัก โปรดฟังทางนี้

ชีวิตของเรามีค่า อย่าคิดทำลาย ไม่ว่าจะเป็นการทำลายด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม ทั้งทางตรงและทางอ้อม (ฆ่าตัวตายทางอ้อมได้แก่ เผลอร่างกายด้วยควันพิษของบุหรี่ เผลอดับไฟใส่พุงด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ หรือกินอาหารที่ไม่มีประโยชน์ให้แต่โทษเช่น ผงชูรส สีใส่อาหาร ของดอง)

วัยรุ่นบางคนคิดว่า ชีวิตของตนเองไร้ค่า เลยประพடுத்தตัวเกกมะเหรกเกร หันเข้าหาสิ่งเสพติดเช่น ګัญชา เฮโรอีน ผงขาว มอร์ฟีน ทินเนอร์ เหล้าแ่้ง และยาแก้ลมประสาท

วัยรุ่นบางคนหมดอาลัยตายอยากในชีวิต เลยปล่อยชีวิตให้ลอยไปกับสายลมและแสงแดด เป็น พังค์เป็นดีเป็นทอม เดินลุยฉายและไม่ได้คิดจะทำอะไรให้เป็นประโยชน์แก่สังคมและแก่ตนเอง

แท้จริงแล้ว ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ “เป็นคนมีค่า” มีความหมายและมีประโยชน์อย่างยิ่งยวด ที่เดียว

คิดดูซิ...วัยรุ่นทั้งหลาย กว่าเราจะเติบโตขึ้นมาแต่ละวัน ๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ต้องใช้เวลาและใช้เงินทองหมดไปมากมายก่ายกองเพียงไร

พระเจ้าทรงเห็นว่ามนุษย์มีค่า

ในพระคัมภีร์ได้กล่าวว่า “พระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา... ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:26-27)

นี่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์เป็นผู้ที่มีค่าควรแก่การที่พระเจ้าจะสร้างขึ้นมา เพราะพระเจ้าจะไม่ทำสิ่งที่ไร้ประโยชน์โดยเด็ดขาด

“มนุษย์เป็นแบบจำลองของพระเจ้า”

เห็นไหมวัยรุ่นทั้งหลาย? มนุษย์เป็นแบบจำลองจากพระเจ้าทางด้านจิตใจและจิตวิญญาณ พระคัมภีร์กล่าวต่อไปว่า “พระเจ้าทรงระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต” พระองค์ทรงมอบสิทธิพิเศษให้แก่มนุษย์ที่จะปกครองทุกสิ่งที่อยู่บนพื้นโลกนี้ (ปฐมกาล 1:26-28, 2:7)

สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน ได้รายงานชิ้นหนึ่งที่น่าสนใจมาก เกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์แต่ละคนตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายว่า แต่ละคนต้องเสียค่าใช้จ่ายไปเท่าไร? แต่ในที่นี้ขอตัดเอาเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นมาลงเท่านั้น

อนึ่ง รายงานต่อไปนี้อาจจะทำให้เราทั้งหลายซึ่งเป็นลูกที่กำลังอยู่ในวัยรุ่น ได้มองเห็นถึงภาระอันหนักอึ้งของพ่อแม่ และทำให้เราคิดถึงบุญคุณของท่าน และมีจิตใจที่จะคิดตอบแทนในวันหนึ่งข้างหน้า

(1) ข้าวสาร ตั้งแต่เกิดจนถึงอายุ 20 ปี คนหนึ่งกิน 150 กิโลกรัมต่อปี รวมเวลา 20 ปี ก็เป็นเงิน 21,000 บาท

(2) เนื้อสัตว์ คนหนึ่งกินสัปดาห์ละครั้งก็โลกรั่มปีหนึ่งก็กิน 480 กิโลกรัม รวมเป็นเงิน 28,800 บาท (ต่อ 20 ปี)

(3) ผักและผลไม้ เรากินตลอด 20 ปีคิดเป็นเงิน 5,000 บาท

(4) เสื้อผ้าและเครื่องแต่งตัว ปีละ 3 ชุด คิดชุดละ 300 บาท รวมรองเท้าปีละ 1 คู่ คิดเป็นเงินทั้งสิ้น 24,000 บาท

(5) ตัดผม เดือนละ 1 ครั้ง รวมตลอด 20 ปี ก็คิดเป็นเงิน 2,400 บาท

(6) จิปาถะ ค่าสบู่น้ำยาสีฟัน ยาสระผมตลอด 20 ปี เป็นเงิน 3,000 บาท

(7) ค่าศึกษาเล่าเรียน ตั้งแต่ชั้น ป.1 จนกระทั่งถึง ป.7 ในโรงเรียนของรัฐบาล (ถ้าเป็นโรงเรียนของเอกชนจะเพิ่มขึ้นอีกสามเท่าตัว) ค่าหนังสือและอุปกรณ์การเรียน และค่าบำรุงรวม 7 ปี เป็นเงิน

3,500 บาท ค่าอาหารกลางวันรวม 7 ปี เป็นเงิน 7,000 บาท ค่ารถเมล์ไปโรงเรียน (ถ้านั่งรถแท็กซี่ส่วนตัว หรือแท็กซี่จะแพงกว่านี้โขทีเดียว) รวมทั้งหมด 7 ปี เป็นเงิน 5,544 บาท

ค่ารักษาพยาบาลและค่ายารักษาโรค 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมค่าขนมด้วย 30,900 บาท

ขอให้เรารวมยอดดูซิว่า นับตั้งแต่เราคลอดออกมา (ไม่นับค่าทำคลอด ค่าโรงพยาบาล ค่านม) จนเรียนป.7 หมดเงินไปเท่าไร? รวมแล้ว 150,000 บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท) ถ้าพ่อแม่ที่มีลูก 3-4 คนก็ลองเอาคุณดูก็แล้วกัน

วัยรุ่นที่รัก เมื่อเห็นตัวเลขแล้ว ทำให้ท่านรักพ่อแม่มากขึ้นหรือเปล่า?

เอาละ ทีนี้ถ้าเราจะเรียนให้สูงขึ้นไปอีก ในระดับมัธยมในโรงเรียนของรัฐบาลทั้งหมด 6 ปี ก็ต้องจ่ายค่าอุปกรณ์การเรียน ค่าตำรา ค่าเดินทาง ค่าอาหาร ค่าบำรุง ค่าเครื่องแบบ เฉพาะคนเดียวก็ปาเข้าไป 24,921 บาท ถ้าเรียนในระดับวิชาชีพตอนต้น 3 ปี ก็จะหมดเงินไป 16,218 บาท ถ้าเรียนในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงหรืออนุปริญญา 3 ปี ก็จะหมดไปอีก 20,667 บาท

ถ้าเราเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาอีก 4 ปี เป็นเงิน 33,540 บาท

สรุปแล้ว กว่าที่วัยรุ่นแต่ละคนจะเรียนจบออกมาหางานทำได้ พ่อแม่จะต้องหาเงินมาส่งเสียให้ไม่ต่ำกว่า 300,000 บาท (สามแสนบาท)

วัยรุ่น.... ท่านมองเห็นคุณค่าของความเป็นคนแล้วหรือยัง?

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า ชีวิตของมนุษย์ก็ประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย (มัทธิว 6:25-34)

พระเจ้าทรงมองเห็นคุณค่าของมนุษย์ แม้ว่าเขาจะหลงไปในความผิดบาป แต่พระองค์ก็พระราชทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ ให้เสด็จลงมาสิ้นพระชนม์ที่บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของมนุษย์

เมื่อพระเจ้าทรงยอมเพื่อมนุษย์ถึงขนาดนี้แล้ว

วัยรุ่นที่รัก เราควรจะตระหนักถึงชีวิตของตนเองและใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า และคุ้มค่าที่สุด สมกับที่ได้มีโอกาสเกิดมาในโลกเพียงครั้งเดียว!

ท่านมองเห็นคุณค่าของตนเองแล้วใช่ไหม?

จงขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้าเถิด

บทที่ 13 วัยรุ่นกับความแค้น

บริการเพื่อความแค้น

“เจริญรับบริการของขวัญเพื่อความแค้นอย่างแสนสาหัส”

นี่เป็นป้ายที่แขวนไว้หน้าร้านขายดอกไม้แห่งหนึ่งในแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ซึ่งนับว่าเป็นธุรกิจที่แปลกแหวกแนวมาก และทำท่าว่าจะเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายของผู้คนใน คศ.นี้!

ร้านดังกล่าวนี้รับจัดดอกไม้ ประเภทเหี่ยวเฉาเศร้าโศกมโหฬาร ดอกไม้จากร้านนี้ถ้าใครเห็นก็อยากจะทำโยนทิ้งนาทีละ 60 น ร้านนี้บริการจัดดอกไม้สำหรับคู่รักที่เลิกร้างกันไปและกลายเป็นคู่แค้น หรือพวกนักธุรกิจที่แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในเชิงการค้า

ชายหนุ่มที่แย่งสาวคนเดียวกัน ก็สามารถที่จะใช้บริการนี้ได้ โดยส่งของขวัญความแค้นอย่างแสนสาหัสนี้ไปให้แก่ชายหนุ่มอีกฝ่ายหนึ่ง

ดอกกุหลาบเหี่ยวเฉาจะถูกจัดอย่างดี ลงในกล่องสีขาวสะอาดตา พร้อมกับติดการ์ดระบายความแค้น คำประนามหยาบเหยียดใส่ลงไปด้วย

เจ้าของร้านชื่อ “ฟิว ดันอะเวย์” อยู่ในย่านแคมป์ เบลในรัฐแคลิฟอร์เนีย เขากล่าวว่า “มีคนมาสั่งผมให้จัดดอกไม้แห่งความแค้นกันเป็นจำนวนมาก”

โดยเฉพาะคนที่รับดอกไม้นี้ จะต้องมาสั่งให้ฟิวจัดดอกไม้เพื่อส่งไปให้คู่รักเป็นการตอบแทน นับได้ว่าเป็นผลดีแก่เขาเป็นอย่างมาก เพราะได้เงินทั้งจิ้นและล่อง

วัยรุ่นกับความแค้น

มีหลายคนสอนว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน” ซึ่งเป็นทัศนคติการตอบแทนเพื่อความแค้น

แต่พระเยซูคริสต์ทรงสอนวัยรุ่นคริสเตียนว่า “จงอย่าใช้วิธีรุนแรงแก้แค้นต่อกันเลย ถ้าผู้ใดตอบแค้นช้ำชวยของท่าน ก็จงหันแค้นช้ำชวยให้เขาตอบด้วย” (มัทธิว 5:39)

คนทั่วไปมักจะสอนว่า “จงรักมิตร และจงเกลียดชังศัตรู”

แต่พระเยซูคริสต์ตรัสสอนวัยรุ่นคริสเตียนว่า “จงรักศัตรูของท่าน และอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงเบียดเบียนท่าน (มัทธิว 5:44)

เปาโลซึ่งเป็นผู้รับใช้ที่มีชื่อเสียงของพระเจ้าในศตวรรษแรกได้กล่าวว่า “จงอย่าสาปแช่งผู้ที่ข่มเหงกะเนงร้ายท่านแต่จงอธิษฐานขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่เขา... อย่าทำความชั่วตอบแทนการชั่ว

แต่จงมุ่งกระทำความดี ถ้าศัตรูของท่านหิวก็จงให้อาหารแก่เขา ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้เขาดื่มน้ำ...จงเอาชนะความชั่วด้วยความดี” (มัทธิว 5:38-48, โรม 12:14-21)

ท่าทีของวัยรุ่นคริสเตียน

ขงจื้อนักปราชญ์ของจีนได้กล่าวว่า “ผู้ที่โกรธมักจะเต็มไปด้วยยาพิษ”

คนที่โกรธปากของเขาจะอ้า แต่ตาจะปิด

วัยรุ่นที่รัก เมื่อเขามีใบหน้าบูดบึ้ง คริสเตียนจะยิ้ม

เมื่อคนอื่นแข่งด่า วัยรุ่นคริสเตียนจะกล่าวคำอวยพร

เมื่อคนอื่นอารมณ์หงุดหงิด ไม่สุนทรีย์ คริสเตียนจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า

เมื่อคนอื่นมองเห็นแต่ส่วนเสีย วัยรุ่นคริสเตียนจะมองเห็นส่วนดี

เมื่อคนอื่นมองเห็นนรก คริสเตียนมองเห็นสวรรค์

เมื่อคนอื่นบ่น วัยรุ่นคริสเตียนมองเห็นสวรรค์

เมื่อคนอื่นบ่น วัยรุ่นคริสเตียนขอบพระคุณพระเจ้า

สติเฟน ลีคอกค์ นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงชาวแคนาดา (1869-1944) ได้กล่าวไว้อย่างน่าคิด “คนเรากว่าที่จะตระหนักว่า การใช้ชีวิตให้สดชื่นแจ่มใสอยู่ทุกวันและทุกชั่วโมง เป็นความสุขอันหาค่ามิได้ ก็พอดีมันสายไปเสียแล้ว”

วัยรุ่นที่รัก อย่าให้เราเป็นอย่างนี้เลย

จงละลายความแค้นของท่านในอ่างแห่งการยกโทษของพระเยซูคริสต์ แล้วท่านจะมีสันติสุขทุก ๆ วินาที

บทที่ 14 วัยรุ่นกับโรคเอดส์

โรคเอดส์ความตายที่มีดমন

วงการแพทย์ได้กล่าวถึงโรคเอดส์ว่า “โรคเอดส์.....ความตายที่วงการแพทย์มีดมน”

โรคนี้มีพิษสงร้ายกาจกว่าโรคมะเร็งเสียอีก เมื่อปี พ.ศ.2524 ศูนย์ควบคุมโรคในแอตแลนต้า สหรัฐอเมริกาได้รายงานว่ามีกรณีพบโรคประหลาดชนิดใหม่จากผู้ป่วยรายแรก มันเป็นโรคที่ลึกลับติดต่อแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วมากกว่าโรคอย่างอื่น เพียงเวลาผ่านไปสองปีก็ปรากฏว่ามีผู้ป่วยเสียชีวิตมากกว่า 75 เปอร์เซ็นต์

หนังสือพิมพ์ในสหรัฐอเมริกาพาดหัวข่าวตัวเท่าหม้อแกมเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า “ร็อก ฮัดสัน ดาราภาพยนตร์ชื่อดังป่วยด้วยโรคเอดส์” เขาได้เหมาเช่าเครื่องบินโบอิง 747 บินไปรักษาตัวที่ปารีส ประเทศฝรั่งเศส แต่ข่าวกล่าวว่าเปอร์เซ็นต์หายโรคไม่มีเลย และเขาได้เสียชีวิตในเวลาต่อมาไม่นานนัก

บทความฉบับหนึ่งได้กล่าวว่า “ในที่สุดมนุษยก็ได้เพาะพันธุ์ชาตานิใหม่ให้แก่โลก มันเป็นมหันตภัยตัวล่าสุดของศตวรรษที่ 20 ซึ่งมาพร้อมกับความลึกลับน่ากลัว ทั้งแพร่ระบาดไปได้ง่ายก๊ิบ เหยื่อของมันจะไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย บางรายเสียชีวิตไป โดยที่หมอเข้าใจว่าเป็นโรคอย่างอื่น”

โรคเอดส์มาจากไหน?

สำหรับผู้ป่วยรายที่ตรวจพบและรู้ตัวว่าเป็นโรคเอดส์ (AIDS) มีทางเดียวเท่านั้น คือ ตรีเตรียมจิตใจไว้รอพบกับความตาย ซึ่งจะมาถึงในเวลาอันรวดเร็ว โรคเอดส์จะทำลายภูมิคุ้มกันร่างกายของมนุษย์

ข่าวล่าสุดแจ้งว่า พบคนไทยเป็นโรคเอดส์แล้วทั้งหมด 7 คน และส่วนใหญ่เป็นพวก “รักร่วมเพศ”

วงการแพทย์ของสหรัฐอเมริกาพบว่า พวกกะเทยชาย โฮโมเซกซวล (Homosexual) และพวกรักร่วมสองเพศ (Bisexual) ประมาณ 3 ใน 4 มีเชื้อของโรคเอดส์ ผู้ที่ติดยาเสพติด เช่นมอร์ฟิน จะได้รับเชื้อโรคเอดส์จากความสกปรกของเข็มฉีดยาได้ถึง 17 เปอร์เซ็นต์ และคนเฝ้าไฮเดียนที่มาจากบริเวณเกาะไฮติมีเชื้อโรคเอดส์ 5 เปอร์เซ็นต์ และจำนวน 1 เปอร์เซ็นต์มาจากพวกที่เป็นโรคโลหิตไม่แข็งตัว

วงการแพทย์เชื่อมั่นว่า โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรงทางเพศ การสำส่อน รักร่วมเพศของกะเทย ซึ่งจะติดต่อกันทางน้ำมูก น้ำลายและอสุจิ

ในปี พ.ศ.2526 เดือนพฤษภาคม-สิงหาคม สาธารณสุขของอเมริกาประกาศว่า “เอดส์เป็นโรคติดต่ออันดับหนึ่ง” มีชาวอเมริกันเป็นโรคนี้อันถึง 2,008 คน และเสียชีวิตไป 774 ราย จำนวนของผู้ติดเชื้อโรคนี้นั้นเป็นสองเท่าทุก 6 เดือน

สิ่งที่น่าวิตกอย่างยิ่งคือ โรคเอดส์สามารถติดต่อทางเลือด จากคนที่เป็โรคเอดส์บริจาคมา หรือเกิดจากการนอนหลับร่วมกับผู้ที่เป็โรคเอดส์ ลูกในครรภ์ของเธอจะได้รับอันตรายด้วย

รักร่วมเพศต้นเหตุของโรคเอดส์

มีรายงานว่า ขณะนี้ประเทศไทยของเรา มีคนที่เรียกตนเองว่า “เกย์” หรือกะเทยอยู่ประมาณ 5 แสนคนรักร่วมเพศเรียกได้หลายอย่าง เช่น กะเทย อีแอบ ตู๊ด เกย์คิง เกย์ควีน ทอม (ทอมบอย) คี (เลดี้) บู้ทซ์ เป็นต้น คนเหล่านี้แหละที่แพทย์บอกว่า เป็นตัวนำพาเชื้อโรคเอดส์ให้แพร่ขยายไปในชุมชน

เมื่อปีที่แล้ว ช่างเทคนิคของสถานีโทรทัศน์ในเมืองแมนฮัตตัน ปฏิเสธไม่ยอมเข้าไปถ่ายภาพในที่รักษาพยาบาลของพวกเขา

ที่โรงพยาบาลซานโจส ในแคลิฟอร์เนีย พยาบาลสามคนไม่ยอมปฏิบัติต่อผู้ที่ป่วยด้วยโรคเอดส์ ในโรเซสเตอร์ แมสซาชูเซตต์ สตรีผู้หนึ่งขับไล่ลูกชายที่เป็นกะเทยออกไปจากบ้าน เพราะสงสัยว่าเขาจะเป็นโรคเอดส์

มีนักหนังสือพิมพ์บางคนเสนอให้แยกพวกเขาออกจากการปรุงอาหารด้วยมือทุกชนิด

ในหลายเมืองผู้คนไม่ยอมเข้าไปรับประทานอาหารที่มีกะเทยเป็นบริกร

และสัปดาห์บางคนไม่ยอมแตะต้องศพของผู้ตายด้วยโรคเอดส์!

จะยุติอย่างไร?

วัยรุ่นอาจจะมีคำถามว่า โรคเอดส์นี้จะมีทางยุติไหม? เพราะขณะนี้ไม่มียาชนิดใดสามารถรักษาได้

คริสเตียนเรายังมีความเชื่ออย่างแน่นอนว่า โรคเอดส์ยังมีทางยับยั้งได้ สิ่งที่ต้องกระทำอย่างรีบด่วนเวลานี้ก็คือ “หยุดกระทำความคิดบาป”

พระคัมภีร์ได้สอนอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง โดยให้ทั้งสองเป็นคู่กัน มิใช่สร้างให้ชายแต่งงานกับชาย หรือหญิงแต่งงานกับหญิง (ปฐมกาล 2:18-25)

แต่มนุษย์ได้แปรเจตนาของพระเจ้าเสีย โดยกระทำการชั่วช้าลามกทางเพศ ไม่เคารพนับถือคำสั่งสอนของพระองค์ พระธรรมโรมบอกว่า “พวกเขาสำสมความคิดบาปอันน่าอับศอดสูแก่กันและกัน ตามใจปรารถนา อันพอกพูนด้วยราคะ สตรีก็บิดผันไปจากธรรมชาติที่พระเจ้าสร้างมากลับไปเสพ

สัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ฝ่ายชายก็เช่นเดียวกันแทนที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับสตรี ก็กลับมีความกำหนดเร่าร้อน กระทำในสิ่งที่น่าบัดสีต่อกันและกัน” (โรม 1:21-29)

ตอนสุดท้ายพระคัมภีร์ได้กล่าวว่า “พวกเขาจึงรับผลกระทบตามที่เขาประพฤติอย่างสาสมที่สุด”

วัยรุ่นที่รัก ผลกระทบที่สาสมที่สุดก็คือ “โรคเอดส์” นั่นไง!

เมื่อเราศึกษาความพินาศย่อยยับของเมืองโสโดมและโกโมราห์ ก็มีสาเหตุมาจาก “รักร่วมเพศ” (ปฐมกาล 19) กรุงโรมซึ่งเป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่ไพศาลถึงกาลล่มจมก็เพราะความผิดบาปทางด้านเพศ ในรัฐต่าง ๆ ของกรีก (นอกจากกรุงเอเธนส์) “เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง” ในชิมโพเซียมของกรีกความรักระหว่างผู้ชายด้วยกันได้รับการยกย่องว่ามีคุณค่าเหนือกว่าความระหว่างเพศ ไม่ว่าจะเป็นโสเครติสหรือพลาโตก็ได้ให้หลงใหลคลั่งไคล้อยู่กับความบาปนี้เช่นกัน

กลับใจเสียใหม่

วัยรุ่นที่รัก คนที่เป็นกะเทย เกย์ เลสเบียน ทอม และดีจะต้องเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า “คำอ้างของความบาปคือความตาย” (ด้วยโรคเอดส์) เขาจะต้องกลับใจเสียใหม่ สาราพความผิดบาป เลิกประพฤติผิดทางเพศ และต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ ซึ่งสามารถรักษาโรคร้ายทุกชนิดให้หายได้อย่างเด็ดขาด

เรามีความเชื่อว่า โรคเอดส์เป็นเพียงสัญญาณเตือนภัยเท่านั้น ถ้ามนุษย์ยังไม่ยอมยุติบาป ภัยอันมหันต์จะมาถึงอย่างแน่นอนในอนาคตอันใกล้

วัยรุ่นคริสเตียน...ถ้าท่านมีเพื่อนที่เป็นคนรักร่วมเพศ จงรีบหาทางนำเขามาถึงความรอดก่อนที่จะพินาศ ท่านทำได้ไหม?

หมายเหตุ ตัวเลขล่าสุดเมื่อสิ้นสุดเดือนกรกฎาคม ที่เพิ่งผ่านมานี้ ของศูนย์ควบคุมเชื้อโรคสหรัฐ แจ้งว่า จำนวนผู้ป่วยเป็นโรคเอดส์ เฉพาะในสหรัฐขณะนี้มีทั้งสิ้นถึง 12,062 ราย และสิ้นชีพไปแล้วเกือบ 8,000 ราย

โดยแยกเป็นมนุษย์เพศชายเสีย 11,132 คน เพศหญิง 787 คน และเด็กอายุต่ำกว่า 13 ขวบ 148 คน ซึ่งจำนวน 78 เปอร์เซ็นต์ของผู้ป่วยชายทั้งหมด เป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศแบบโฮโมเซกชวลหรือเกย์ และพวกไบโอเซกชวลที่ยุ่งทั้งหญิงและชาย

สำหรับผู้ป่วยหญิงและเด็กไม่ปรากฏว่าพบมีสาเหตุดังกล่าวข้างต้น แต่สาเหตุอื่นของโรคร้ายนี้ก็เนื่องมาจากการใช้ยาโดยฉีดเข้าเส้นเลือด ได้รับการถ่ายเลือด ผู้ที่ป่วยด้วยโลหิตไหลไม่หยุด และเด็กที่พ่อแม่เป็นเอดส์

บทที่ 15 ภัยรุกรานกับนิวเคลียร์ล้างโลก

วันโลกแตก

นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่า โลกของเราจะแตกเนื่องด้วยสาเหตุ 13 ประการด้วยกัน เรื่องนี้บันทึกไว้ในชื่อเขียนของ Bob Allison เรื่อง Doomsday ซึ่งตีพิมพ์ในวารสาร Science Digest

ภัยรุกรานที่รัก ลองมาดูทัศนะของ Bob Allison ดูซิว่าเป็นอย่างไรบ้าง?

1. โลกจะถึงกาลแตกดับด้วยตะวันเพลิง ตามคำทำนายของเปโตรในพระคัมภีร์ 2 เปโตร 3:10 “ในวันนั้น ท้องฟ้าจะล่องเลี้ยวไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับสิ่งสรรพที่มีอยู่ในโลกนั้น จะต้องไหม้เสียสิ้น” (เปโตรได้กล่าวทำนายไว้เมื่อสองพันปีล่วงมาแล้ว)

2. น้ำท่วมโลก แรงดึงดูดของดวงจันทร์จะทำให้ น้ำท่วมโลก ดวงจันทร์จะลอยเข้ามาใกล้โลก แรงดึงดูดทำให้เกิดคลื่นยักษ์สูงเป็นร้อย ๆ ฟุต

3. อันตรายจากดาวพุกห้ำ

4. ดาวเคราะห์น้อยบุกโลก ดาวดวงนี้ชื่อ “อิคารัส” (Icarus) มีเส้นผ่าศูนย์กลางน้อยกว่า 1 ไมล์ วิ่งเข้าหาโลกด้วยความเร็วชั่วโมงละ 66,000 ไมล์

5. อิทธิพลของดาวหาง ดร.มุลฮูลแลนค์ได้บอกว่า ทุก ๆ 100,000 ปี จะมีดาวหางตกลงมาชนโลก ดวงหนึ่งเสมอ

6. ดาวเคราะห์ตก เมื่อก่อน ค.ศ.686 ดาวหางวินัส (ดาวศุกร์) ได้ชนเข้ากับดาวอังคารอย่างจัง ครั้งนี้ทำให้เกิดโรคระบาดบนโลกอย่างรุนแรง เกิดแมลงวันชุกชุมอย่างเหลือคณานับ

7. ดาวฤกษ์ชน ดาวฤกษ์ที่อยู่ใกล้สุริยะจักรวาลมากที่สุดห่างเพียง 40 ไมล์ ดร.ชาร์ทเรนค์กล่าวว่า สักวันหนึ่งมันอาจจะโคจรมาชนโลกเราก็เป็นไปได้

8. รุกค้ำหรือหลุมมฤตยู

9. ดาวฤกษ์ระเบิด ซึ่งจะเปล่งแสงสว่างวาบที่ร้อนแรงไปทั่ว พร้อมกับแผ่รังสีคอสมิกอันรุนแรงออกมาด้วย

10. สสารและตัวต่อต้าน

11. ละอองพิษ เป็นศัตรูตัวร้ายบนโลกที่มนุษย์ก่อขึ้นเอง ซึ่งทำลายชั้น โอโซนที่อยู่เหนือโลก

12. เชื้อโรค ในสงครามอินโดจีนมีการทำลายชีวิตผู้คนด้วย “สงครามเชื้อโรค”

13. สงคราม ที่ทำลายล้างกันด้วยอาวุธนิวเคลียร์

สงครามนิวเคลียร์

วัยรุ่นสงครามเกี่ยวข้องกับอาวุธมหาประลัยชนิดนี้ เมื่อปลายเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่สอง วันที่ 6 สิงหาคม 2488 นักบินสหรัฐได้ขับ บี 29 นำเอาระเบิดปรมาณูลูกแรกชื่อ “ลิตเติ้ลบอย” ไปทิ้งที่เมืองฮิโรชิมาของญี่ปุ่นในเสี้ยววินาทีมีผู้คนล้มตายถึง 66,000 คน ต่อมาอีกสามวัน ก็นำไปทิ้งอีกลูกหนึ่งที่เมืองนางาซากิ ผู้คนล้มตายเป็นไปไม่ร่วงและบาดเจ็บทุกข์ทรมานนับแสนคน

รายงานทางวิทยาศาสตร์ฉบับหนึ่งกล่าวว่า “ถ้าให้ระเบิดนิวเคลียร์ขนาด 20 เมกะตัน (ซึ่งมีอำนาจทำลายมากกว่าระเบิดปรมาณูที่ทิ้งเมืองฮิโรชิมาถึง 1 พันเท่า) ระเบิดขึ้นที่สนามหลวง จะทำให้เกิดหลุมขนาดใหญ่กว่าสนามหลวง 10 เท่า และสิ่งก่อสร้างที่อยู่ในรัศมี 6.5 กิโลเมตรจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง และรอบนอกออกไปในรัศมี 25 กิโลเมตรจะเหลือซากที่พอจะซ่อมแซมได้ ประชาชนในกรุงเทพฯ มี 5 ล้านคน จะตายทันที 3 ล้านคน ส่วนที่เหลือ 2 ล้านคนจะหุนหวก ตาบอด บาดเจ็บจากไฟลวกและรังสีอย่างทั่วถึง และฝุ่นกัมมันตภาพรังสีจะก่อให้เกิดอันตรายเป็นเวลาแรมปีทั่วกรุงเทพฯ และจังหวัดรอบ ๆ

รังสีของระเบิดนิวเคลียร์จะก่อผลร้าย ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ตั้งแต่อาการคลื่นไส้ อาเจียน ขาดภูมิคุ้มกันเพราะเม็ดเลือดถูกทำลาย ผม่วงและผอมลงในสามอาทิตย์แรก และผลระยะยาวก็คือ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพันธุกรรมแก่เด็กที่เกิดใหม่ และก่อให้เกิดโรคมะเร็ง โดยเฉพาะมะเร็งเม็ดเลือดขาว ซึ่งเป็นโรคที่รักษายากมาก ผลของรังสีนี้จะอยู่ถึง 100 ปีทีเดียว

สถาบันนานาชาติเพื่อการศึกษาด้านยุทธศาสตร์ได้ประเมินว่า ถ้าสหรัฐอเมริกามีโจมตีโซเวียตด้วยอาวุธนิวเคลียร์ที่มีอยู่ทั้งหมด คนรัสเซียจะตายถึง 25-34 ล้านคน แต่ถ้ารัสเซียวางแผนป้องกันไม่สำเร็จ ผู้คนอาจจะตายถึง 50-100 ล้านคน

ปัจจุบัน สหรัฐอเมริกาได้ตั้งเป้าหมายของจรวดขีปนาวุธไว้ 4,000 เป้าหมาย และมีนิวเคลียร์ที่สะสมเก็บไว้ทั่วโลกไม่ต่ำกว่า 20,000 เมกะตัน ซึ่งถ้าหากระเบิดจำนวนนี้ไม่ถึงครึ่งระเบิดขึ้นมา จะทำให้เกิดเขม่าควันดำปกคลุมโลก ปิดกั้นแสงจากอาทิตย์ เฉพาะซีกโลกทางด้านเหนือจะถูกบดบังจากดวงอาทิตย์กว่า 90 เปอร์เซ็นต์เป็นเวลานานนับเดือน ภายในสองอาทิตย์หลังจากเกิดระเบิด ผิวโลกจะเย็นลงถึงลบ 13 องศาฟาเรนไฮท์ และยังคงความหนาวอยู่หลายเดือน จากนั้นเมฆหมอกก้อนดำทึบจะเคลื่อนลงทางใต้ ทำให้เกิดฤดูหนาวประหลาดที่เรียกว่า “ฤดูหนาวนิวเคลียร์” ขึ้นทั่วโลก กว่าโลกจะกลับเข้าสู่สภาวะปกติก็ต้องใช้เวลาหลายปีทีเดียว

ผลกระทบจากฤดูหนาวนิวเคลียร์นี้ทำให้เกิดความเสียหายต่อพืชและสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ป่อน้ำต่าง ๆ จะแข็งตัวสัตว์จะเกิดความกระหายและค่อย ๆ ล้มตายไป ความมืดจะทำให้การสังเคราะห์แสงของพืชหยุดชะงักลง ผลก็คือ คนและสัตว์หลายชนิดต้องล้มตาย และมนุษย์อาจจะสูญพันธุ์ไปเลยก็ได้

มะเร็งนิวเคลียร์

นอกจากนี้แล้ว การระเบิดของนิวเคลียร์จำนวนมากจะทำลายโอโซนที่ปกคลุมโลก ซึ่งทำหน้าที่กั้นแสงรังสีอัลตราไวโอเล็ตจากดวงอาทิตย์ ไม่ให้ทำอันตรายต่อชีวิตของมนุษย์ เมื่อรังสีเหนือม่วงทะลุลงสู่โลกได้ถึง 70 เปอร์เซ็นต์เมื่อไหร่ เมื่อนั้นแหละผิวหนังของมนุษย์จะไหม้เกรียมอย่างรุนแรงในเวลาเพียง 10 นาที และทุกคนจะเป็นโรคมะเร็งผิวหนังกันอย่างถ้วนหน้า

วัยรุ่นที่รัก ลองหลับตาจินตนาการเอาเองเถิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อสงครามนิวเคลียร์ระเบิด?

ไอส์ไตน์ นักวิทยาศาสตร์ผู้ค้นพบนิวเคลียร์เป็นคนแรก ได้กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าสงครามโลกครั้งที่สามจะเป็นอย่างไร แต่ในสงครามโลกครั้งที่สี่ มนุษย์จะรบกันด้วยไม้และก้อนอิฐ”

บทเรียนสำหรับวัยรุ่นคริสเตียน

จากเรื่องทั้งหมดที่เราได้อ่านมานี้ มีบทเรียนหลายสิ่งหลายอย่างสำหรับชีวิตของวัยรุ่นคริสเตียน

1. ความบาปชั่วทวีขึ้น

เราเห็นความบาปชั่วของมนุษย์ทวีมากยิ่งขึ้น มนุษย์ชอบทำลายมากกว่าการสร้างสรรค์ เปาโลกล่าวว่า “แต่อย่างจงเข้าใจในข้อนี้ก่อน คือว่า ในสมัยที่จะสิ้นยุคนี้ จะเกิดเหตุการณ์กลึบ...” (2 ทิโมธี 3:1)

ถ้าวัยรุ่นอ่านต่อไปอีกจะพบว่า เปาโลได้กล่าวถึงความบาปของสมัยจะสิ้นยุคมีถึง 20 อย่าง ที่เป็นสาเหตุนำไปสู่การรบราฆ่าฟันกัน ยกอบได้กล่าวถึงสาเหตุแห่งสงครามว่า “การทะเลาะวิวาทกัน กิเลสตัณหาที่หมักหมมอยู่ในจิตใจของผู้คน ความโลภอยากจะได้ การเสาะแสวงหาแต่ผลประโยชน์ของตนเองเป็นที่ตั้ง เมื่อไม่ได้ดังใจก็ทะเลาะและทำสงครามกัน” (ยกอบ 4:1-2)

2. คำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์สำเร็จ

วัยรุ่นที่รัก แม้ว่าจะเป็นการเจรจาอวูชครั้งแล้วครั้งเล่า มีการกำหนดปีแห่งสันติภาพ แต่แม้ว่าจะขบวนการ “สันติภาพ” เพื่อต่อต้านสงคราม แต่เราอย่าคิดหรือคาดหวังว่า สันติภาพจะเกิดขึ้นในโลกนี้ เพราะพระเยซูคริสต์ได้ตรัสสอนไว้อย่างชัดเจนในพระธรรมมัทธิว 24:6-7

“ท่านจะได้ยินเสียงสงคราม ข้าเวลาสี่เรื่องสงครามอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้นก่อน และที่สุดปลายยังไม่มาถึง เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน”

3. ข้าวประเสริฐแพร่ไปทั่วโลก

ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ ข้าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์กำลังแผ่ขยายไปทั่วโลก พระเยซูคริสต์ คริสต์แก่วัยรุ่นคริสเตียนว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่ข้าวแห่งความรอดของพระองค์กระจายออกไปทั่วโลก เมื่อนั้นแหละวาระสุดท้ายของโลกก็จะมาถึงอย่างแน่นอน” (มัทธิว 24:14)

สงครามล้างโลกจะมาถึงในไม่ช้า

วัยรุ่นที่รัก พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะเสด็จกลับมาแล้ว เพื่อจะพิพากษามวลมนุษย์โลก และรับผู้ที่เชื่อในพระองค์ให้ขึ้นไปอยู่กับพระองค์บนเมืองบรมสุขเกษมดั่งนั้น เหตุการณ์เลวร้ายต่าง ๆ ที่อุบัติขึ้นในโลกปัจจุบันมิใช่เป็นสิ่งที่จะบั่นทอนจิตใจของเรา หรือทำให้วัยรุ่นคริสเตียนเกิดความกลัว ท้อถอย หมดหวัง แต่ตรงกันข้ามกลับทำให้เรารีบเร่งในการนำข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ออกไปบอกแก่บ้านสุดท้ายของโลกนี้ และเมื่อนั้นเราจะมีความสุขความชื่นชมยินดีด้วยกันจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

การได้อยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์ ก็ย่อมดีกว่ามีชีวิตอยู่ในโลกนี้!

จริงไหม?

ถ้าจะเปรียบไปแล้ว โลกของเราทุกวันนี้เป็นเหมือนคนไข้หนัก เข้าชั้นโคม่า มีแต่ทรงกับทรุดเท่านั้น การเจรจาลดอาวุธ การเรียกร้องหาสันติภาพ การชุมนุมประท้วงให้ยุติการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ เป็นเพียงออกซิเจนประทังลมหายใจไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น

“เขาได้กล่าวว่า สันติภาพ สันติภาพ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย” (เยเรมีย์ 8:11)

สงครามล้างโลกจะมาถึงในเวลาไม่ช้านี้!

เปโตรกล่าวถึงเหตุการณ์นี้อย่างชัดเจนในข้อเขียนของท่าน (2 เปโตร 3:7,10) เปโตรได้มองเห็นภาพของนิวเคลียร์ล้างโลกก่อนพวกเรานับเป็นเวลาาร่วมสองพันปี

วัยรุ่นที่รัก เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นเครื่องเตือนใจเราสองประการคือ

1. ถ้าท่านยังไม่ได้รับความรอด ท่านจะเป็นอย่างยิ่งที่จะตัดสินใจเชื่อและไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ สารภาพความผิดบาปและกลับใจเสียใหม่ เข้ามาอยู่ในฐานะบุตรของพระเจ้า เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะไม่พินาศในบึงไฟนรก

2. แต่ถ้าหากท่านได้กลับใจเป็นคริสเตียนแล้ว ขอบพระคุณพระเจ้า ท่านยังเหลือเวลาไม่มากนัก ฉะนั้นจงดำเนินชีวิตวัยรุ่นคริสเตียนของท่านให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว ต่อเพื่อน ต่อโรงเรียน ต่อกลุ่มอนุชน ต่อคริสตจักรและต่อสังคมประเทศชาติ

บทที่ 16 วิจารณ์กับสมอง

ความมหัศจรรย์ของสมอง

“พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต” (ปฐมกาล 2:7)

วิจารณ์ที่รัก ข้อความในพระคัมภีร์ที่ว่า “ระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต” นั้นหมายความว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีความคิด มีสติปัญญา ความรู้สึก การตัดสินใจลักษณะของบุคคล พระเจ้ามิได้สร้างมนุษย์แบบหุ่นยนต์ ที่ต้องคอยกดสวิทช์อยู่ตลอดเวลา

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีสมอง ซึ่งเป็นอวัยวะที่สำคัญอย่างหนึ่งในกระโหลกศีรษะ สมองมีน้ำหนักราว 3 ปอนด์ สมองมีสองชั้น ชั้นนอกสีเทาเรียกว่า “เกรย์แมทเทอร์” ส่วนชั้นในเรียกว่า “ไวท์แมทเทอร์”

สมองแบ่งออกเป็นสามส่วน คือ

1. สมองใหญ่ ที่เรียกว่า “ซีรีบรัม” (Cerebrum)
2. สมองน้อย เรียกว่า “ซีริเบลลัม” (Cerebellum)
3. ก้านสมอง (Brainstem)

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีความวิจิตรพิศดารยิ่งนัก ถ้าจะสร้างสมองเทียมขึ้นมา จะต้องใช้เนื้อที่เท่ากับตึกเอ็มไพร์สเตท และใช้ความเย็นของน้ำในน้ำตกในแอนการ่ามาหล่อเลี้ยง

แต่พระเจ้าทรงสร้างในเนื้อที่เพียงนิดเดียวในศีรษะของเรา และให้น้ำหนักเพียง 3 ปอนด์เท่านั้น สรรเสริญในความยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์ของพระองค์ ขอบพระคุณในพระปรีชาสามารถของพระองค์ ฤทธานุภาพปรากฏชัดเจน

พระคัมภีร์บอกถึงพระลักษณะของพระเจ้าว่า “ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” (ลูกา 1:37) หรือจะแปลข้อความนี้อย่างง่าย ๆ ก็คือ “พระเจ้าทรงทำได้ทุกสิ่ง”

ในปี ค.ศ.1946 เครื่องคอมพิวเตอร์บวกเลขด้วยความเร็ว 1/5,000 วินาที แต่เดี๋ยวนี้เครื่องคอมพิวเตอร์บวกเลขได้ในเวลา 1/1,000,000 วินาที และเจ้าเครื่องดังกล่าวนี้อย่างสามารถที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้มากมายหลายประการแล้วแต่จะป้อนข้อมูลเข้าไป

นี่เป็นผลงานจากสมองของมนุษย์

ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น!

โทมัส เอคิสัน นักประดิษฐ์ที่เรื่องนาม มีสมุดสำหรับบันทึกข้อความต่าง ๆ ที่เขาคิดค้นขึ้นถึง 2,500 เล่ม เขาได้กล่าวว่า “ไม่มีหนทางใดเลย ที่จะมาบังคับให้มนุษย์เลิกคิดเสียได้”

ใช่แล้ว เพราะพระเจ้าทรงสร้างสมองมาให้เราใช้สำหรับคิด

ความจำของสมอง

สมองประกอบด้วยเส้นประสาทถึง 12,000 เซลล์ สมองประกอบด้วยน้ำ 70 เปอร์เซ็นต์ และต้องใช้ ออกซิเจนประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ของออกซิเจนทั้งหมดที่ร่างกายต้องการ แรงแกระตุ้นจากส่วนต่าง ๆ ของร่างกายจะไปถึงสมองในเวลา 1 เมตร/วินาที ไปจนถึง 100 เมตร/วินาที

สมองมีหน้าที่ควบคุมการเต้นของหัวใจ การสูดอากาศของปอด การเผาผลาญทางเคมีของร่างกาย ควบคุมอุณหภูมิ การทำงานของกล้ามเนื้อ มือ เท้า แขน ขา และลำตัว

สมองมี “ธนาคารแห่งความทรงจำ” เมื่อได้รับข่าวสารไว้ประมาณ 30-60 นาที สมองจะบันทึกความจำอย่างถาวร แต่ต้องไปผ่านปฏิกิริยาทางเคมีเสียก่อน และบันทึกไว้อย่างแน่นหนา เพื่อสำหรับใช้เป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคต

ใช้สมองมากทำให้เสื่อมจริงหรือไม่?

วัยรุ่นบางท่านอาจจะเกิดความสงสัยถามว่า “สมองมีการอ่อนเพลียหรือไม่?”

คำตอบก็คือ สมองไม่เหมือนดังกล้ามเนื้อ สมองมีประจุไฟฟ้าสามารถที่จะทำงานไปได้เรื่อย ๆ ไม่มีวันหยุดแต่บางครั้งเกิดอาการสมองตื้อ คิดอะไรไม่ค่อยออก นั่นมีสาเหตุมาจากอย่างอื่น ไม่ใช่เพราะสมองอ่อนเพลีย

และวัยรุ่นบางคนก็ถามว่า “ถ้าเราใช้สมองคิดมาก ๆ แล้ว ทำให้สมองเสื่อมลง จริงหรือไม่?”

ไม่เป็นความจริง เพราะโดยทั่วไปแล้ว มนุษย์เราใช้สมองเพียงแค่ 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ส่วนอีก 90 เปอร์เซ็นต์เราปล่อยทิ้งไว้เฉย ๆ

ความจริงมีอยู่ว่า สมองก็เป็นเหมือนดังมิด ยิ่งลับมิดก็ยิ่งคม ในทำนองเดียวกัน ยิ่งใช้สมองคิดมาก สมองก็ยิ่งจะเกิดความเฉลียวฉลาดและเฉียบแหลม

ฉะนั้น วัยรุ่นที่รัก ตลอดชีวิตของเราสามารถที่จะเรียนและใช้ความคิดได้ไม่มีวันหยุดยั้ง การคิดเป็นวิธีการออกกำลังสมองที่ดีที่สุด คิดแก้ปัญหา ท่องจำ ชื่อบุคคล หมายเลขโทรศัพท์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องข้อความในหนังสือพระคริสตธรรมคัมภีร์ สิ่งนี้จะช่วยในการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นให้มีความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ถูกต้องดีงามเป็นประโยชน์สำหรับตนเองและคนอื่น ๆ ด้วย คริสเตียนชาวจีนที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของพวกคอมมิวนิสต์ เขาไม่มีพระคัมภีร์อ่านส่วนตัว แต่จะใช้วิธีท่องจำข้อความต่อ ๆ กัน บางคนสามารถที่จะท่องพระคัมภีร์ได้เป็นเล่ม ๆ

สะสมพระคำรัสของพระเจ้า

ในพระธรรม 2 ทิโมธี 3:16 ได้กล่าวว่า “พระคัมภีร์ทุกตอน ล้วนแต่เป็นข้อความที่พระเจ้าทรง
คลใจให้เขียนขึ้น เพื่อประโยชน์ในการสั่งสอนอบรม ว่ากล่าวตักเตือน แก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อเป็น
แนวทางเกื้อหนุนให้กระทำแต่สิ่งที่ดีงามตามครรลองของพระเจ้า เพื่อเตรียมคนรับใช้ของพระองค์
ให้มีคุณสมบัติที่ดีพร้อมทุก ๆ ด้านเหมาะแก่การทำคุณงามความดี ตามพระประสงค์ของพระองค์ทุก
อย่าง”

กษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล ได้ตรัสเมื่อหลายพันปีก่อนว่า “ข้าพระองค์ได้สะสมพระคำรัสของ
พระเจ้าไว้ในใจ เพื่อจะไม่ทำบาปต่อพระองค์”

วัยรุ่นที่รัก สมองเป็นอวัยวะที่สำคัญอย่างหนึ่งในร่างกายของเรา ซึ่งจะขาดเสียมิได้ และเมื่อเสีย
ไปแล้วก็จะมีอะไหล่มาทดแทนเปลี่ยนได้ ดังนั้น เราจะต้องระมัดระวังรักษาสิ่งที่พระเจ้า
พระราชทานให้มานี้ ให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุด และใช้งานอยู่เสมออย่างมีประสิทธิภาพ

1. ไม่ให้สมองกระทบกระเทือนจากของแข็ง
2. ใช้สมองคิดในแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ สิ่งสร้างสรรค์ บริสุทธ์และดีงาม
3. ไม่ใฝ่ใจในเรื่องไร้สาระ และความผิดบาปทั้งหลาย เช่นคิดแต่เรื่องเพศ คดโกง โกหก เป็นต้น
4. ไม่ทำลายสมองด้วยการดื่มสุรา สูบบุหรี่ ภัยไข้เจ็บ เฮอร์โธอิน ยาฆ่า ผงขาว ทินเนอร์ และเหล้าแหม่ง
5. รับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายให้ครบหมวดหมู่
6. ออกกำลังสมองอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการคิดท่องจำข้อพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระคำรัสของพระเจ้า
7. ออกกำลังกายและรักษาสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ

บทที่ 17 วัยรุ่นกับการออกกำลังกาย

ทำไมคนโบราณจึงอายุยืน?

มีวัยรุ่นหลายคนสงสัยและถามว่า “คนสมัยโบราณทำไมจึงมีอายุค่อนข้างยืน?”

คำตอบประการหนึ่งก็คือ เพราะบรรพบุรุษของเรามีโอกาสออกกำลังกาย มากกว่าพวกเรา... ใช่หรือไม่?

ปัจจุบันโลกของเราเจริญรุดหน้าด้วยสิ่งประดิษฐ์ทางเทคโนโลยี เช่น รถยนต์ รถไฟ เครื่องบิน ลิฟท์ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้อำนวยความสะดวกสบาย รวดเร็ว แต่ขณะเดียวกันทำให้เราไม่มีโอกาสที่จะใช้กล้ามเนื้อ

ในด้านกีฬาเหมือนกัน วัยรุ่นบางคนพอใจที่จะนั่งข้างสนามดูเขาเล่นกีฬาสองสามชั่วโมง แทนที่จะลงไปเล่นเองสักครึ่งชั่วโมง วัยรุ่นบางคนชอบฟุตบอลเป็นชีวิตจิตใจ แต่ไม่ค่อยได้ลงดวลแข้งกับคนอื่น เพราะเอาแต่จ้องดูฟุตบอลระดับโลกทางจอทีวี

วัยรุ่นบางคนพอใจที่ไม่ให้เท้าแตะพื้นดินเวลาไปไหนมาไหน โดยการชุกตัวอยู่บนรถส่วนตัว หรือรถประจำทางมากกว่าที่จะออกกำลังกายเดินไปเอง ดังนั้น เราจะเห็นว่า คนสมัยนี้อายุไม่ค่อยจะยืนเท่าไร ถ้าคนสมัยโบราณคนไปไหนมาไหนจะต้องเดินเป็นส่วนใหญ่ หรือไม่ก็ถีบรถจักรยาน

ออกกำลังกายให้หนุ่มสาวอยู่เสมอ

การออกกำลังกายจะทำให้หัวใจมีประสิทธิภาพในการทำงาน มีจิตใจผ่อนคลาย ทำให้อาหารย่อยง่าย ปอดทำงานดีขึ้น กล้ามเนื้อและกระดูกมีพลัง ประสาทจะคลายความตึงเครียด ร่างกายมีความต้านทานต่อเชื้อโรค ทำให้ผิวสวยและมีบุคลิกดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การออกกำลังกายจะช่วยให้เป็นหนุ่มสาวอยู่นาน

วัยรุ่น ท่านทราบไหมว่า ขณะที่ท่านเดิน เลือดที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกาย 30 เปอร์เซ็นต์จะถูกนำไปใช้ที่กล้ามเนื้อ และอีก 70 เปอร์เซ็นต์จะอยู่ที่หัวใจ ปกติหัวใจเต้น 1 แสนครั้งต่อวัน หรือ 40 ล้านครั้งต่อปี โดยจะขับเคลื่อนเลือด 8,000 ลิตรผ่านหลอดเลือดเป็นระยะทางถึง 1 แสนกิโลเมตร

แต่ถ้าวัยรุ่นนั่งอยู่เฉย ๆ ประสิทธิภาพในการทำงานของหัวใจจะลดลง แต่ถ้ามีการออกกำลังกายอย่างเหมาะสมจะทำให้กล้ามเนื้อของหัวใจแข็งแรงขึ้น

ท่านทราบไหมว่า คนที่ตายด้วย “โรคหัวใจ” กำลังไต่มาเป็นอันดับสาม

บางประเทศคนตายด้วยโรคนี้นี้มากกว่าโรคอื่น ๆ โรคหัวใจวายหรือที่เรียกกันไพเราะหน่อยว่า “ระบบการทำงานของหัวใจล้มเหลว” เกิดจากเส้นเลือดไปเลี้ยงหัวใจตีบตัน ทำให้กล้ามเนื้อหัวใจขาดออกซิเจน โดยวิธีเดียวกันนี้ถ้าเกิดกับสมองหรือบางส่วนของสมอง มักจะทำให้เกิดเป็นอัมพาตครึ่งซีกของร่างกาย

วิธีการออกกำลังกาย

วัยรุ่นบางคนถามว่า จะออกกำลังกายด้วยวิธีไหนดีที่สุด?

คำตอบก็ง่าย ๆ คือ “เดิน” เดินอย่างกระฉับกระเฉง ก้าวให้ยาว ๆ เดินเร็ว ๆ (มิใช่เอ้อระเหยลอยชาย) หรือจะเล่นกีฬาที่โปรดปรานเช่น ฟุตบอล เทนนิส ปิงปอง แบดมินตัน ตะกร้อ วายน้ำ ทำสวน และวิ่งแข่งกัน

การออกกำลังกายจะต้องเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ อย่างน้อย 4-5 ครั้งในเวลา 1 อาทิตย์ และควรพยายามใส่ความสนุกสนานลงในกีฬาที่เล่น มิฉะนั้นจะเซ็ง...จืดชืดไม่ได้สับประรด

การออกกำลังกายในแต่ละครั้ง จะต้องกินเวลานานพอสมควร ที่จะทำให้เหงื่อออก และเหน็ดเหนื่อย แต่จะต้องระมัดระวังเมื่อเริ่มต้นออกกำลังกายใหม่ ๆ จะค่อยเป็นค่อยไป อย่าโหมหนักทีเดียว เพราะร่างกายของเราเหมือนกับเครื่องยนต์นั้นแหละ พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาให้มีขีดความสามารถในการทำงาน ถ้าวางเครื่องยนต์แรงเครื่องลูกเดียวมีหวังพัง ควรจะมีการอุ่นเครื่องก่อนที่จะลงมือเล่นกีฬาจริง ๆ โดยการเดินหรือวิ่งเหยาะ ๆ ไปรอบ ๆ สนามเสียก่อน

ไม่ควรที่จะออกกำลังกายทันทีที่เสร็จจากการรับประทานอาหารใหม่ ๆ ควรทิ้งระยะให้ห่างกันประมาณสักสองชั่วโมงเหมาะที่สุด

วัยรุ่นที่รัก ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การออกกำลังกายมิได้จำกัดอยู่แต่เพียงการเล่นกีฬาเท่านั้น แต่การเดินทางการขับรถก็เป็นการออกกำลังกายที่ดีวิธีหนึ่ง การเดินขึ้นลงสะพานลอยข้ามถนน การใช้บันไดแทนลิฟท์ทำให้รู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นอีกโง่ทีเดียว

ร่างกายและจิตใจ

การใช้เวลาอย่างถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญมากในชีวิตของวัยรุ่นคริสเตียน ปัญญาจารย์ได้เขียนไว้เมื่อหลายพันปีก่อนว่า “ทุกอย่างย่อมมีวาระของมัน มีเวลาที่จะกิน นอนเที่ยว เล่น มีเวลาที่จะแสดงความรัก โศกเศร้าและรื่นเริง”

เปาโลผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ได้เขียนไว้ว่า “ฉะนั้น จงระมัดระวังความประพฤติให้ดี อย่าอยู่อย่างคนโหลเฉลา แต่จงเป็นเฉลียวฉลาด จงรู้จักใช้เวลาที่มีอยู่บาเพ็ญแต่สิ่งที่ดีงาม ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เพราะเวลานี้เป็นเวลาที่จะชั่วช้านัก” (เอเฟซัส 5:15-16)

ร่างกายของเราจะแข็งแรง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการออกกำลังกายแต่เพียงอย่างเดียว แต่ประกอบด้วย

1. การรับประทานอาหารที่ดีมีประโยชน์ (จะกล่าวอย่างละเอียดในบทต่อไป) อย่าเข้าใจว่า อาหารที่ดีมีประโยชน์จะต้องมีราคาแพงเสมอไป... ไม่จำเป็น อาหารดีแต่ราคาพอสมควรก็มีอยู่มากมาย ซึ่งขึ้นอยู่กับ การเลือกซื้อด้วยวิจารณญาณของวัยรุ่นเอง

2. มีการนอนหลับอย่างเพียงพอ ถ้าวัยรุ่นรับประทานอาหารที่ดีมีประโยชน์ และออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอแต่นอนหลับน้อย ไม่ช้าจะเกิดปัญหาในชีวิตแน่นอน เรามีเพื่อนคนหนึ่งร่างกายแข็งแรงดีแต่นอนไม่หลับ จึงเกิดประสาทหลอน เดียวนี้ต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลโรคจิต

3. จิตใจผ่องใส ข้อนี้สำคัญมากสำหรับวัยรุ่นคริสเตียนทุกคน ถ้าเราทำทั้งสามประการคือ ออกกำลังกายสม่ำเสมอ มีการพักผ่อนเพียงพอ และรับประทานอาหารดี แต่จิตใจไม่ผ่องแผ้ว ชีวิตวัยรุ่นย่อมจะไม่ครบวงจร

พระคัมภีร์กล่าวว่า “จิตใจที่ร่าเริงเป็นยาอย่างดี” (สุภาษิต 17:22)

การที่จะมีจิตใจร่าเริงเบิกบานเหมือนดอกไม้บานยามเช้าได้นั้น จะต้องละทิ้งความทุกข์ ไม่วิตกกังวล ไม่กลัดกลุ้มใจ และต้องมีจิตสำนึกไม่พ้องในความผิดบาปที่อยู่ในใจ ไม่มีความหวาดกลัวต่อโทษทัณฑ์ที่จะได้รับในบึงไฟนรกที่จะมาถึงในอนาคต

ถ้าหากว่าวัยรุ่นท่านหนึ่งท่านใดมีความวิตกกังวลกลัดกลุ้ม กลัวความบาปพ้องในใจ มีทางเดียวเท่านั้นคือ “ท่านจะต้องสารภาพความผิดบาปต่อพระเยซูคริสต์” กลับใจบังเกิดใหม่ ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เข้าสู่จิตใจ ท่านจะได้รับชีวิตนิรันดร์แทนการตกนรก พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราอบสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลาย... อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” (ยอห์น 14:27)

วัยรุ่นที่รัก ชีวิตที่มีความสุขที่แท้จริงคือ ออกกำลังกายสม่ำเสมอ ทานอาหารที่ดีมีประโยชน์ พักผ่อนให้เพียงพอ และมีพระเยซูคริสต์ประทับอยู่ด้วยในใจ

บทที่ 18 วัยรุ่นกับการกิน

อาหารแพงคุณภาพต่ำ

วัยรุ่นที่รัก ท่านเคยคิดบ้างไหมว่า “อาหารจานละ 50 บาทบางชนิด อาจจะมีคุณภาพต่ำกว่าอาหารจานละ 10 บาท ก็เป็นไปได้” ซึ่งทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเฉลียวฉลาดในการเลือกสรรของผู้รับประทานเอง!

พระคัมภีร์บอกว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้พระราชทานอาหารให้แก่มนุษย์โลก และพระเยซูคริสต์ทรงสอนให้วัยรุ่นคริสเตียนอธิษฐานว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดพระราชทานอาหารแก่เหล่าข้าพระองค์ในวันนี้ ดังที่พระองค์ทรงโปรดแก่พวกข้าพระองค์เสมอมา” (มัทธิว 6:11)

สิ่งที่นำความพึงพอใจมาสู่มนุษย์อย่างหนึ่ง (ในหลาย ๆ อย่าง) ก็คือ การได้รับประทานอาหารที่อร่อยถูกปาก ดังนั้น จึงไม่ต้องสงสัยว่า ทำไมร้านอาหารจึงได้ผุดขึ้นเกลื่อนกลาดทุกที่ทุกแห่ง นักหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งกล่าวว่า “ถนนบางสายมีร้านอาหารมากกว่าคนกินเสียอีก”

มีหนังสือตำราอาหารนับไม่ถ้วนเล่มที่วางขายในร้านและตามแผงหนังสือ เพื่อช่วยให้คนทำอาหารได้ถูกหลักวิธีและถูกปากมากขึ้น มีนักชิมที่มีชื่อเสียงบางคนตะลอน ๆ ไปลองลิ้มชิมรส ถ้าเห็นว่าร้านไหนเข้าขั้นก็จะมอบประกาศนียบัตร “รับประกันความอร่อย” ให้เป็นขวัญตา

อาหารไม่เพียงเป็นสิ่งที่ร่างกายต้องการเท่านั้น แต่ยังมีผลต่อสมอง จิตใจและบุคลิกอีกด้วย การรับประทานอาหารไม่ได้สัดส่วน จะก่อให้เกิดอารมณ์หงุดหงิด อารมณ์เสีย ซึมเศร้า บางคนโลหิตจางถ้ารับประทานธาตุเหล็กไม่เพียงพอ

ความหิวมีอันตรายมาก สามารถทำให้คนเกิดอารมณ์ชั่ววูบ เช่นนิทานของไทยเรื่อง “กลองข้าวน้อยฆ่าแม่” เป็นต้น นั่นไง

อาหารเช้า

วัยรุ่นโปรดทราบ สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งคือ อาหารเช้า มันมีผลต่อการทำงานและความประพฤตินักเรียนที่เรียนดี มีความประพฤติเรียบร้อย มักจะเป็นนักเรียนที่ได้รับประทานอาหารเช้าอย่างถูกต้อง มีวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนจำนวนไม่น้อย ที่ไปโรงเรียนโดยไม่ได้ทานอาหารเช้า พอสายหน่อยก็หิวโหย จึงซื้อขนมและน้ำอัดลมกิน ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ดีมีประโยชน์ต่อร่างกายและสมองเลย

วัยรุ่นที่ทำงานแล้วก็เช่นเดียวกัน บางคนละเลยอาหารเช้าโดยรับประทานเพียงแต่กาแฟร้อนกับปาท่องโก๋เท่านั้น มีการวิจัยพบว่า คนงานที่เดินเต่อ มีอารมณ์หงุดหงิดและก่อให้เกิดอุบัติเหตุในช่วงเวลา 11.00 น. มากที่สุด ซึ่งคนเหล่านี้เป็นพวกที่ไม่ได้รับประทานอาหารเช้าอย่างถูกต้อง!

ทำไมอาหารมือเช้าจึงสำคัญ?

ก็เพราะตลอดทั้งคืนท้องของเราว่าง ปริมาณน้ำตาลในเลือดจะมีระดับต่ำ อาหารมือเช้าควรจะมีคุณค่า 1 ใน 3 ของความต้องการของร่างกายในหนึ่งวัน

รับประทานช้า ๆ

กระเพาะอาหารของคนเรามีรูปร่างคล้ายตัวเจ. ยาวประมาณ 10 นิ้ว มีลักษณะเป็นกล้ามเนื้อ ซึ่งไม่สามารถที่จะบดอาหารที่เคี้ยวไม่ละเอียดได้ ดังนั้น ในการรับประทานอาหารควรรับประทานช้า ๆ ค่อย ๆ เคี้ยวให้ละเอียด

อาหารเผ็ด บางคนไม่มีพริกในอาหารมือใด เขาจะกลืนไม่ลง อย่าลืมนะว่า อาหารที่ร้อนจัด เย็นจัด เผ็ดจัด จะไปเผาปลายประสาทบริเวณผนังกระเพาะ และส่งความร้อนหรือเย็นไปที่ลิ้น ปากและลำคอ อาหารเผ็ดเช่นพริกขี้หนู พริกไทยจะถูกส่งไปสู่ไตอย่างรวดเร็ว และถูกขจัดออกไปอย่างรวดเร็ว ฉะนั้น เราควรจะทำให้ความเมตตาสงสารแก่ไตของเราสักหน่อย...จะดีไหมเอ่ย?

รับประทานเป็นเวลา โดยปกติแล้ว อาหารที่รับประทานเข้าไป จะอยู่ในกระเพาะอาหารประมาณ 5 ชั่วโมง นี้อันถึงคนที่รับประทานอาหารเป็นเวลานะ ส่วนคนที่ชอบกินจุบกินจิบตลอดทั้งวัน อาหารจะค้างอยู่ในกระเพาะถึง 8-18 ชั่วโมง อาจจะทำให้เกิดการปวดท้อง ท้องอืด ท้องเฟ้อ และอาหารไม่ย่อย

ดังนั้น รับประทานอาหารวันละสามเวลาที่ดีที่สุด และไม่ควรจะรับประทานอาหารมือกลางคืน

อาหารดี ตามได้กล่าวมาแล้ว อาหารดีมิได้หมายถึงอาหารแพง แต่หมายถึงอาหารที่มีคุณค่าต่อร่างกายตามส่วนสัดของแต่ละวัน มีอาหารจำพวกคาร์โบไฮเดรต เช่น ข้าว แป้ง มันและน้ำตาลในผลไม้ อาหารจำพวกไขมัน เช่น น้ำมันหมู เนย ถั่วลิสงและน้ำมันพืช

อาหารจำพวกโปรตีน ซึ่งจะซ่อมแซมส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่สึกหรอ เช่น ไข่ นม ถั่วต่าง ๆ อาหารจำพวกวิตามิน ซึ่งเป็นสารเคมีที่ช่วยในการทำงาน จะมีวิตามินได้จะต้องรับประทานผักและผลไม้ต่าง ๆ อาหารจำพวกเกลือแร่ เป็นธาตุอาหารที่ควบคุมการทำงานของร่างกายธาตุเหล็กทำให้เลือดดี ธาตุแคลเซียมและฟอสฟอรัสทำให้กระดูกแข็งแรง

น้ำ ก็ถือว่าเป็นธาตุอาหารชนิดหนึ่งเหมือนกัน เพราะน้ำเป็นตัวกลางทำให้เกิดปฏิกิริยาทางเคมีในร่างกาย เราควรที่จะดื่มน้ำทุก ๆ วัน อย่างน้อยวันละ 6-8 แก้ว

ร่างกายคือพระวิหารของพระเจ้า

วัยรุ่นที่รัก ถ้าเรารับประทานอาหารอย่างถูกต้องครบหมวดหมู่ ร่างกายจะเจริญเติบโตแข็งแรง มีความต้านทานโรคร้ายไข้เจ็บต่าง ๆ จิตใจจะบริสุทธิ์ผ่องใส มีชีวิตยืนยาวนานอยู่ในโลกนี้

พระคัมภีร์สอนว่า ร่างกายของเราเป็นพระวิหารของพระเจ้า เป็นที่สถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์
(1 โครินธ์ 3:16)

ดังนั้น การที่วัยรุ่นรักษาสุขภาพด้วยการกินอย่างถูกต้อง มิใช่เพื่อตัววัยรุ่นเองเท่านั้น แต่เป็นการ
ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย

บทที่ 19 วัยรุ่นกับการดื่มเหล้า

เหล้าคือน้ำเมา

“เจ้าฮา เย็นเฮ คำเซ ดึกสร้าง สว่างซ่า”

วัยรุ่นคงจะเคยได้ยินเพลงที่กลุ่มจีเมามักจะร้องเสมอ ๆ ว่า “แก้วหนึ่งงงงูช แก้วสองพุททวาจา แก้วสามพวกเราเหวามาสนุกกันเถิด เกรียวกราวจาวซ่า เฮฮากันสนั่น ประกวดประชันชวนกันมากินเหล้า กินแล้วต้องเมาเหล้า ไม่เมาไม่ต้องกิน ให้มันตายลงไปกับดิน ไม่กินไม่ใช่ชาย”

วัยรุ่นที่รัก เนื้อร้องตอนสุดท้าย “ไม่กินไม่ใช่ชาย” นั้นแหละทำให้หนุ่ม ๆ เสียคนมานักต่อนักแล้ว เขากลายเป็นจีเม่าหัวราน้ำ เข้าเบนเย็นเบน พวกหญิงสาวมีคำเตือนใจว่า “เป็นเมียทหารต้องนอนนับขวด เป็นเมียตำรวจต้องนอนนับเบ๊งค์”

เหล้าคือ น้ำเมาที่กลั่นหรือหมักแล้ว!

พระคัมภีร์ได้เตือนวัยรุ่นคริสเตียนทุกคนว่า “อย่าดื่มเหล้าให้เมามา ซึ่งจะทำให้ท่านเป็นคนจีเม่า” (เอเฟซัส 5:18) อีกฉบับหนึ่งแปลว่า “อย่าเมาเหล้าองุ่น ซึ่งจะทำให้เสียคน”

สาเหตุแห่งปัญหาและความยากจน

พระคัมภีร์ได้เตือนเราทั้งหลายมิให้เป็นคนจีเม่าเพราะการดื่มเหล้าเป็นงานฝ่ายเนื้อหนัง (มิใช่วิญญาณ) ดูกาลาเทีย 5:21 “การงานของเนื้อหนังที่เห็นได้ชัดคือการเมาเหล้า”

การดื่มเหล้าทำให้หัวใจทำงานหนัก และเป็นตัวนำไปสู่ความชั่วช้าเลวทรามนานาชนิด และทำให้เสียสติขาดการยับยั้งชั่งใจ ความมึนเมาทำให้คะนองและขับรถด้วยความประมาทจนเกิดอุบัติเหตุ ความมึนเมาทำให้จิตใจอีกเหิมไม่กลัวตาย

เหล้าทำให้คนฉลาดกลายเป็นคนโง่ พระคัมภีร์กล่าวว่า “เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ ซึ่งเอาความเข้าใจไปเสีย” (โอสยา 4:11)

บ่อยครั้งเหล้าทำให้เกิดการวิวาทและประทุษร้ายชีวิตซึ่งกันและกัน “ใครที่ร้องโอดโอย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีบาดแผล ใครที่มีตาแดง คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น... อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดงประกายอยู่ในถ้วยและลงไปคล่องคอ แต่ในที่สุดมันก็จะฉกกัดเหมือนงู” (สุภาษิต 23:29-30)

บางคนยากจนข้นแค้นมิใช่เพราะว่าไม่ขยันขันแข็งในการทำมาหากิน แต่พอเขาหาเงินมาได้ก็ใส่ลงไปในช่วงเสียวหมด แทนที่จะนำมาซื้ออาหารดี ๆ สำหรับตนเองและภรรยาลูก พระคัมภีร์กล่าวอีกว่า “บุคคลที่รักเหล้าจะไม่มั่งคั่ง...คนจีเม่าและคนตะกะจะมาถึงความยากจน” (สุภาษิต 21:17, 23:21)

มีเรื่องเล่าว่า ชายหนุ่มคนหนึ่งติดเหล้าอมแงม มีอะไรก็ขายเอาเงินไปซื้อเหล้ากินหมด วันหนึ่ง เขาก็เอาขวดเหล้ามาตั้งไว้ที่กลางสนามหน้าบ้าน แล้วไปจูงควายที่เหลื่ออยู่เพียงตัวเดียวมา และเขาพยายามที่จะใช้ไม้ตีไล่ควายให้เข้าไปอยู่ในขวด แต่ควายมันไม่ยอมเข้า ค้างกันไปที่ตั้งกันมา

ตอนบ่ายพ่อของเขากลับมากจากธุระพบเข้า จึงตะโกนขึ้นว่า “เอ็งทำอะไรนะ?”

ลูกชายตอบว่า “ไล่ควายเข้าขวดซิพ่อ”

“เอ็งมันจะบ้าหรือไง ควายตัวบื้อเรื่องจะไล่ให้มันเข้าไปอยู่ในขวดได้ยังไง?”

ลูกชายตอบว่า “ทำไมจะไม่ได้ล่ะพ่อ บ้านสองหลังกับที่นาอีกแปลงหนึ่ง มันเข้าไปอยู่ในขวดเรียบร้อยแล้ว ควายตัวเล็กนิดเดียว มันจะต้องเข้าไปอยู่ในขวดได้ซิหน้า”

พระคัมภีร์สอนว่า คนขี้เมาจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า (1 โครินธ์ 6:10)

โทษของการดื่มเหล้า

นายแพทย์พัลลภ โพธิ์พฤกษ์ ได้รายงาน “โทษของสุรา” ไว้ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่า ผลของการดื่มสุราเป็นประจำจนติดเป็นนิสัยคือ....

1. ความจำเสื่อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่นานมานี้จะจำไม่ได้
2. ความสามารถในการเรียนรู้ใหม่ ๆ ลดลง
3. ทางเดินอาหารอักเสบ หรือมีแผล
4. กล้ามเนื้อทั่วไปอ่อนแอ และเสื่อมสมรรถภาพ
5. กล้ามเนื้อหัวใจเสื่อมสภาพ และโรคหลอดเลือดโคโรนาซีอาจเกิดขึ้น
6. อาการเบื่ออาหาร และเจ็บบริเวณชายโครงขวาแสดงว่าตับทรุดโทรม
7. พุงยื่น ท้องมาน เป็นเครื่องบ่งชี้ว่า ตับพิการ
8. มีอาการท้องเสีย อาเจียนเกิดขึ้นบ่อย ๆ
9. มีอาการเจ็บแปลบ ๆ ที่ปลายมือปลายเท้า แสดงว่าปลายประสาทอักเสบ
10. มีอาการประสาทหลอน เมื่อขาดแอลกอฮอล์
11. ความสุขทางเพศเสื่อมถอย เพราะอัมพาตหิวและในที่สุดก็เกิดการตายด้านทางเพศ

วัยรุ่นจะถามบางคนว่า “ทำไมจึงกินเหล้า?” เขาจะตอบว่า “เพื่อสนุก” บางคนบอกว่า “เพื่อสังคม” แต่บางคนถือคติที่ว่า “ไม่กินเหล้าไม่ใช่ชาติรี”

แต่เฮนรี เดวิด โธโร ซึ่งเป็นนักคิด นักเขียนและนักปราชญ์ได้กล่าวว่า “คนฉลาดเขาดื่มแต่น้ำเปล่าเท่านั้น”

คริสเตียนคนหนึ่งไปงานเลี้ยงฉลองชัยชนะของนายทหารผู้เป็นแม่ทัพ ทุกคนมีแก้วเหล้าอยู่ในมือ แต่คริสเตียนมีแก้วน้ำเปล่า ชายคนหนึ่งมากระซิบว่า “คุณฉลองชัยชนะท่านแม่ทัพด้วยน้ำเปล่า ถือว่าเป็นการดูถูกท่านแม่ทัพหรือไม่?”

คริสเตียนยิ้มและตอบว่า “ถ้าท่านแม่ทัพชนะข้าศึกด้วยเหล้า ผมก็จะดื่มเหล้าฉลองชัยชนะนั้น แต่ที่ท่านชนะด้วยสติปัญญาความสามารถและกำลังของท่าน ผมคิดว่าสมควรแล้วที่จะฉลองด้วยน้ำเปล่า”

นำคิดอะไรไหมวัยรุ่นทั้งหลาย?

ถ้ามีใครคนใดคนหนึ่งได้อ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ และเป็นคนคิดเหล้า แต่อยากจะทำ...เลิกไม่ได้ ไม่สำเร็จวันนี้ของให้เขาคนนั้นร้องเรียกของพระเยซูคริสต์ทรงช่วยเหลือ พระองค์มีฤทธิ์อำนาจเหนือสิ่งเสพติดทั้งปวง พระองค์จะช่วยปลดปล่อยท่านให้เป็นอิสระเดี๋ยวนี้

ลองดูซิ

บทที่ 20 วัยรุ่นกับการสูบบุหรี่

การทำลายพระวิหารของพระเจ้า

วัยรุ่นที่รัก การสูบบุหรี่เป็นการทำลายร่างกาย ซึ่งเป็นพระวิหารของพระเจ้า

พระวจนะของพระเจ้าตรัสว่า “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ มนุษย์จึงเป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ”

พระคัมภีร์กล่าวต่อไปอีกว่า “ร่างกายของท่านคือ พระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดพระราชทานแก่ท่านและสถิตอยู่ภายในท่าน ฉะนั้น จงใช้วิถีชีวิตทุกส่วนในร่างกายของท่าน ให้เป็นที่เชิดชูพระเกียรติพระเจ้าเถิด” (ปฐมกาล 1:27, 1 โครินธ์ 6:19)

วงการแพทย์เชื่อว่า คนที่สูบบุหรี่มีโอกาสตายด้วยโรคมะเร็งมากกว่าผู้ที่ไม่สูบบุหรี่ถึง 10 เท่า ถ้าสูบบุหรี่วันละซองจะมีโอกาสตายมากกว่า 20 เท่า ชายอายุ 25 ปีไม่เคยสูบบุหรี่เลย เมื่อเทียบกับคนที่สูบบุหรี่ 1 ซองหรือมากกว่านั้นฝ่ายแรกจะมีอายุยืนกว่าฝ่ายหลังราว 6 ปีครึ่ง

คนที่สูบบุหรี่ 2 ซอง เสียชีวิตระหว่างอายุ 25-65 ปี เป็นจำนวน 2 เท่าของผู้ที่ไม่สูบบุหรี่ คนที่สูบบุหรี่อายุ 45-64 ปีมีประสิทธิภาพการทำงานลดลงถึง 40 เปอร์เซ็นต์

เกิดอะไรขึ้นเมื่อสูบบุหรี่

ขอให้วัยรุ่นทั้งหลายสังเกตอาการต่อไปนี้ ซึ่งเกิดขึ้นกับคนที่สูบบุหรี่

1. จะมีอาการไอแฉะ ๆ ในตอนเช้า
2. จะขากเสลดก้อนโต ๆ น่ารำคาญ
3. เปลืองค่าใช้จ่ายโดยใช่เหตุ
4. มีรอยไหม้ของบุหรี่ตามเสื้อผ้า เครื่องเฟอร์นิเจอร์ ผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม ผ้าปูโต๊ะและที่พรมปูพื้น
5. ลิ้นชา รับประทานอาหารไม่มีรสชาติเลย
6. ก่อความรำคาญให้แก่คนที่อยู่รอบข้าง (ซึ่งไม่สูบบุหรี่) โดยเฉพาะเวลาโดยสารบนรถยนต์ที่

ปรับอากาศ

7. คนที่สูบบุหรี่จัด ๆ มักจะไม่แก่ตาย

ตรงกันข้าม ถ้าหากว่าวัยรุ่นไม่สูบบุหรี่ อาการที่กล่าวมาแล้วจะไม่มีโอกาสเกิดขึ้น ไม่มีอาการไอ ไม่ขากเสลดก้อนโต ไม่ปวดหัว ปวดท้องหรือไม่มีกลิ่นปาก ประหยัดเงินทองได้มาก รับประทานอาหารอร่อย ไม่มีรอยไหม้ตามเสื้อผ้าและเครื่องใช้ จมูกสัมผัสกลิ่นได้ดีขึ้น ไม่ก่อความรำคาญให้แก่คน

ที่อยู่ข้างเคียง ทำให้มีสุขภาพดีอายุยืนยาวนาน เป็นโอกาสที่จะหลบหนีจากโรคมะเร็งในปอด โรคหัวใจ โรคปอดบวม และความเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างอื่น ๆ

และเหตุผลที่สำคัญที่สุดก็คือ

“ไม่ทำลายพระวิหารของพระเจ้า”

พระคัมภีร์กล่าวว่า ร่างกายของคริสเตียนทุกคนเป็นพระวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระองค์ประทับอยู่ภายใน ถ้าผู้ใดทำลายพระวิหารของพระเจ้า (ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง) พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น” (1 โครินธ์ 3:16-17)

จะหยุดสูบบุหรี่ได้อย่างไร?

เมื่อคนหนึ่งคนใดกลับใจเสียใหม่ เลิกความผิดบาปเข้ามามีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงพระราชทานอำนาจให้แก่เขา ในการที่จะเอาชนะต่ออิทธิพลชั่วของฝีมารชาต และสิ่งต่าง ๆ ในโลก เช่น พืช (ใบยาสูบ) สุรา (ทำจากข้าวหมัก) และการพนันในทุกรูปแบบ

ก่อนเป็นคริสเตียน เราตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของความผิดบาป และพืชผักต่าง ๆ ไม่สามารถที่จะเอาชนะมันได้ แต่บัดนี้เราได้รับการชำระล้างจิตใจให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์แล้ว เราจึงมีฤทธิ์อำนาจที่จะชนะบุหรี่ได้อย่างง่ายดาย

วัยรุ่นที่รัก พระวณะของพระเจ้าตรัสว่า

“ผู้ใดที่ยังเกลือกกลั้วอยู่กับความผิดบาป ย่อมแสดงว่าผู้นั้นเป็นพรรคพวกของมาร เพราะมารทำบาปมาตั้งแต่เริ่มแรก ส่วนพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมา ก็เพื่อทำลายกิจการของมาร ผู้ที่ยังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว ย่อมไม่ผูกพันอยู่กับความผิดบาปเป็นอันขาด เพราะเขาได้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้าแล้ว” (1 ยอห์น 3:8-9)

ถามตัวท่านเองว่า “ข้าพเจ้าได้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้าแล้วหรือยัง?”

บุหรี่มิใช่เป็นปัญหาของมนุษย์ แต่ความผิดบาปต่างหากที่เป็นปัญหา!

ถ้าชีวิตพ้นความผิดบาปแล้ว ย่อมจะพ้นจากทาสของบุหรี่ด้วย

วัยรุ่นที่รัก ท่านเห็นด้วยกับความจริงข้อนี้ไหม?

บทที่ 21 วัยรุ่นกับความเชื่อที่ผิด

ภาพที่เห็นในคอลัมน์นี้ เกิดขึ้นในฟิลิปปินส์ซึ่งเป็นประเทศที่มักจะมီးอะไรแปลก ๆ เกิดขึ้นเสมอ ๆ เช่น ในเทศกาลอีสเตอร์ก็จะมีคนยอมอุทิศตัวให้จับตอกรังบนไม้กางเขน ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด หรือมีการใช้แส้และลูกตุ้มที่มีหนามแหลมคมเหวี่ยงใส่ร่างกายของตนเอง จนเป็นแผลเหวอะหวะเลือดไหลโทรมกาย คนเหล่านี้คิดว่าเมื่อทรมาณกายอย่างนี้แล้วจะได้รับความดีความชอบ (ได้บุญกุศล) จากพระเป็นเจ้า และเป็นบุคคลที่พระองค์พอพระทัยเป็นพิเศษ

ในภาพนี้ตัดมาจากหนังสือมติชนรายวัน (12 สิงหาคม 2528) เป็นเรื่องของหนุ่มใหญ่ชาวฟิลิปปินส์วัย 38 ปี ที่มีความเชื่อมั่นในพระเจ้า “อีโลฮิม” ถึงขนาดเลิกจากอาชีพธุรกิจมาเป็นนักเทศน์ และได้พิสูจน์ความศักดิ์สิทธิ์โดยการเผาตัวเอง ผลคือ “พระเจ้าไม่ช่วย” ไฟลุกท่วมตัวลงไปนอนแผ่หรา แต่ข่าวไม่ได้บอกว่าการโรดริโก มานีฮา บาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ความตาย

เมื่อดูภาพแล้วอาจจะเกิดคำถามขึ้นในใจของบางคนว่า “ทำไมเขาต้องทรมาณร่างกาย เพื่อจะให้พระเจ้าพอพระทัย?”

ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจว่า การทรมาณร่างกายมิใช่เป็นแนวทางที่พระคัมภีร์สอน แรกเริ่มเดิมทีการทำร้ายตนเองมาจากความคิดของศาสนาต่างชาติ ซึ่งเป็นการกระทำของพวกที่นับถือลัทธิบาอัล ดังปรากฏใน 1 พงศกัมภีร์ 18:28 “เขาทั้งหลาย (พวกนับถือพระบาอัล) ก็ร้องเสียงดัง (เพื่อวิงวอนพระ) และเชือดเนื้อตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยดาบ จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว”

ผู้คนในยุคต่อมาก็รับอิทธิพลจากลัทธินี้ โดยคิดว่าร่างกายเป็นสิ่งที่ชั่วช้า ส่วนจิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ดี ฉะนั้นจะต้องทรมาณร่างกายเสียโดยการอดอาหารจนผ่ายผอม กลั่นลมหายใจ นอนหรือเดินบนตาปูแหลมคม นั่งจำศีลภาวนายืนบนตอไม้สูง ๆ หรือบางคนสรีรวิทยาแก่กล้าถึงขนาดเผาตัวเอง

พระคัมภีร์สอนว่า “ทุกคนเป็นคนบาป และจิตวิญญาณจะต้องพินาศในบึงไฟนรก” (โรม 3:23, 6:23) ไม่มีทางที่จะทำดีหรือรอดไปสวรรค์ได้ แต่พระเจ้าทรงเป็นความรัก ได้พระราชทานพระบุตรคือพระเยซูคริสต์ให้เสด็จลงมาช่วยเหลือมนุษย์ โดยการสิ้นพระชนม์ที่บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของเรา (ยอห์น 3:16, โรม 5:6-10) ดังนั้นเพียงแต่เรามีความเชื่อและไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ เราก็รอดพ้นจากบึงไฟนรกและเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ทันที

พระคัมภีร์สอนอีกว่า “ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ใดทำลายร่างกายตนเองพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้นั้น” (1 โครินธ์ 3:16-17)

คำถามประการต่อมาก็คือ “ทำไมพระเจ้าไม่ช่วยเหลือนายโรดริโก มานีฮาให้รอดปลอดภัยจากไฟไหม้ เพื่อจะสำแดงให้คนทั้งหลายเห็นถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า?”

มีบางคนเข้าใจว่า เมื่อเชื่อในพระเจ้าแล้ว เราจะขออะไร พระองค์จะทรงทำให้ทุกอย่าง พระเจ้าในความคิดของเขาเหมือนคุณปู่ใจดีที่นั่งอยู่บนเก้าอี้โยก พวกเขาขออะไรก็จะรีบหมุนหัวให้ทันที เหมือนความเชื่อของบางศาสนาที่พระเจ้าของเขาสามารถโบ้ยห่วย เขาสามารถใช้พระเจ้าให้ทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่เขาต้องการ โดยมีค่าตอบแทนนิด ๆ หน่อย ๆ ให้แก่พระองค์ (ตามที่ได้นับบานเอาไว้) หรือบางทีขอให้พระเจ้าสำแดงอิทธิฤทธิ์อภินิหารก็ได้

ถ้าพระเจ้าของคริสเตียน ทำตามคำขอร้องหรือทำตามคำสั่งของมนุษย์ทุกอย่าง พระองค์ก็ไม่ต่างไปจากคนรับใช้นั่นเอง!

แต่พระเจ้าของคริสเตียนนั้น ทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด มีฤทธานุภาพไม่จำกัด ทรงเป็นองค์สัตบุรุษ เป็นอยู่นิรันดร์ พระองค์ทรงมีความบริสุทธิ์ ยุติธรรม ชอบธรรมและมีความรัก พระเจ้าทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน

พระองค์ทรงรู้จักท่าน ดีกว่าท่านรู้จักตัวเองเสียอีก พระองค์ทรงรู้ว่านายโรดริโก มานีฮาต้องการให้พระองค์สำแดงอภินิหารเพื่ออะไร

พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เกินกว่าที่ใครจะมาบังคับกะเกณฑ์ให้ทำโน่นทำนี่ได้ แต่มนุษย์ต่างหากที่สมควรจะยอมเป็นทาสรับใช้พระองค์

ครั้งหนึ่ง พญามารซาตานได้พยายามที่จะให้พระเยซูคริสต์สำแดงอภินิหารให้มันเห็นเป็นขวัญตา โดยให้พระองค์กระโดดลงจากยอดหลังคาพระวิหารที่สูงลิบ มันบอกว่า “กระโจนลงไปเถอะ ไม่มีอันตรายหรอกเพราะพระเจ้าจะสั่งให้ทูตสวรรค์คอยรับท่านไว้ มิให้เท้ากระทบหิน”

แต่พระเยซูคริสต์มิได้สนองความปรารถนาของมารแต่ตรัสว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน” (มัทธิว 4:6-7) ถ้าพระองค์ยอมทำตามคำสั่งของมาร นั่นก็แสดงว่ามารมีอำนาจเหนือพระองค์

พระเจ้ามิใช่เป็นผู้ที่เราจะทดลอง แต่เราสมควรที่จะกราบไหว้วันมัสการยกย่องเทิดทูนพระองค์ต่างหาก เราจะต้องยอมเชื่อฟังจำนนด้วยความถ่อมใจ และปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์ที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ มนุษย์จะต้องเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เราไม่มีสิทธิอะไรที่จะไปบีบบังคับพระองค์ให้ทำตามความต้องการของเรา

คริสเตียนที่แท้จริงเขาจะมีทำที่ถูกต้อง และกล่าวว่า “แล้วแต่พระประสงค์ของพระเจ้า”

พระเยซูคริสต์ทรงช่วยดาเนียลให้พ้นจากเขี้ยวเล็บของสิงโต ทรงช่วยคนป่วยให้หาย ทรงช่วยให้ลาซารุสฟื้นขึ้นมาจากความตาย และทรงช่วยเปโตรให้สามารถเดินบนน้ำทะเลได้ แต่สำหรับกรณีของนายโรดริโก มานีฮา มิใช่เป็นกรณีฉุกเฉิน แต่เป็นการทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของมานีฮาเอง ผลลัพธ์จึงออกมาในลักษณะดังกล่าว

จงเชื่อและไว้วางใจในพระเจ้า และกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง!

พระองค์ช่วยได้และช่วยทันเสมอ.

บทที่ 22 วัยรุ่นกับความจำ

ปัญหาจี๋หลงจี๋ลืม

ชายคนหนึ่งนอนกระสับกระส่ายพลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียง เขาพยายามที่จะข่มตาหลับ แต่หลับไม่ลง เพราะตอนเช้าเขามีความตั้งใจไว้อย่างหนึ่งแต่ลืมไป นึกเท่าไรนี่ก็ไม่ออก จนกระทั่งนาฬิกาตีบอกเวลาสองยามครึ่ง เขาจึงนึกออกมาว่า “เขาได้ตั้งใจว่าจะเข้านอนแต่หัวค่ำ”

วัยรุ่นที่รัก ท่านเคยมีปัญหากับความจำบ้างไหม?

การจี๋หลงจี๋ลืมเป็นสิ่งที่หลายคนประสบอยู่ บางคนคนได้หน้าลืมหลัง ได้หลังลืมหน้า จำอะไรไม่ค่อยได้ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับชื่อคน สถานที่ เบอร์โทรศัพท์ สูตรต่าง ๆ ข้อสอบและสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำแบบสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่อาจจะช่วยวัยรุ่นที่จี๋ลืมให้มีความจำดีขึ้นบ้าง

มีใจจดจ่อ

ประการแรก “มีใจจดจ่อกับสิ่งที่จะจำ” เช่นชื่อคนเราจะต้องฟังความสนใจไปยังชื่อนั้นและเตือนตนเองว่าจำชื่อนี้ให้ดีเพื่อจะไม่ลืมภายหลัง พยายามสะกดตัวอักษรและความหมาย ตัวอย่างเช่น “คุณมานะ” เราจะท่องคำว่า มานะ...มานะแปลว่า “อดทน” หรือพยายาม ต่อมาเมื่อนึกชื่อคุณมานะไม่ออก ความคิดจิตใจของเราจะแวบไปหาคำว่า “อดทนหรือพยายาม” แล้วทันใดนั้นเองก็จะนึกชื่อคุณมานะออกทันที

พระเยซูคริสต์ทรงสั่งสอนถึงเรื่องความคิดว่า “ถ้าความคิดของเราอยู่ที่ไหน ใจของเราก็อยู่ที่นั่น” พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่น” (มัทธิว 6:21)

สมองของเราที่พระเจ้าทรงสร้างให้ นั่น มีประสิทธิภาพในการจำอย่างยอดเยี่ยมทีเดียว ถ้าเพียงแต่เราจะให้ความสนใจต่อสิ่งที่เราต้องการจะจำอย่างจริงจัง

การสอบถาม

วัยรุ่นที่รัก ถ้าเราต้องการที่จะจำได้อย่างแม่นยำ เราจะต้องเร้าใจของเราต่อสิ่งที่ต้องการจำ เราจะต้องฟังอย่างเอาใจจดจ่อและใกล้ชิด ยกอบบอกว่า “ให้ไว้ในการฟังซ้ำในการพูดและซ้ำในการโกรธ” (ยกอบ 1:19) เมื่อไม่เข้าใจจะรีบถามทันที พร้อมกับทำท่ายความคิดของตนเอง ขบคิดในสิ่งนั้น และผูกเรื่องราวที่เราต้องการจำให้โยงเข้ากับสิ่งที่จะทำให้เราระลึกได้ง่าย

การทบทวน

ความจำจะเกิดขึ้นถ้าวัยรุ่นมีการทบทวนอยู่เสมอ ๆ ขณะที่เรามีเวลาว่าง เช่น ขณะนั่งรถประจำทาง ขณะเดินรอรถ รอเพื่อน รอเบิกเงินจากธนาคาร ขณะซักผ้ารีดผ้าหรือทำกับข้าว เราสามารถที่คิดทบทวนในสิ่งที่เราได้ยินได้ฟังมาเพื่อจะจดจำไว้อย่างแน่นหนาในจิตใจ

แบ่งปันแก่คนอื่น

หลายปีมาแล้วเรารู้สึกถึงในตัวของคนคนหนึ่งที่เขามีความรอบรู้สารพัดอย่าง มีเรื่องตลกมากมายที่ให้ข้อคิดเป็นบทเรียนสอนใจ เราจึงถามท่านว่า “ทำไมท่านจึงจำเรื่องต่าง ๆ ได้มากมายอย่างนี้?”

นักเทศน์ตอบสั้น ๆ ว่า “เล่าให้คนอื่นฟังบ่อย ๆ”

การเล่าให้คนอื่นฟังในเรื่องราวที่เราได้เรียนรู้มาเป็นการต่อยอดความรู้ความทรงจำของเราให้ฝังแน่นยิ่งขึ้น

ในประเทศอิสราเอลมีทะเลสาบอยู่แห่งหนึ่งทางตอนใต้ชื่อว่า “ทะเลตาย” ที่ชื่อว่าทะเลตายก็เพราะมันรับน้ำที่ไหลมาจากทะเลสาบกะสิลา แต่ น้ำไม่ยอมไหลไปทางไหน ซึ่งขังอยู่ที่นั่นเองนับร้อยนับพันปี จึงเกิดเน่าและกลายเป็นเกลือ มีความเค็มมากที่สุด จนคนสามารถที่จะลงไปนอนลอยคออ่านหนังสือพิมพ์ได้โดยไม่จม

ในการทำงานเดียวกัน มีวัยรุ่นหลายคนที่ได้รับการรู้แล้ว แต่ไม่มีการปล่อยออก ความรู้ก็เลยติดแข็ง กออยู่ตรงนั้น ไม่ไปไหน เป็น “ความรู้ที่ตาย”

พระคัมภีร์สอนวัยรุ่นคริสเตียนว่า ให้หมั่นท่องจำพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระวาจาของพระเจ้าอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อท่องจำได้แล้วก็จะนำเอาไปแบ่งปันแก่คนอื่น โดยการพูดเป็นพยานกับคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า นำคนมาถึงความรอดในพระเยซูคริสต์

จดลงในสมุด

วัยรุ่นที่รัก เมื่อเราอ่านพบข้อความที่น่าสนใจจากหนังสือ และเราต้องการที่จะจำเอาสิ่งนั้นเพื่อนำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในอนาคต อย่าประมาทโดยคิดว่า สมองของเราจะบันทึกไว้ได้ทั้งหมด ถ้าเราจะมีสมุดเล็ก ๆ สักเล่มหนึ่ง จดข้อความเหล่านั้นลงไป (จดแบบย่อ ๆ โดยที่เราเข้าใจเอง)

นักเขียนที่มีชื่อเสียงทุกคน จะมีสมุดโน้ตประจำตัวเสมอ เขาจะวางมันไว้ที่โต๊ะทำงาน ที่โต๊ะกินข้าว ที่ห้องสมุด และพกติดตัวตลอดเวลา แม้แต่ในเวลากลางคืนก็จะวางมันไว้ที่ข้างเตียง เพราะในช่วงกลางคืนนั้น มักจะมีความคิดดี ๆ ผุดขึ้นมาเสมอ ๆ บางคนสามารถที่จะนึกพล็อตเรื่องสั้นหรือนวนิยาย

ได้ ถ้าเขาคิดว่า ไม่เป็นไร พรุ่งนี้คงจะจำได้แล้วค่อยเขียน แต่เมื่อตื่นขึ้นมากลับลืมมันเสียสนิททีเดียว พลัดโอกาสทองไปอย่างน่าเสียดาย

นักเขียนบางคน แม้แต่เวลาเข้าห้องน้ำก็ยังเสียบสมุดบันทึกไว้ที่ข้างฝา เขาบอกว่า เวลาที่นั่งอยู่ในห้องน้ำนั้นเป็นช่วงเวลาที่มีความสุข และมักจะเกิดความคิดที่ดีเยี่ยมเสมอ นักเขียนท่านหนึ่งกล่าวว่า “หนังสือของผมหลายเล่มมาจากขณะนั่งส้วม”

ขีดเส้นใต้

ขณะที่วัยรุ่นอ่านหนังสือ ควรจะมีดินสอหรือปากกาคิดกระเปาะเสื่ออยู่เสมอ เมื่อรู้ว่าตนเอง ความจำไม่ค่อยดีเท่าไร อ่านพบข้อความตรงไหนที่ประทับใจ หรือที่เห็นว่าสำคัญมาก ก็ลากเส้น ดินสอลงไปเลย (ถ้าเป็นดินสอสีแดงก็ยิ่งดี) วิธีนี้จะช่วยให้ระลึกขึ้นได้ เมื่อคิดถึงเรื่องที่เราต้องการ (แต่หนังสือเล่มนั้นจะต้องเป็นสมบัติส่วนตัวของเราละ ถ้าเป็นหนังสือที่ยืมเขามาหรือของห้องสมุด อย่าขีดเขียน เพราะเป็นการเสียมารยาท)

ฉีกใส่แฟ้ม

ยังมีอีกวิธีหนึ่งซึ่งช่วยให้ความจำแม่นยำคือ เมื่อเราอ่านหนังสือพิมพ์หรือวารสาร พบข้อความที่ต้องการก็ฉีกหรือตัดออกมาใส่แฟ้มที่จัดไว้ตามหัวเรื่อง แต่ถ้าเป็นหนังสือที่ฉีกไม่ได้ เนื่องจากเป็นหนังสือยืมเขามา ก็ให้เอาไปถ่ายเอกสารเก็บไว้

เคล คาร์เนกี ได้เล่าถึงนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง คือ “ดี.แอล.มูดี” โดยกล่าวว่า “มูดีเตรียมคำเทศนาอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าไม่มีความลับ” มูดีกล่าว “เมื่อข้าพเจ้าเลือกหัวข้อเรื่องใด ข้าพเจ้าจะเขียนชื่อของมันลงบนด้านนอกของซองขนาดใหญ่ ข้าพเจ้ามีซองชนิดนี้อยู่หลายชั้นในระหว่างที่อ่านหนังสือต่าง ๆ ข้าพเจ้าพบข้อความดี ๆ เกี่ยวกับหัวข้อที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะเอามาเทศน์ ข้าพเจ้าจะตัดหรือคัดลอกสอกลงในซองหนึ่งให้ตรงกับหัวเรื่อนั้น ๆ แล้วปล่อยให้มันนอนนิ่งอยู่ข้างในโดยมิได้แตะต้อง....

ข้าพเจ้ามีสมุดโน้ตเล่มหนึ่งคิดว่าเป็นประจำ ถ้าในการเทศน์ครั้งหนึ่ง ๆ ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังเรื่องใดก็ตามที่ให้ความสว่างแก่หัวข้อที่ได้เตรียมไว้ ข้าพเจ้าจะจดมันลงในสมุดโน้ตแล้วฉีกใส่ลงในซอง

บางครั้งข้าพเจ้าปล่อยให้ข้อความเหล่านี้นอนสงบนิ่งอยู่ในซองถึงหนึ่งปีหรือมากกว่านั้น ครั้นเมื่อถึงเวลาที่ข้าพเจ้าต้องการเรื่องราวใหม่ ๆ มาเทศน์ ข้าพเจ้าจะหยิบเอาซองมาเปิดเอาสิ่งสะสมหนาแน่นทุกอย่างภายในออกมาอาศัยข้อความในซองนั้น และอาศัยผลจากการศึกษาค้นคว้าของข้าพเจ้าอยู่ก่อนแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีวัตถุดิบอย่างเพียงพอแล้ว ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าไปเทศน์ในที่ต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะตัดหรือเพิ่มเติมบางตอนเสียบ้างเล็กน้อย ด้วยการทำเช่นนี้คำเทศน์ของข้าพเจ้าจึงไม่มีวันเก่า

สรุป

วัยรุ่นที่รัก เมื่อเราอ่านหนังสือพระคริสต์ธรรมคัมภีร์บางครั้งรู้สึกว่ามันไม่ค่อยเข้าใจ และยากที่จะจดจำได้ ให้ท่านเอาปากกาหรือดินสอขีดเส้นใต้ข้อความนั้นไว้ วิธีนี้พระคัมภีร์อาจจะเลอะเทอะหน่อย แต่ไม่เป็นไรหรอกเหมือนดังที่ชาร์ล สเปอร์เจียนนักเทศน์ที่โด่งดังของอังกฤษกล่าวไว้ว่า

“พระคัมภีร์สะอาด

จิตใจสกปรก

พระคัมภีร์สกปรก

จิตใจสะอาด”

ที่พระคัมภีร์สะอาดเพราะว่าไม่ค่อยได้เปิดอ่าน จิตใจจึงเต็มไปด้วยความผิดบาปนานาประการ ตรงกันข้ามถ้าอ่านพระคัมภีร์บ่อย ๆ พระคัมภีร์ก็จะเก่าและสกปรก แต่จิตใจของท่านจะได้รับการชำระด้วยพระวจนะของพระเจ้า จึงสะอาดหมดจด

ข้อเตือนใจวัยรุ่นประการสุดท้ายก็คือ “อย่าทำหลายสิ่งหลายอย่างพร้อมกับการจำ” ควรทำเป็นอย่าง ๆ ไป บางคนอ่านหนังสือไปด้วย ฟังเพลงไปด้วย บางคนท่องจำพร้อมกับดูทีวี หรืออ่านหนังสือพร้อมกับคุยกับเพื่อน ๆ อย่างนี้จำได้ยาก

บางคนแนะนำว่า การที่เราจะท่องจำพระคัมภีร์หรือสิ่งสำคัญอื่น ๆ นั้น ท่องจำก่อนนอนดีที่สุด เพราะท่องก่อนนอน จำติดอนตื่น

เขาว่างั้น!

ไม่เชื่อวัยรุ่นลองดูสิ.

บทที่ 23 วัยรุ่นกับความกล้าหาญ

“ถ้าวิ่งหนีเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง ครั้งต่อไปก็จะวิ่งหนีอีก

จงกล้าหาญที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ และยอมรับความจริง”

ในคืนวันหนึ่งซึ่งฝนตกหนัก ประธานบริษัทค้าไม้แห่งหนึ่งกำลังขับรถกลับบ้านไปตามถนนสายหนึ่งที่ตัดผ่านป่า และมีลมพัดแรงมาก ขณะเขากำลังเลี้ยวโค้ง ก็ต้องตกใจสุดขีดที่เห็นเด็กชายคนหนึ่งขี่จักรยานตัดผ่านเส้นทางที่รถของเขาพุ่งไปพอดี

เบรคถูกเหยียบอย่างแรงเพื่อจะไม่ชนลูกเด็ก แต่พื้นถนนลื่นเกินกว่าที่เขาจะบังคับรถให้หยุดได้ทันที และทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงกระทบอย่างแรงที่หน้ารถ ในเสี้ยววินาทีนั้นเป็นการตัดสินใจซึ่งมีอิทธิพลต่อชีวิตของเขาอย่างยิ่งเขาเหวี่ยงตัวออกจากรถ ทุก ๆ ที่อากาศเย็นยะเยือก เขาจ่อครดและเปิดประตูลงไปมองดู เห็นเด็กชายกำลังนอนเหยียดยาวที่พื้นถนน มีเลือดไหลออกมาและหายใจรวยริน เขาตัดสินใจกลับขึ้นรถปิดประตูสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์แล้วบีบตะยานออกไปอย่างรวดเร็ว

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่ประธานบริษัทค้าไม้กำลังรับประทานอาหารเช้าอยู่ ภรรยาของเขาก็ได้เปิดวิทยุ พอดีขณะนั้นมีรายงานข่าวว่า “ชนแล้วหนี” ซึ่งเป็นอุบัติเหตุที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ รายงานข่าวบอกว่า หลังจากรถคันแรกชนแล้วหนี มีรถอีกคันหนึ่งแล่นตามมา และไม่สามารถหักหลบได้ เลชนเด็กที่นอนหมดสติบนพื้นถนนนั้นซ้ำอีกตอนนี้เด็กอยู่ที่โรงพยาบาลอาการสาหัสมาก

“ช่างโหดร้ายเหลือเกินคนสมัยนี้” ภรรยาของเขาเอ่ยขึ้น “ชนแล้วยังไม่ยอมที่จะลงไปช่วยพาส่งโรงพยาบาล ถ้าลูกเมียของเขาถูกชนอย่างนั้นบ้าง เขาจะรู้สึกอย่างไร....คนใจไม่ไ้ระกำ”

คำวิจารณ์ของภรรยาทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดมาก!

สองสามนาทีต่อมา ลูกชายของเขาเข้ามาในครัวแล้วพูดขึ้นว่า “คุณพ่อครับ ไฟหน้ารถของคุณพ่อแตกครับ”

“อ้อ...ใช่ใช่แล้ว” เขาก็อึกพยายามรีบแก้ตัวเป็นพลัน “พ่อทำมันแตกเอง เมื่อตอนเข้าไปเก็บในโรงรถพ่อกำลังคิดจะเอาไปซ่อม”

ในวันนั้น ขณะที่ประธานกำลังนั่งทำงานอยู่ เขาไม่สามารถที่จะควบคุมความคิดได้เลย ในที่สุดเมื่อถึงตอนเที่ยงเขาก็ได้ตัดสินใจขับรถไปที่สถานีตำรวจ พร้อมกับอธิบายแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจว่า “เขาเป็นคนแรกที่ขับรถชนเด็กคนนั้นแล้วหนี

ผลลัพธ์ก็คือ เขาถูกศาลตัดสินจำคุกในข้อหาประมาท

คนทั้งเมืองรู้สึกโกรธแค้นมากต่ออุบัติเหตุครั้งนี้ ผู้พิพากษารู้ว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตัดสินคดีเพื่อให้เป็นแบบอย่างต่อสาธารณชน ผลคือ “พิพากษาจำคุก 20 ปี”

หลังจากการพิจารณาคดีแล้ว จำเลยได้ถามผู้พิพากษาว่า “ถ้าผมพาเด็กไปส่งยังโรงพยาบาล ผมจะรับโทษอย่างไรบ้าง?”

ผู้พิพากษาตอบชด้อยชัดคำว่า “ผมไม่คิดว่า คุณจะต้องได้รับโทษอะไร เพราะมันเป็นเพียงอุบัติเหตุ คุณควรจะทำในสิ่งที่คุณทำได้ แต่คุณกลับละเลยไม่ยอมทำ”

นักข่าวผู้หนึ่งให้ความสนใจต่อคดีนี้อย่างมาก เขาเกิดความสงสัยว่า ทำไมนักธุรกิจที่มีความรับผิดชอบสูงในหน้าที่การงาน และเป็นสามีที่ดีของภรรยาและเป็นพ่อที่ดีของลูก กลับตัดสินใจผิดในเรื่องอุบัติเหตุครั้งนี้ ในที่สุดเรื่องราวในอดีตของประธานบริษัทก็ถูกเปิดเผยออกมา...

“สมัยที่ผมยังเป็นเด็ก มีอยู่วันหนึ่งพ่อของผมกลับบ้านพร้อมกับนาฬิกาพกที่สวยงามเรือนหนึ่ง ผมเห็นคุณพ่อเก็บเอาไว้ที่ลิ้นชักชั้นล่างสุดของตู้เสื้อผ้า ผมอยากจะทำนาฬิกาเรือนนั้นไปอวดเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน เพราะคิดว่านาฬิกาเรือนนี้คงจะทำให้เพื่อน ๆ เห็นว่าผมเป็นบุคคลสำคัญขึ้นมาได้”

เขาเล่าต่อไปว่า “ผมคิดว่าคุณพ่อคงจะไม่ชอบวิธีนี้และความคิดของผม ผมจึงไม่ได้บอกให้ท่านทราบ ผมค่อย ๆ แกะห่อผ้าเช็ดหน้าที่ห่อนาฬิกาออก แล้วหย่อนนาฬิกาเรือนนั้นลงกระเป๋า ผมตั้งใจจะนำมาคืนไว้ที่เดิมในคืนวันนั้น และพ่อก็คงจะไม่ว่า ผมได้หยิบนาฬิกาเรือนนั้นออกไป”

“ที่โรงเรียนในวันนั้น ผมได้อวดนาฬิกากับพวกเพื่อน ๆ มีเพื่อนคนหนึ่งขอจับดู ผมจึงส่งให้ แต่ขณะที่เขาส่งคืนมานั้น เกิดพลาดหลุดมือตกลงไปบนพื้น แดกกระจายเป็นชิ้น หัวใจของผมแทบจะหยุดเต้น คืนนั้นผมเอาชิ้นส่วนทั้งหมดห่อรวมกันในผ้าเช็ดหน้า แล้วเก็บมันไว้ในลิ้นชักตามเดิม”

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา คุณพ่อจึงรู้ว่านาฬิกาเรือนนั้นแตก คุณพ่อถามอย่างโมโหว่า “ใครเป็นคนทำแตก?”

ตอนนั้นผมรู้สึกกลัวจริง ๆ ผมเลยบอกคุณพ่อว่า “ผมไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลยครับคุณพ่อ”

ท่านไม่ได้ปริปากว่าอะไรอีก เมื่อมองย้อนกลับไปในอดีต ผมรู้ว่าตั้งแต่นั้นมา ผมจะวิงหนีเหตุการณ์ที่เป็นอุบัติเหตุมากกว่าที่จะยอมรับ และไม่ยอมเผชิญกับการลงโทษตามความผิดที่ได้กระทำ”

วัยรุ่นที่รัก จากเรื่องนี้มีบทเรียนอันมีค่าสำหรับชีวิตของเราทุกคน

พระคัมภีร์สอนว่า “ความบาปที่เรากระทำลงไปนั้น สักวันหนึ่งมันจะต้องตามมาทันอย่างแน่นอน”

เปาโลกล่าวไว้ว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะผู้ใดหว่านอะไรลงไป ก็จะได้รับเกี่ยวเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

คนที่กระทำผิด และยอมรับผิด ย่อมเป็นคนกล้าหาญที่แท้จริง

บทที่ 24 วัยรุ่นกับเสียงนินทา

ขงจื้อนักปราชญ์ของจีนได้กล่าวว่า “คำนินทาเป็นเหมือนดั่งนกพิราบ สักวันหนึ่งมันจะต้องกลับมาขังรังของมัน”

สาวทีนทีกนางหนึ่งปากไม่ค่อยอยู่สุข ชอบขึ้นบ้านนี้ลงบ้านโน้น เก็บเรื่องของผู้คนไปเล่าให้ชาวบ้านฟังใคร ๆ พากันยกให้เป็น “เจ้ากรมข่าวลือ” เธอเป็นตัวก่อให้เกิดความแตกแยกอย่างใหญ่หลวงในหมู่บ้าน และในคริสตจักรของพระเจ้า

วันหนึ่ง ศิษยาภิบาลก็ได้ชักชวนเธอนั่งรถออกไปกินลมนอกเมือง ขณะที่รถแล่นอยู่ศิษยาภิบาลก็บอกให้เธอหยิบถุงข้าวสารที่ได้เตรียมไว้ และบอกเธอว่า “คุณช่วยหยิบเอาข้าวสารเหล่านี้ไปรยลงข้างหน่อยนะ”

เธอก็ทำตามด้วยความสงสัย แต่ไม่ได้ถามอะไร จนกระทั่งข้าวหมดถุง ศิษยาภิบาลจึงจอดรถแล้วบอกว่า “คุณถือถุงนี้แล้วลงจากรถ ไปตามเก็บข้าวสารที่ไปรยไปเมื่อกี้คืนใส่ถุงให้หมด”

“อาจารย์” เธออุทานเสียงดัง “ใครจะทำได้ เพราะข้าวสารนั้นไปรยไปทั่วหมดแล้ว เก็บคืนมาไม่หมดหรอก”

ศิษยาภิบาลจึงบอกกับเธอว่า “ข้าวสารนี้เป็นเหมือนกับคำพูดที่ออกมาจากปากของคุณนั่นแหละ คำนินทาคนอื่นที่ออกไปจากปากของคุณแล้ว มันไม่สามารถที่จะเรียกกลับคืนมาได้ และก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่บ้านและในคริสตจักร เกือบทุกคนเดือดร้อนเพราะเธอเพียงคนเดียวเป็นต้นเหตุ...”

ผู้หญิงคนนี้ได้สำนึกตัวในวินาทีนั่นเอง และได้กลับใจเสียใหม่

เสียงนินทา

“นินทา” แปลตามความหมายของพจนานุกรมคือ “คำติเตียน, คำกล่าวร้าย”

วัยรุ่นที่รัก คำนินทาจะเกิดขึ้นได้ จะต้องมีคนนับตั้งแต่สองคนขึ้นไปอยู่ด้วยกัน ผู้ที่ถูกนินทาคือบุคคลที่สามซึ่งคำนินทานั้นอาจจะเป็นความจริง หรือเป็นความเท็จก็ได้หรือครึ่งจริงครึ่งเท็จก็ได้แล้วแต่การระบายสีของผู้พูด ที่พยายาม “ปั้นน้ำเป็นตัว”

ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ เราย่อมจะหนีคำนินทาไปไม่พ้น อยู่ที่ไหน ๆ ก็จะมีเจเจอะถื่นมนุษย์ ซึ่งจะกระแทกกระทั้นเข้ามาทั้งแง่ลบและแง่บวก

เรายังจะมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส เมื่อมีคำชมเชยมาถึง แต่ถ้ามีคำตำหนิ เราจะมีความรู้สึกอย่างไร?

วัยรุ่นคริสเตียนควรจะตระเตรียมจิตใจให้พร้อมที่จะรับได้ทั้ง “ก้อนอิฐและดอกไม้”

เสียงนินทามันมีอยู่ในทุกวงการนะแหละวัยรุ่นเนี่ย ในสำนักงาน ที่โรงเรียน ในหมู่บ้าน ในร้านกาแฟ ในสโมสร ในกลุ่มแชต ในโบสถ์ ฯลฯ

เราจะเผชิญกับเสียงนินทาได้อย่างไร?

ต่อไปนี้เป็นข้อเสนอแนะแบบง่าย ๆ แต่ปฏิบัติตามยากอยู่เหมือนกัน ก่อนอื่นเราต้องรู้ว่า เสียงนินทาเกิดจาก....

1.ความบกพร่องบางด้านของเราเอง

2.ความอิจฉาริษยา ที่ไม่อยากจะเห็นคนอื่นได้ดีกว่าตน บางคนเขาอ้างว่า “ฉันไม่อิจฉาคนอื่นหรอก แต่ไม่อยากจะเห็นใครได้ดี”

3.เกิดจากความดี

คำแนะนำ

ประการแรก เมื่อวัยรุ่นได้ยื่นคำนิทาเกี่ยวกับตัวเรา อย่าเพิ่งลุกขึ้นมาอาละวาด ตีโพยตีพาย ก้าวร้าว ฟาดวงฟาดงา หรือตั้งตนเป็นศัตรูกับคนอื่นไปเสียหมด อย่าเพิ่งวู่วาม...ซ่า...ซ่า อย่าโกรธง่าย แต่จงมีจิตใจสงบเยือกเย็นสุขุมคัมภีร์ภาพ

จงนั่งลงและพิจารณาคูตนเองอย่างรอบคอบ ใคร่ครวญอย่างละเอียด และอธิษฐานต่อพระเจ้า ไตร่ตรองสำรวจตนเองว่า คำนิทาของเขานั้นเป็นอย่างไร?

ถ้าเป็นความจริง จงยอมรับ และหาวิธีที่จะแก้ไข ความบกพร่องของตนเองให้ดีขึ้น และอย่าลืมเขียนจดหมายหรือโทรศัพท์ไปขอบคุณเขาด้วย ที่คำนิทาของเขานั้นช่วยให้ท่านมีโอกาสปรับปรุงตนเอง

แต่ถ้าคำนิทานั้นไม่เป็นความจริง ก็จงเฉย ๆ เสีย “เฉยไว้ ๆ ดีเอง” เพราะเรารู้ดีว่า พระเจ้าทรงทราบความจริงทุกอย่าง ให้เราถือคติที่ว่า “หนทางพิสุจน์มี้า กาลเวลาพิสุจน์คน”

เราไม่ควรถือว่า “คนที่ไม่เห็นด้วยกับเรา เป็นศัตรูของเรา”

ครูดนตรีที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับบทเรียนและความรู้เป็นอันมาก จากคำพูดของคนที่ไม่เห็นด้วยกับข้าพเจ้า”

“คำป้อยของมิตร ก็เร็วกว่าคำนิทาของศัตรู”

หรือ “การมีศัตรูที่ดี ก็ยิ่งดีกว่ามิตรที่ชั่วเป็นไหน ๆ”

ลาโรเซ ฟุโกลด์ นักเขียนที่มีชื่อเสียงของฝรั่งเศส (1631-1680) ได้กล่าวไว้อย่างน่าคิดว่า “คำวิจารณ์ของศัตรูของเรา ใกล้เคียงกับความเป็นจริงแห่งความเป็นไปของเรา ยิ่งกว่าความคิดเห็นของเรา”

ประการที่สอง เมื่อมีเสียงนินทากระทบหู ขอให้เราพิจารณาว่า เราเองได้ทำบางสิ่งบางอย่าง เลวขอบเขตไปหรือเปล่า? ซึ่งผิดปกติจากคนทั่วไป เช่น แต่งกายหรูหราเกินไป คบเพื่อนต่างเพศโดยไม่ ช้าหน้ากัน ฟุ่มเฟือยในการเป็นอยู่ ฯลฯ

วิธีแก้ไขก็คือ อย่าทำตัวเองให้ผิดจากเพื่อนบ้าน อย่าอวดมั่งอวดมี อย่าอวดฉลาดหรือ ขสฺฐาบรรดาศักดิ์ จงมีชีวิตอยู่อย่างคนสามัญ แล้วในที่สุด เสียงนินทาก็จะลดน้อยลงไปเองแหละ

ถ้าหากว่าคนอื่นนินทาว่า เราเป็นคนเลวระยำ ไม่เอาไหน ก็จงสำนึกตัวและกลับใจเสียใหม่ ทั้ง ทางแห่งความผิดบาปมาสู่ทางชอบธรรมและชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์หรือเราอาจจะเป็นคนขี้เหนียว ก็ จงหันทำตัวเป็นคนใจกว้างเสียบ้าง เพราะพระคัมภีร์สอนว่า “การให้ย่อมมีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

ประการที่สาม ถ้ามีเสียงนินทาเพราะเขาเห็นว่า “เราเป็นคนดี” เช่นเมื่อก่อนโน้นเราส่ามะเลเทเมา เสเพลเฮฮาหยาบ ไม่มีใครสนใจจะนินทา แต่พอเรากลับใจเชื่อพระเยซูคริสต์ เลิกทำความชั่วร้าย ทั้งหลายแหละและหันมาทำสิ่งที่ดีงามตามครรลองของพระเจ้า กลับมีคนนินทาว่าร้ายต่าง ๆ นานา อย่าง นี้เรียกว่า ถูกนินทาเพราะพระเยซูคริสต์

วิธีแก้ไขก็คือ “เฉย ๆ เสีย ไม่ต้องต่อกรต่อปากต่อคำด้วย จงจำไว้ว่า คนตบมือข้างเดียวมันไม่ดัง หรอกไม่ซำก็เมื่อยและเลิกไปเอง พระเยซูคริสต์ทรงสอนว่า “เมื่อเขาติเตียนข่มเหงนินทาว่าร้ายท่าน ทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดี เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ใน สวรรค์” (มัทธิว 5:11-12)

เคล็ดลับสุดยอดที่ได้ตอบคนนินทาอย่างได้ผลก็คือ

“อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่าตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา ด้วยว่าพระเจ้า ทรงเรียกท่านให้กระทำดังนี้ เพื่อท่านจะได้รับพระพร” (1 เปโตร 3:9)

วัยรุ่นที่รัก กฎของคริสเตียนก็คือ เมื่อเราถูกนินทา จงกล่าวคำอวยพรแก่คนที่นินทาเรา!

ไม่ซำหรือ เขาจะต้องพ่ายแพ้ต่อความดีของเรา.

บทที่ 25 วัยรุ่นกับการใช้เงิน

เงินเป็นปัญหาใหญ่

การแก้ปัญหาจุด จะช่วยให้คลี่คลายและหมดไปได้ แต่การแก้ปัญหาไม่ถูกจุด นอกจากปัญหาจะไม่หมดไปแล้วยังทำให้ปัญหาใหม่เพิ่มเข้ามาอีก เป็นปัญหาทับถม “ปัญหาซ้อนปัญหา” เหมือนกับกระดานดำที่เขียนแล้วไม่ได้ลบ แต่เขียนซ้ำลงไป เขียนซ้ำลงไปอีก จนมองไม่ออกว่า เป็นตัวอะไร

โดยเฉพาะปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับ “เงิน ๆ ทอง ๆ”

มีวัยรุ่นหลายคนเมื่อเกิดความกลัวใจเกี่ยวกับปัญหาด้านการเงินไม่พอใช้จ่าย แทนที่เขาจะแก้ปัญหาด้วยการตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกไป หรือพยายามประหยัดและเพิ่มรายได้เข้ามา เขากลับแก้ปัญหาด้วยการดื่มเหล้าดับความกลัว วิธีนี้นอกจากจะไม่แก้ปัญหาแล้ว ยังทำให้ยุ่งยากกันไปกันใหญ่ ทำให้สิ้นเปลืองหนักขึ้น เมื่อกินเหล้าเข้าไปมาก ๆ มันก็ทำลายสุขภาพ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความเจ็บป่วย เมื่อเจ็บป่วยก็ต้องไปกู้หนี้ยืมสินคนอื่นมารักษาตัว เมื่อหายแล้วก็กลัวใจต่อ เพราะต้องหาเงินมาใช้หนี้

บางรายแก้ปัญหาด้วยการ “เสี่ยงโชค” ด้วยการเล่นการพนัน โดยคิดว่าเมื่อโชคดีจะได้เงินก้อนมา ฐานะของตน คนพวกนี้ “คิดรวยทางลัด” แต่แท้จริงแล้วการเสี่ยงโชคอย่างนี้ อาจจะได้ผล 1 ในล้านเท่านั้น

วัยรุ่นบางคนแก้ปัญหาทางด้านการเงินด้วยการ “ซื้อหวย” ไม่ว่าจะซื้อหวยบนดินหรือใต้ดิน การเสี่ยงโชคแบบนี้ก็เหมือนกัน มันเป็นการงมหาเข็มในมหาสมุทรที่เดิหวังจะแก้ปัญหากลับไม่ได้ผล มีหน้าซำยังถูก “กิน” เสียอีก

บางคนก็แก้ปัญหาด้วยการเล่นแชร์ ซึ่งเราก็ได้เห็นแล้วว่า แชร์วงใหญ่ ๆ มีชื่อเสียงและมีหลักประกันค่อนข้างมั่นคงยังล้มระเนระนาดเป็นแถว ๆ เจ้ามือที่เรียกว่าทำแชร์ต้องไปนั่งสงบสติอารมณ์อยู่ในเรือนจำเป็นเวลานาน

เมื่อเอาให้ถูกที่คัน ก็จะหายคัน เมื่อเรามีปัญหาเรื่องเงิน เราก็น่าจะแก้ปัญหาด้วยการฝึกหัดให้ตนเองมีระเบียบในการใช้จ่ายเงิน หาเงินหรือเก็บเงิน หรือรู้จักหารายได้เพิ่มเติม เมื่อมีความจำเป็น บางอย่างจะต้องตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออก เพื่อนำเงินจำนวนนั้นไปใช้ทางอื่น

ปรัชญาเงิน

“เงินทองเป็นของบาดใจ”

“ขามมีเงินก็นับเป็นน้อง ขามมีทองก็นับเป็นพี่”

“ยามมั่งมีมากมาย มิตรหมายมอง ยามมัวหมอง มิตรมองเหมือนหมูหมา ยามมั่งมีมากมาย มิตร
หมายมา ยามมัวหมองมอดม้วย หมูหมาไม่มามอง”

“เงินคือบ่อเกิดแห่งความดี และความชั่ว”

เงินนำมาซึ่งความเจริญ และความหายนะ

เงินที่หามาได้ง่าย มันก็หมดสิ้นไปโดยง่าย

ถ้าอยากจะเสียเพื่อน ก็จงให้เพื่อนยืมเงิน”

เงินจำนวนน้อยในกระเป๋าของเรา ก็ดีกว่าเงินจำนวนมากที่ไปกู้ยืมเขามา

เงินใช้เป็นเชื้อล่อปลาไม่ได้ แต่ใช้เป็นเชื้อล่อคนได้เป็นอย่างดี

เมื่อเงินเดินพาเหรดเข้าทางประตูบ้าน ความยุติธรรมก็จะติดปีกโบยบินหนีออกไปทางหน้าต่าง

ถ้าท่านเป็นนายของเงินไม่ได้ เงินก็จะเป็นนายของท่าน

เงินเป็นทาสที่ดี แต่เป็นนายที่เลวร้าย

เงินเป็นสิ่งสำคัญ แต่ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด

“ถ้าเราได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิต จะมีประโยชน์อะไร” พระเยซูคริสต์ตรัส

พระเจ้าตรัสว่า “เงินเป็นของเรา และทองคำก็เป็นของเรา”

พระพรของพระเจ้าทำให้เกิดความมั่งคั่ง

ทรัพย์สมบัติเป็นของประทานจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

ความมั่งคั่งไม่ได้ถาวรอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

“คนที่รักเงิน ย่อมไม่อิมเงิน คนที่รักทรัพย์สมบัติไม่รู้จักอิมกำไร นี่ก็อนิจจังด้วย” คำกล่าวของ
ปัญญาจารย์

การนอนหลับของกรรมกรก็ผาสุก ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือได้กินมาก แต่ความอิมท้องของคน
มั่งมี ก็ไม่ช่วยให้เขาหลับ

มีสิ่งที่น่าสนใจคือ ทรัพย์สมบัติที่เจ้าของเก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตัวเอง

กษัตริย์ซาโลมอนตรัสว่า “เจ้าแห่งสายตาคือทรัพย์สมบัติอนิจจังหรือ....ทรัพย์สมบัติมีปีกแน่
ทีเดียว มันจะบินขึ้นไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี”

ดูว่าการรักเงินทองเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งปวงและเพราะความโลภนี้แหละ ทำให้บางคน
ห่างไกลจากพระเจ้าและตรอมตรมด้วยความทุกข์”

การมีเงินมิใช่เป็นความผิดบาป แต่การรักเงินยิ่งกว่าพระเจ้าต่างหากที่เป็นความผิดบาป

วัยรุ่นบางท่านอาจจะถามว่า เป็นคริสเตียนแล้วสามารถเป็นเศรษฐีได้ไหม? คำตอบก็คือ “ได้แน่นอน” แต่จงร่ำรวยเพื่อพระเจ้า อย่าทำงานเพื่อเห็นแก่ทรัพย์สมบัติแต่จงทำงานเพื่อจะมีกินมีใช้ตามความจำเป็น และถวายเกียรติแด่พระเจ้าทุกประการ

พระคัมภีร์สอนว่า “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์”

การขี้ขอก การคดโกงคอร์ปชั่น การกินสินบน (บนโต๊ะหรือใต้โต๊ะ, กินตามน้ำหรือทวนน้ำ) การทุจริตดอกเบี้ยการใช้เงินในทางที่ไม่บริสุทธิ์ ล้วนแต่เป็นความผิดบาปทั้งสิ้น

วัยรุ่นคริสเตียนจะต้องตระหนักว่า “ชีวิตของมนุษย์ไม่ใช่ดำรงอยู่ด้วยสิ่งของฟุ่มเฟือย”

เงินอาจซื้อบ้านได้ แต่ไม่อาจซื้อครอบครัวที่มีความสุข เงินอาจซื้อเพื่อนได้ แต่ไม่อาจซื้อมิตรแท้ เงินอาจซื้อยาได้ แต่ไม่อาจซื้อชีวิต เงินอาจซื้อความสนุกสนาน แต่ไม่อาจซื้อความสุขแท้

เงินพาไปทุกที่ทุกแห่งได้ ยกเว้นสวรรค์ เงินซื้อทุกสิ่งทุกอย่างได้ ยกเว้นสันติสุข

ถ้าท่านไม่มีสิ่งใดที่พอใจ ก็จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่!

วัยรุ่นที่รัก จงใช้เงินที่มาจากพระเจ้า โดยพระเจ้าและเพื่อพระเจ้า.